

Bán Diện Trang

Contents

Bán Diện Trang	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	58
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	66
27. Chương 27	70
28. Chương 28	72
29. Chương 29	74

Bán Diện Trang

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, huynh đệ song sinh, nhẹ nhàng, HE Editor: Chủ blog (Chủ blog có nhiều tên và t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-dien-trang>

1. Chương 1

Đến tận năm 17 tuổi Dư Dương mới biết hóa ra mình có một người anh, là anh sinh đôi ra đời sớm hơn cậu ba phút. Ba ngày trước sinh nhật thứ 17 mẹ cậu nói sẽ tặng cậu một buổi sinh nhật kinh hỉ, bây giờ kinh hỉ chẳng thấy chỉ có kinh hoàng. Tự dưng có một cái mặt giống hệt mình lộ ra, cậu chưa xui quay đã là nể mặt lắm rồi. Thật ra cũng không phải giống nhau hoàn toàn, Dương Hạo ông anh sinh đôi kia tóc dài gần bằng vai phủ qua tai, Dư Dương nhận xét là hoàn toàn có thể buộc lên được. “Dư Dương! Ngẩng ra đây làm gì? Chào anh đi chứ.” Mẹ cậu đi ra khỏi bếp trừng mắt.

Dư Dương nói không ra lời, nhúu nhúu mày quay về phòng, mẹ cậu ở ngoài cửa liền mắng “Cái thằng ranh này”. Ném túi sách lên ghế, nằm vật ra giường, ngực bức bối không biết vì sao.

Đến giờ ăn cơm Dương Hạo vào gọi cậu, Dư Dương vẫn không thèm để ý tên đó, hơi cúi đầu nghiêng người lách qua người Dương Hạo mà đi ra. Lúc ăn cơm mẹ cậu tuyên bố Dương Hạo đã chuyển trường đến đây, về sau cũng sẽ cùng sống với bọn họ.

“Dư Dương, mẹ cho Dương Hạo chuyển đến trường con, ở trường con phải để ý đến anh nhớ chưa?” Mẹ cậu dùng đôi tay xinh xắn mảnh khảnh nhéo nhéo bóp bóp hai má Dư Dương. Dư Dương không để mẹ nhéo như bình thường, hơi khó chịu nghiêng đầu đi, vừa vặn nhìn thẳng vào mắt Dương Hạo, khuôn mặt giống cậu như đúc cười khê, Dư Dương nhìn đi nhìn lại chỉ thấy ngứa mắt, cúi đầu chỉ lo ăn cơm. Mẹ cậu ngồi nói liên miên một mình, thỉnh thoảng Dương Hạo trả lời một hai câu, nhìn là biết bả rất vui vẻ, sau đó Dư Dương mới biết khi bố mẹ ly hôn bố đã đưa anh cậu đi theo.

Dư Dương vẫn thấy ngực bức bối mãi không hết, rất là khó chịu. Mãi đến tận lúc ngủ, nghĩ rằng không biết ngày mai Liễu Liễu sẽ có phản ứng gì mới bắt giác cười cười, sau đó yên tâm ngủ. Lại mơ thấy mình ba tuổi khóc lóc nước mắt nước mũi tùm lum được mẹ ôm chặt đến nghẹt thở, còn có bóng dáng một người đàn ông trẻ tuổi đi xa dần.

Sáng hôm sau ăn uống xong Dư Dương cố ý ngồi lại, để Dương Hạo xuống lầu trước, cậu chậm chậm đi sau mấy bước, vì thế chân phải còn chưa giẫm xuống bậc thang cuối cùng đã nghe được giọng nói trong trẻo của Liễu Liễu: “Dư Dương! Sao hôm nay ông chậm chạp thế! Hả? Hả? Hả? Mới có một tối sao tóc ông dài nhanh thế?”

Dư Dương bước ra sân, trước mắt là cảnh tượng Liễu Liễu ôm cổ Dương Hạo đu lên, Dương Hạo thì cố nhịn cười giả cool, không có tí xấu hổ nào, làm quen nhanh ghê cơ. Dư Dương liếm liếm môi, sau đó đi tới cạnh hai người bọn họ.

“Á á á á!!!”

Một tiếng thét thê thảm vang vọng cả khu phố lúc 6 giờ 54 phút.

Trên xe buýt tuyến 116 sáng nay không khí có vẻ kỳ quặc, gần như cả xe đều liếc mắt về hai cậu con trai đứng cạnh cửa, cao như nhau, mặc đồng phục như nhau, mặt mũi giống nhau, quan trọng nhất là cực kì đẹp trai!!!

Cô gái đứng giữa trông cũng xinh xắn, nhưng mà lúc này khuôn mặt hơi vắn vẹo, có vẻ là đang rất oán hận.

Liều Liều vẫn còn buồn bực chuyện sáng nay, lần đầu tiên gặp người lạ đã ôm ôm kéo kéo, khụ, đành rằng người lạ này giống tên thanh mai trúc mã nào đó của cô như đúc, nhận sai cũng có thể chấp nhận được, nhưng mà, nhưng mà, hử, người ta dù gì cũng là con gái ngoan ngoãn, ít nhiều sẽ xấu hổ chứ. Có điều, tất cả là tại cái tên thanh mai trúc mã nào đó, không thèm nhắc trước cho cô, hơn nữa, kiểu này là cậu ta cố tình để cho mình nhận nhầm! Nghĩ vậy, Liều Liều ngẩng đầu lên hung tợn trừng Dư Dương.

Dư Dương cảm thấy tia nhìn của cô, bình thần hỏi: “Mới sáng sớm mắt bà đã bị chuột rút hả?”

Liều Liều nhắc chân đá cậu, Dư Dương dễ dàng tránh ra: “Lúc nào cũng như vậy, làm sao tôi có thể để bà đá mãi được chứ?”

Lúc Liều Liều tức tối sắp bùng nổ trên xe buýt thì xe đã đến bến, “Xuống xe đi.” Dương Hạo nói với hai người xong liền xuống xe chờ. Dư Dương nhếch miệng cười cười, chọc Liều Liều xong cũng xuống xe, chân sắp chạm đất lại có người đẩy sau lưng một cái, Dư Dương không nghĩ Liều Liều sẽ đẩy mình đúng lúc đó nên không đề phòng, chuẩn bị đập thẳng mặt xuống mà chào hỏi mẹ đất. Liều Liều ở đằng sau hoảng hốt kêu lên, cô cũng không ngờ Dư Dương lại không cảnh giác, hơn nữa cô rất ít khi chơi xỏ được Dư Dương, cho nên lần này cũng chỉ làm cho có mà thôi.

Dương Hạo xuống xe vừa quay lại nhìn hai người kia, liền thấy Dư Dương sắp ngã xuống, đại não còn chưa xử lí được tình huống, thân thể đã xông lên trước một bước đỡ được cậu.

“Này, em không sao chứ?” Dương Hạo nhíu nhíu mày, phát hiện tim đập nhanh hơn, như của Dư Dương lại như là của anh, đập rất nhanh. Đây là cái mà người ta gọi là thần giao cách cảm sao?

Dương Hạo không thích cái cảm giác này lắm, như thể không nắm bắt được chuyện gì đó, anh đã quen nắm mọi việc trong lòng bàn tay, anh biết rõ điều mình muốn, cũng cố gắng thực hiện, những thứ bất ngờ luôn làm cho anh không thích.

“Dư Dương ông có sao không?” Liều Liều nhảy xuống xe buýt vội vàng tóm lấy tay áo Dư Dương lắc lắc, cô rõ ràng đã bị dọa hết hồn.

“Không sao cũng bị bà lay tới có sao rồi.” Dư Dương ngăn cô lại, “Đi thôi, đến muộn bà trực nhật hộ tôi đấy nhé?”

Cậu không cảm ơn Dương Hạo cũng không nhìn cậu ta lấy một cái, Dư Dương nghĩ thật ra tự đứng có anh trai cũng chẳng vui về gì. Đã bức bối lại càng bức bối hơn, làm cho cậu thấy hơi buồn bực.

2. Chương 2

Khi Dương Hạo bước vào cửa lớp số sáu thì có vài người gọi, “Dư Dương, sao ông lại chạy sang đây?”

“Hử, tóc sao tự đứng lại dài thế này?”

“Này này, ông quyến rũ con gái lớp ông là đủ rồi nha, nữ lòng nào chạy tới chỗ bọn tôi... Á! Thầy kia...”

Nhìn thấy thầy giáo đi phía sau Dương Hạo, cùng bước vào phòng học, về mặt tên kia, ờ, như là nuốt phải cả một quả trứng gà trong cổ. Dương Hạo đứng trên bục cười rạo rạo, đôi mắt xinh đẹp cũng mang ý cười. Không khí nhất thời im lặng đến mức có thể nghe được tiếng tim đập, mọi người như bị cướp mất hồn vậy.

Sao mình không phát hiện thằng nhóc Dư Dương này lại đẹp trai như vậy chứ.

Có người nói thầm.

“Khụ khụ, các em.” Thầy giáo lên tiếng phá vỡ bầu không khí im ắng.

“Đây là bạn Dương Hạo, hôm qua vừa mới chuyển tới, từ hôm nay trở đi sẽ học cùng với lớp ta, mọi người vỗ tay hoan nghênh nào.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt chưa từng có vang lên, phía dưới là những khuôn mặt chờ mong có, nghi hoặc có mà nhiệt tình cũng có.

Dương Hạo hơi cúi xuống, “Mình là Dương Hạo, anh sinh đôi của Dư Dương, lần đầu gặp mặt mong được các bạn giúp đỡ.” Tiếng nói rất nhu hòa.

Khắp phía dưới đều than nhẹ.

Thanh âm nghe cũng hay như vậy chứ

~~Cúi đầu xuống cười khê, Dương Hạo hiểu rất rõ ưu thế của mình, và cũng biết phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, từ xưa đến nay đều như thế.

Nhóc Dư Dương này, nhìn thế nào cũng là loại người có thể làm bạn với cả thiên hạ, dễ chịu, thẳng thắn, chuyện đáp ứng rồi sẽ tuyệt không thất hứa, khỏe khoắn hoạt bát, rất được yêu thích, thành tích tốt lại không khinh người. Cho nên vừa có duyên với con gái mà lại không làm cho con trai khó chịu. Vậy nên mặc dù cậu học ở lớp bốn nhưng ở lớp sáu có bạn cũng chẳng lấy làm lạ.

Chuông hết tiết một vừa vang lên, đã có hai người vọt tới cửa lớp số bốn, “Dư Dương! Ra đây coi.”

Dư Dương nằm ngủ trên bàn không nhúc nhích, Liễu Liễu đang nói chuyện với bạn thấy thế liền quay sang gõ một cái lên đỉnh đầu cậu, “Gọi ông đấy!”

Dư Dương ngoảnh đầu trừng mắt liếc Liễu Liễu một cái, con nhỏ này càng ngày càng không biết trên dưới gì hết! Vuốt vuốt tóc rồi ra khỏi lớp, tựa vào lan can mà lười biếng hỏi, “Làm sao vậy, hai ông vừa gặp quỷ à.”

“Quả thật gặp quỷ rồi, ông chưa từng nói tụi tôi ông có anh trai!” Phạm Kỳ mắt tròn trắng tỏ vẻ bất mãn.

“Lại còn là anh sinh đôi!” Vương Chí bổ sung tiếp.

“Cái đó...” Dư Dương có chút vô lực, “Tôi cũng thế mà. Tối hôm qua mới biết được.”

“Hả???” Cầm rớt xuống đất.

Vù

một trận gió thu lùa qua làm rụng vô số lá cây, quét đi luôn cả lá vàng trên mặt đất.

Giờ nghỉ trưa, Dư Dương vừa bước ra khỏi cửa lớp thì gặp Dương Hạo.

“À, đang định tìm em đi ăn cơm.” Dương Hạo cười vô tội.

Trong ngoài phòng học có một trận rối loạn không nhỏ, người đáng ra không ra, người đáng vào không vào, dần dần thành một vòng người tụ tập ở đó, mà đối với tình hình này, Dương Hạo chỉ cười cười, Dư Dương có chút oán hận, cười cười cười, muốn khoe rằng ra hả!

“Đi đi đi, đứng đây làm cái gì? Cứ như là khi gặp chuột ấy.” Liễu Liễu đuổi đám người này như đuổi ruồi. “Dương Hạo, cùng đi ăn đi.”

“Được.” Cười tươi.

Trùng trùng nhìn Liễu Liễu ở phía trước hết sức phấn khởi cùng Dương Hạo cười nói, Dư Dương nghĩ, đúng là con gái mà, có mối nói cũ, chỉ được cái đứng núi này trông núi nọ là giỏi!

Phòng ăn vẫn như mọi ngày, chỉ khác là tần số quay đầu lại nhìn Dư Dương thiếu gia tăng lên. Nguyên nhân không nói cũng biết, tự nhiên có hai khuôn mặt giống nhau như đúc ở đây, cho dù dung nhan có tầm thường đến đâu thì cũng có người nhìn, huống chi lại là hai anh chàng đẹp như trong tranh!

Nói thế nào đây! Ừm, tướng mạo giống nhau như đúc nhưng khí chất lại hơi khác chút, Dư Dương tùy tiện hơn, Dương Hạo nhã nhặn hơn, Liễu Liễu nghĩ, chẳng mấy chốc trường học nhất định sẽ có hai phe tranh luận xem rốt cuộc là ai đẹp trai hơn ai.

Dư Dương đi đến bàn ăn, vẫy tay gọi Phạm Kỳ và Vương Chí đến, Dương Hạo đi theo ngay sau. Lúc ngồi xuống, Dương Hạo phát hiện Liễu Liễu từ nãy vẫn đi theo mình giờ không thấy đâu, liền quay lại hướng Dư Dương hỏi, “Dư Dương, Liễu Liễu đâu rồi?”

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc gặp nhau tối qua Dương Hạo gọi tên Dư Dương, Dư Dương không để ý, đáp, “Chắc là đi tìm Tiên Quả.”

“Hoa quả tươi!” Dương Hạo nhú mày tỏ vẻ nghi vấn. Vương Chí cùng Phạm Kỳ ngồi đối diện trừng mắt nhìn nhau cùng cảm thán, quả nhiên không hổ là sinh đôi, đến nhú mày cũng giống nhau nữa!

“Họ Tiên tên Quả, bạn của Liễu Liễu.” Dư Dương không biết sao mình lại giải thích với thằng nhóc này nhiều như vậy, có chút phiền, buồn bực cúi đầu xuống bàn ăn.

Không biết có phải vì thần giao cách cảm thật không, Dương Hạo nhìn vẻ mặt Dư Dương hơi trầm xuống, sau đó cũng không nói nữa. Phạm Kỳ cùng Vương Chí hai người ngày thường vốn nói rất nhiều, hôm nay cũng không dám lên tiếng, đối với Dương Hạo, không hiểu sao hai cậu lại hơi sợ hãi.

Vì vậy, hai con người lúc trước luôn luôn dùng thời gian ăn trưa để buôn chuyện (xin đừng cho rằng nam sinh sẽ không bà tám) đành im lặng ăn nốt bữa trưa.

3. Chương 3

Dư Dương đẩy cửa vào nhà, cúi đầu xuống nhìn thấy hai cái hộp đựng giày, liền nghi ngờ đi vào phòng khách. Cảnh tượng trước mắt thật đồ sộ, quần, áo, giày, mũ nằm ngổn ngang trên ghế sa lông, trên bàn, trên sàn nhà.

Hơn nữa mọi thứ đều thành cặp, hai bộ quần áo giống nhau như đúc, mũ giày cũng giống nhau.

Dư Dương nhú mày, mẹ mình lại giở trò gì thế này trời?

Dương Hạo vào phòng mình cởi túi sách ra, bắt đầu dọn dẹp, quần áo gấp gọn lại để một bên, mũ tìm đại một cái túi cất vào, giày nhét vào trong hộp.

Vì vậy đến lúc Dư Dương trở lại phòng khách một lần nữa, mọi thứ đã trở lại nguyên trạng.

“Hình như mẹ không có nhà.” Dương Hạo cầm một cái cốc từ trong bếp đi ra, vừa uống nước vừa nói với Dư Dương.

“Chắc là đang soạn đồ quần áo thì nhận được điện thoại của dì Phượng rồi đi luôn.” Dư Dương thoải mái nửa nằm ở trên ghế sa lông, mở TV ra, trở người nhằm chán nói.

“Dì Phượng?”

“Ồ, là đồng nghiệp của mẹ.”

Dư Lan Lan, mẹ của hai người là một trong những người quản lý của siêu thị, người còn lại là Trình Phượng, cũng chính là dì Phượng trong lời của Dư Dương, bạn đại học của Dư Lan Lan.

“Thế lúc nào thì về?” Dương Hạo vẫn đứng, mắt nhìn Dư Dương nhằm chán đổi kênh TV nói.

Dư Dương rút cục cũng buông tha cho cái điều khiển TV, ném xuống ghế rồi đứng lên: “Không biết, vội như vậy chắc là việc gấp rồi.”

“Vậy tối này chúng ta ăn gì đây?” Dương Hạo nhìn kĩ đôi mắt của Dư Dương, đột nhiên phát hiện hai mắt cậu thực sự vô cùng đẹp, ồm, để soi gương xem mắt mình có phải cũng đẹp như thế này không.

“Mì gói đi.” Dư Dương trở về phòng, thật ra cậu có thể làm chút đồ ăn đơn giản nhưng hôm nay không có hứng. Đứng dậy chuẩn bị về phòng làm bài tập: “Mì gói ở trong tủ dự trữ trong bếp.”

Dương Hạo không nói gì, Dư Dương cũng mặc kệ cậu ta. Lúc làm bài lại nghĩ không biết Dương Hạo học hành như thế nào.

Dương Hạo gõ cửa vừa lúc Dư Dương làm xong vật lý, nhìn vào đồng hồ báo thức điểm đúng 17:15.

“Dư Dương, ăn cơm đi.” Dương Hạo tiếp tục gõ cửa.

Ăn cơm? Ờ, cảm thấy đói bụng thật. Dư Dương mở cửa đi ra, nhìn thấy bộ dạng Dương Hạo liền giật mình, đeo tạp dề, tóc dùng dây thun buộc chặt, quả nhiên là tóc có thể buộc được lên.

Dương Hạo thấy cậu liền xoay người đi đến phòng ăn, cởi tạp dề để qua một bên, “Em phụ trách rửa bát nhé.”

Trên bàn là hai món ăn một món canh, rau cải xào tỏi, thịt kho tiêu, canh trứng cà chua, thoạt nhìn đều rất ngon miệng.

Dương Hạo đem cơm ra đã thấy Dư Dương đứng gần ra bên bàn ăn.

“Em không ăn à?”

Dư Dương ngồi xuống lấy cơm, hai người cũng không nói chuyện gì, chỉ thấy tiếng đũa động bát nhè nhẹ trong không khí.

“Này” Dư Dương không thể nào gọi thằng nhóc này là anh hoặc Dương Hạo được.

Dương Hạo ngẩng đầu, “Sao thế?” Anh cũng không để ý đến chuyện đó.

“Cậu đi theo ông phải tự nấu cơm sao?”

Dư Dương ý chỉ bố của hai người, cậu không được như Dương Hạo dễ dàng gọi 1 tiếng ‘mẹ’ đối với người phụ nữ hoàn toàn xa lạ vài chục năm không gặp. Nhưng Dương Hạo không hiểu, vì vậy nhướn mày về mặt nghi hoặc, “Ông?”

“Là...” Dư Dương không biết giải thích như nào, cắn cắn chiếc đũa.

Dương Hạo mỉm cười, chỉ tiếc Dư Dương đang bối rối nên không chú ý tới.

“Em nói về bố hả.”

Dư Dương gật đầu, đối với cái từ này quả thật rất xa lạ.

“Không phải là cần nấu cơm, nhưng lúc anh 14 tuổi đã ở trọ một mình nên học nấu.”

14 tuổi ở trọ một mình? Dư Dương không hỏi thêm nữa.

“Giáo viên chủ nhiệm hôm nay tìm ông à?”

“Ừ. Sao em biết?”

“Nghĩ cũng đúng, để tóc dài căn bản không phù hợp nội quy.”

Dương Hạo lại nở nụ cười, “Trường học trước kia không qui định về mặt này nên anh không để ý.” Nếu có thì anh cũng không để ý.

“Vậy ông có định cắt không?” Dư Dương vừa ăn canh vừa càu nhàu.

“Không cắt sao được? Cô nói trong 3 ngày mà không cắt thì cô sẽ cắt giùm anh” . Dương Hạo bắt đắc dĩ thở dài, “Được rồi, em dẫn anh đi cắt đi, anh không biết ở đâu.”

Dư Dương định từ chối, nhưng lại nghĩ nếu như để giáo viên chủ nhiệm cắt tóc cho thì rất mất mặt, đành phải đi.

Ra khỏi khu nhà rẽ trái đi mười mét, qua đường cái lại rẽ phải đi thêm hai chục mét nữa, quẹo vào đường có một tiệm cắt tóc, Dư Dương cùng Dư Lan Lan đều tới đó cắt tóc.

Đẩy cửa kính đi vào, nói với người đón tiếp muốn tìm Lạc Trì.

“Thì ra là bạn học Dư Dương à!” Có người xoay người lại, “Hả? Đến lúc nào nhóc mới thôi không tìm cái tên đen xì kia vậy?”

Dư Dương trừng mắt liếc người kia một cái, lờ anh ta đi.

“Lạc Trì đang bận, anh sẽ cắt tóc cho nhóc.” Người kia không để ý tiếp tục nói.

“Không phải em, là cậu ta cơ.” Dư Dương không kiên nhẫn chỉ vào Dương Hạo.

“Ồ, thì ra là Dư Dương số 2, xin chào, anh là Tất Sách, không ngại anh cắt tóc giùm cậu chứ?”

“Được thôi.” Dương Hạo trông có vẻ bức mình đi đến ngồi xuống một cái ghế sa lông, tiện tay lật lật quyển tạp chí : “Còn nữa, em là Dương Hạo, anh sinh đôi của Dư Dương, không phải Dư Dương số 2.”

“Xin lỗi xin lỗi, đùa chút thôi, xin mời bên này.”

Dương Hạo đi theo anh ta, ngồi xuống, nhìn vào gương đánh giá người này, mái tóc mỏng màu nâu buộc thành đuôi ngựa, mặt hơi tái, ngũ quan thanh tú lại có đôi lông mày sắc bén, nếu không cười nói, sẽ làm cho người đến gần có một loại cảm giác không tốt.

Nhưng người này, lúc nói chuyện cười đùa, lại làm cho người ta thấy đúng là miệng lưỡi ngọt xớt.

“Muốn cắt kiểu gì?” Tất Sách hỏi Dương Hạo.

“Phù hợp nội qui nhà trường.” Dương Hạo bắt đầu dĩ cười, này là lần đầu tiên bị bắt buộc.

“Ồ ồ?” Tất Sách cười giảo hoạt, “Anh biết rồi.”

Dương Hạo đột nhiên rùng mình cái, không phải là kiểu quái dị chứ.

“Tóc đẹp ghê ta, không hổ là sinh đôi, ngay cả tóc cũng hoàn mỹ giống nhau.” Tất Sách cầm kéo bắt đầu tỉa tóc.

“Vậy anh cắt cho Dư Dương luôn đi.” Nhưng xem Dư Dương vừa rồi rất phản cảm với bộ dáng của anh ta thì phải.

“Ừ, Lạc Trì rất bận, nhân tiện cắt luôn đi. Nhưng mà em trai cậu rất là không thích anh.”

Dương Hạo nhìn Tất Sách khi nói những lời này không hề cười, vì vậy tự dưng có cảm giác lạnh lạnh. Nhất thời không biết anh ta là nói giỡn hay nói thật.

Dương Hạo không biết nói cái gì nữa, mà hình như Tất Sách cũng không có ý định nói tiếp, cứ như vậy rất miễn cưỡng.

Tư tưởng Dương Hạo không thoải mái, có chút áp lực khó hiểu.

4. Chương 4

Gặp Vương Chí ở cửa lớp, cậu ta trừng mắt nhìn Dư Dương cùng Dương Hạo đi đến.

“Đây, đây, thật quái dị quá đi!” Tuyệt đối sợ hãi kêu than.

“Ngay cả tôi cũng không nhận ra được, ông đừng có đau lòng.” Liễu Liễu ở bên cạnh vỗ vai Vương Chí thở dài.

Dư Dương cũng không giải thích với Vương Chí, đương nhiên là cậu cố ý, muốn Vương Chí không phân biệt được ai là ai, thực ra có một người giống mình như đúc rất thú vị, nói không chừng sau này có thể đổi chỗ cho nhau mà trêu đùa.

Ví dụ như, cậu nghĩ đến kì thi địa lý đáng ghét.

Ờ, nhưng Dương Hạo có chịu đổi hay không lại là chuyện khác.

Dương Hạo không biết đang nghĩ cái gì, cũng không để ý đến Vương Chí, mặt không chút thay đổi đi vào lớp. Tối hôm qua cắt tóc xong chính anh cũng sững sốt hồi lâu, kiểu tóc giống y như Dư Dương, đứng cạnh nhau thật đúng là không có cách nào phân biệt. Tóc mái trên trán bị cắt bớt, để lộ hoàn toàn đôi mắt đẹp giống Dư Dương, điểm này tạm thời làm cho anh từ buồn bực vì bị ép cắt tóc sang dễ chịu hơn một chút.

Dương Hạo nhớ lại khi Tất Sách cắt tóc xong cười với mình, “Dư Dương số 2 hoàn hảo.” Thật muốn tránh xa cái tên hồ ly tươi cười kia.

Anh ta tuyệt đối là cố tình mà.

Có điều thực ra vẫn có chuyện phiền toái.

Bởi vì thầy giáo có việc, nên bốn lớp cùng học một tiết thể dục. Sau khi kiểm tra hết chạy 100 mét thì thầy cho tự do hoạt động. Một người Vương Chí muốn kéo Dư Dương đi chơi bóng rổ, cậu không biết làm sao lại lười không muốn động đây, ngồi trên bậc thang cao nhất cạnh sân bóng rổ.

Cậu đương nhiên không chịu thừa nhận nguyên nhân là vì Dương Hạo.

Tai đeo headphone, thoát nhìn cậu như đang phơi nắng chứ không phải xem bóng.

Chuyện xảy ra sau đó.

Một nữ sinh đến bên cạnh cậu ngồi xuống, Dư Dương lúc đầu còn tưởng Liễu Liễu, nhìn sang mới biết không phải. Cậu đương nhiên nhận ra đó là Thu Đình, một trong bốn đại mỹ nhân của trường.

Thu Đình vốn cũng đang nhìn cậu vì vậy mặt hơi đỏ lên, tìm Dư Dương không hiểu sao đập thành thịch một cái.

Sân bóng rổ ở bãi tập phía tây, hơn nữa người hoạt động trên bãi tập cũng không nhiều, không có ai để ý đến hai người ngồi đây.

Sau đó Dư Dương nghe thấy Thu Đình nói: “Dương Hạo, mình thích cậu.”

Thu Đình lúc nói lời này đầu cúi gằm, nói xong mới ngẩng đầu lên, xem vẻ mặt Dư Dương không thay đổi gì, không biết là yên tâm hay thất vọng, thở dài một cái rồi cũng không nói nữa.

Cô nghĩ chắc cậu ấy không nghe được, còn đang đeo tai nghe, mình nói cũng không lớn. Quên đi, cũng không định để cậu ấy nghe được, nếu không cũng không chọn lúc cậu ta đang nghe nhạc.

Thật ra Dư Dương đã nghe thấy, cậu không có thói quen vặn nhạc to đến mức thùng màng nhĩ, đây là độc quyền của Liễu Liễu. Tiếp đó cậu nghĩ: ngay cả phân biệt còn không nổi mà dám nói thích thẳng nhóc đó?!! Dù sao đang đeo tai nghe thì coi như không biết đi, không thì phải nói sao? Nói là bạn nhầm người rồi? Nhưng chả lẽ cứ để cậu ấy ngồi đây sao?

Vì vậy hai người vẫn ngồi đó cho đến khi chuông vào tiết reo.

Dư Dương đứng dậy, nhìn không chớp mắt vào bậc cầu thang đi xuống. Không bắt chuyện với Thu Đình, cậu nghĩ Dương Hạo hẳn là không quen cô nàng, lại nghĩ người đẹp này cũng có tiếng là thanh cao, cho dù cậu ấy có thích Dương Hạo thì cũng sẽ giả bộ lạnh nhạt nhĩ, vậy hôm này không biết đã hạ bao nhiêu quyết tâm nữa.

Chỉ tiếc là nhận sai người rồi.

Vừa xuống tới sân bóng rổ Vương Chí liền kéo tai nghe của cậu ra thì thầm: “Người đẹp nói chuyện gì với ông vậy? Hai người ngồi gần ha?” .Vẻ mặt cười hề hề.

Dư Dương nhìn Dương Hạo ở bên cạnh: “Bộ kính ông lên số à? Không phát hiện bọn tôi không nói chuyện.”

“Tôi không tin đâu, ngồi sát như vậy mà! Đúng không Dương Hạo?” Hắt đầu hỏi Dương Hạo.

Dương Hạo chỉ cười, lúc này Phạm Kỳ dọn xong dụng cụ thể dục đi đến : “Cái gì cái gì? Đang nói gì thế?”

Dư Dương nhướn mắt lấy tai nghe đeo vào đi lên tầng 2 bỏ lại ba người, để cho họ buồn chuyện đi.

Xế chiều sau khi học xong Dư Dương không yên tâm lắm, không biết có phải tại sự việc Thu Đình hay không, cậu chung quy cảm thấy nữ sinh cố gắng như vậy thật đáng thương, hơn nữa tính tình còn thanh cao như thế.

Cậu đang nghĩ có nên nói cho Dương Hạo biết không, rồi lại nghĩ nói ra không biết sẽ như thế nào?

Nhưng mà thật sự không ngờ Dương Hạo lại có giá như vậy, mới chuyển đến vài tuần đã làm cho hoa khôi của trường phải lòng.

Bĩu môi, tâm tình có chút bất mãn, tại sao lại không có ai tỏ tình với cậu?

Mà Dư Dương lại không biết rằng ,chưa ai dám tỏ tình với cậu là vì đa số mọi người đều cho rằng cậu và Liễu Liễu là một đôi thanh mai trúc mã từ bé, nên đâu còn ai rỗi hơi đi phá hoại quan hệ của họ.

Tan học chỉ có Dư Dương và Dương Hạo cùng nhau về nhà, Liễu Liễu có việc ở hội học sinh không có cách chuẩn được. Dư Dương từ đáy lòng thầm nghĩ, đáng đời, ai bảo bà không có việc gì làm lại vào hội học sinh.

Ở cổng trường tạm biệt Vương Chí và Phạm Kỳ, hai người một trước một sau đi đến trạm xe buýt, sau đó Dư Dương đột nhiên xoay người, “Ông về trước đi, tôi muốn đến chỗ này một chút.”

“Anh đi với em.” Dương Hạo nói không chút suy nghĩ.

“Không cần, tôi không phải trẻ con.” Dư Dương cau mày, “Với cả hai đứa cùng về muộn mẹ chắc chắn sẽ lo lắng.”

Vì cả hai đều chưa có điện thoại di động.

“Vậy em cũng đừng về quá muộn.”

Dư Dương gật đầu, sau đó đi lên một chiếc xe vừa vào bến.

Dương Hạo đứng ở bến xe nhìn cậu ngồi xuống chỗ bên cạnh cửa sổ, không quay lại nhìn mình.

Nhìn nghiêng rất đẹp, Dương Hạo thờ ơ nghĩ. Cũng không ý thức mình sao lại có ý nghĩ như vậy.

Đương nhiên cũng không ngờ tới sau này lớn lên có một khoảng thời gian thường nhìn khuôn mặt Dư Dương từ một phía như vậy, ngắm cậu rời đi.

5. Chương 5

Dư Dương đẩy cửa vào, vừa lúc thấy Dương Hạo bưng cơm từ nhà bếp ra, trên người đeo tạp dề, Dư Lan Lan ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách xem TV, nghe tiếng mở cửa liền quay lại, “Dương Dương, con vừa đi đâu đấy?”

“Xỏ lỗ tai ạ.” Dư Dương ném túi sách vào phòng.

“Không sợ giáo viên chủ nhiệm phạt à? Ra đây mẹ xem nào.”

Lúc trước nói rồi, Dư Lan Lan không phải một phụ huynh bình thường...

“Ừ, nhớ sát trùng cẩn thận đấy.”

“Mẹ không làm cơm à?”

“Hạo Hạo nói nó làm, mẹ còn không ngờ Hạo Hạo lại biết nấu cơm cơ đấy.” Dư Lan Lan kiêu ngạo nói, mình sinh ra thằng con giỏi giang quá.

“Ăn cơm thôi.” Dương Hạo trong phòng ăn gọi.

Dư Dương đột nhiên nghĩ, không chừng sau này đều là Dương Hạo làm cơm mất.

Ngày thứ hai đi học cũng không ai để ý, không biết là bởi vì khuyên tai bị Dư Lan Lan đổi thành cái thật nhỏ, hay là tại giáo viên nghĩ Dư Dương vốn là học sinh ngoan, chỉ cần không quá lộ liễu thì cũng không để tâm.

Nhưng lại làm cho Liễu Liễu kích động một trận. “Á á á! Dư Dương ông tốt cuộc cũng xỏ khuyên tai rồi nha!!” Vừa nói vừa kéo áo Dư Dương lắc mạnh. Dư Dương nghĩ cái con nhỏ này thật sự là càng ngày càng kì cục, Dương Hạo ở phía trước gọi xe.

Dương Hạo hình như không để ý mấy, nhưng mà tối hôm trước lúc Dư Dương rửa bát thì cậu ta vào lấy nước uống, sau đó có vẻ lơ đãng hỏi :” Thu Đình nói chuyện gì với em thế?”

Dư Dương dừng lại một chút: “Không nói gì cả.”

Dương Hạo liếc mắt nhìn cậu một cái rồi đi ra.

Tim Dư Dương đập loạn một trận, nghĩ rằng tên này sao lại nhạy cảm như vậy chứ.

Dù sao chuyện đó cũng không phải cái gì kinh hãi lắm, nhưng Liễu Liễu cứ nhai đi nhai lại, Dư Dương hỏi có phải bà muốn tui bị phạt thì mới vui không? Cô liền làm mặt quỷ chạy ra chỗ Dương Hạo, “Dương Hạo, mình bảo này, hôm nay lại có người hỏi mình về cậu đó.”

Trường học quả nhiên nữ sinh đã chia thành hai phe tranh luận Dương Hạo hay là Dư Dương đẹp trai hơn, Vương Chí cùng Phạm Kỳ đang cầm hộp cơm vẽ mặt như đến ngày tận thế, con trai trường này chết hết chỉ còn hai thằng đó thôi hả?!

“Ừm, không phải đâu, hội trưởng hội học sinh Thẩm Tịch của chúng ta cũng đẹp trai lắm đó!” Liễu Liễu ở bên cạnh nuốt nuốt cơm xuống khoe khoang, sau đó nghiêng đầu nói, “Nhưng mà ba người họ cũng khó chọn ra ai là đẹp trai nhất.”

“Bà cô à, cái kia không cần bà nói.” Hai người vẽ mặt xanh lè.

Nghe nói năm đó Thẩm Tịch vào học gây ra một trận náo loạn rồi làm cho trong vòng bán kính 5km xung quanh trường học giao thông bế tắc đến con kiến cũng không chui lọt, câu này mặc dù có hơi phóng đại, nhưng đủ để thấy Thẩm Tịch quả thật rất đẹp trai. Liễu Liễu nói ba người Dư Dương, Dương Hạo cùng Thẩm Tịch ngang nhau, thật ra là Liễu Liễu thiên vị rồi đó, nếu nói cho đúng ra, sợ Dư Dương và Dương Hạo cũng phải thua kém ba phần.

Thẩm Tịch hơn bọn họ một lớp, ngoại trừ Liễu Liễu thì những người khác cũng không quen biết anh ta lắm, chỉ có mỗi lần đại hội thể dục thể thao... Đứng xa chứng kiến vài lần, trước chưa nói đến tướng mạo, chỉ mỗi cái khí chất kia thì người khác cũng khó lòng học theo rồi.

Đương nhiên Dư Dương không phải là loại người thừa hơi, Dương Hạo cũng có vẻ không quan tâm đến vấn đề này, đối với chuyện tám của ba người kia chỉ vào tai trái qua tai phải thôi.

“Đúng rồi, Dư Dương này, buổi chiều tan học em dẫn anh đến bách hóa một chút nhé, tối nay mẹ đi ăn với bạn rồi, tủ lạnh không còn gì, chúng ta mua ít đồ rồi về.” Dương Hạo nhớ tới buổi sáng Dư Lan Lan dặn, dùng bữa nói với Dư Dương.

“Ừ.” Dư Dương gật đầu.

Dương Hạo nhìn cậu cười cười, Dư Dương có thể không để ý, nhưng Dương Hạo cảm thấy Dư Dương đã bắt đầu quen với mình, ngữ khí cũng tốt, vẻ mặt cũng tốt, không còn là đáng vẽ bản khoắn hoặc mất kiên nhẫn nữa.

Đó là một biểu hiện tốt. Dương Hạo thầm nghĩ.

Dương Hạo đi đến khu thực phẩm, Dư Dương hình như muốn chọn một cái gói nên đến khu chăn ga gối đệm.

Mì gói, tương cà, dưa muối, đồ ăn nhanh đông lạnh, chọn một ít đồ ăn dự trữ, Dương Hạo chuẩn bị đi mua rau củ cho tối nay, đi qua chỗ đồ ăn nhẹ thì thấy một đáng người quen thuộc.

“Tôi nói là tôi muốn mười cái thạch này! ==+”

“Em không được ăn nhiều đồ ngọt.”

“Tôi đâu có nói muốn ăn liền một lần! ==+”

... ..

“Họ Lạc kia! Ánh mắt anh là có ý gì hả?!!”

“Ồ, không rõ ràng sao? Chính là ánh mắt tỏ vẻ anh không tin em đó~”

Dương Hạo thấy vậy hơi sững sốt, thằng nhóc con thích ăn đồ ngọt này, lại là thợ cắt tóc Tất Sách kia sao? Vậy thì người đàn ông cao hơn Tất Sách một chút đứng bên chính là Lạc Trì nhỉ?

“Hử? Dư Dương à?” Hai người phát hiện người đang đứng gần ra bên cạnh.

“Ừm...” Dương Hạo định giải thích.

“Đó không phải Dư Dương, là anh của nó, Dư Dương số 2 tôi nói với anh lần trước ấy.” Tất Sách nhân cơ hội này trút hết đồng thạch vào giỏ xe đẩy.

“Ồ, ra là Dương Hạo à? Xin chào, anh là Lạc Trì.” Bàn tay thon dài chìa ra, đường nét lòng bàn tay rõ ràng.

“Em chào anh.” Dương Hạo hữu lễ mỉm cười: “Trí nhớ của anh Tất Sách thật tốt.” Hình như không phân biệt được cậu và Dư Dương mới tính là bình thường chứ.

Tất Sách nghiêng người liếc cậu ta một cái: “Nếu như là Dư Dương thì nó sẽ chủ động chào Lạc Trì, chứ không phải đứng một bên như vậy.” Đẩy xe rời đi, “Mấy người chậm rãi trò chuyện, tôi đi tính tiền đây.”

“A, xin lỗi nhé.” Lạc Trì gật đầu xin lỗi với Dương Hạo rồi đuổi theo.

“Này, tôi đã chấp nhận cho cậu mua nhiều thạch như vậy rồi sao...” Thanh âm mơ hồ truyền đến.

Xem ra quan hệ rất tốt nhỉ.

Dương Hạo tiện tay bỏ một túi thạch vào giỏ xe đẩy.

6. Chương 6

Dư Dương đem mấy thứ trong túi ra bỏ vào nhà bếp, Dương Hạo bên cạnh rửa nguyên liệu nấu ăn tối nay.

Hử?

Thạch à?

Soạt~!

Bóc ra.

Chụt

~~Ôi, ngon ghê.

“Này tui bảo, cái này không cần mua mà?”

Dư Dương nghiêng đầu, thạch vẫn ngậm trong miệng.

“Hả?”

Dương Hạo nhíu mày: “Ngon không?”

Dư Dương cầm lấy thạch: “Hôm nào mua trả cậu là được chứ gì.”

“Ầy~ bỏ đi.” Quay người lại tiếp tục làm việc ban nãy, kỳ thật cậu cũng không phải thích ăn đồ ngọt, nhất thời đầu óc chập mạch mới cầm lấy.

“Tiệm cắt tóc kia là của Lạc Trì mở sao?”

“Là của Lạc Trì và Tất Sách cùng mở.” Dư Dương thu lại túi mua hàng: “Làm sao?”

“Không có gì.”

Cậu chỉ là đột nhiên đối với hai người kia tò mò một chút.

Dư Dương liếc cậu một cái: “Tui đi học đây, có cơm thì gọi tui ha.”

“Ừ.” Cứ thế mà đi lên phòng.

Cho nên nói biết nấu cơm đôi khi chưa chắc đã là chuyện tốt.

Trầm Tịch tìm đến Dương Hạo, nói anh hi vọng cậu có thể gia nhập Hội học sinh, làm cho mọi người hơi bất ngờ.

Lúc nghỉ ăn trưa Liễu Liễu nói với Dương Hạo Trầm Tịch tìm cậu, làm cho cậu ăn xong phải đến phòng của Hội học sinh ở tầng năm.

Dương Hạo theo bản năng nhìn Dư Dương, Dư Dương bắt gặp ánh mắt của cậu, lập tức quay đi.

“Có việc à?” Dương Hạo liền chuyển tầm mắt hỏi Liễu Liễu.

“Chắc là muốn mời cậu vào Hội học sinh. Lúc đầu dùng hết cách mời ai đó vào Hội học sinh mà không được, liền một mực đòi tìm người.”

Dương Hạo thấy Liễu Liễu liếc liếc Dư Dương, nghĩ ai đó sẽ không vừa vặn là Dư Dương chứ.

Hành lang cuối tầng năm, một gian phòng học lớn, bên trong có bốn cái bàn giấy, tiếp đó là một dãy ghế salon, bàn trà bằng gỗ đàn. Dương Hạo sau khi vào cửa cảm giác đầu tiên là thì trường này vừa có tiền vừa hào phóng, cho Hội học sinh đãi ngộ lớn vậy.

“Xin chào, anh là Trầm Tịch.”

Dương Hạo buồn cười nghĩ, ờ, may không bắt tay, bằng không đích xác là hai người lớn đang bàn công việc.

“Học trưởng tìm em có việc gì?” [học trưởng là gọi tôn trọng bạn cùng học] Tự động ngồi xuống ghế salon, nhân tiện đánh giá người ngồi đối diện phía sau bàn giấy, nói thế nào đây, cái gọi là vẻ đẹp khuynh thành chắc cũng chỉ đến thế này.

Nhỏ Liễu Liễu kia rõ ràng là thiên vị để an ủi người ta mà.

Bất quá nếu bạn muốn hỏi Dương Hạo đối phương đến tột cùng là đẹp như thế nào, cậu cũng sẽ chỉ cho hai chữ, xinh đẹp, cậu cho rằng đó là đẹp cực hạn rồi.

Uhm, chẳng lẽ chưa từng có người tưởng anh ta là con gái à?

Trầm Tịch tháo kính xuống, hai tay nắm lại đặt dưới cằm: “Anh xem qua tư liệu của cậu ở trường cũ rồi, tuy cậu mới chuyển đến đây được sáu tháng, nhưng anh đã quyết định rồi, vì vậy, hi vọng cậu có thể tham gia Hội học sinh.”

“Xin lỗi.” Dương Hạo có chút lười biếng.

Không nghĩ Trầm Tịch lại nở nụ cười: “Thực ra kết quả đại khái anh cũng đoán được, chỉ là nghĩ muốn thử một lần, có điều thật đúng là anh em sinh đôi a~, ý nghĩ cũng phi thường nhất trí.”

“Như vậy,” Dương Hạo đứng dậy, “em đi đây.”

“Vậy sang năm anh tốt nghiệp rồi Liễu Liễu sẽ rất cực.”

Dương Hạo không quay đầu lại, tùy ý phát tay: “Lúc đầu chọn vào đây đã nên nghĩ đến rồi.”

Lúc tan học, nhóm năm người mới đi đến cổng trường đã bị một chiếc BMW đứng cách đó không xa thu hút, ặc, ở thành phố không không lớn cũng không nhỏ này có thể nhìn thấy một cái BMW làm cho người ta phải liếc nhìn, hơn nữa trường này cũng không phải trường học tư lập quý tộc, cho nên khi Dư Lan Lan mở cửa xe hướng Dư Dương cùng Dương Hạo ra sức vẫy tay gọi, “Dương Dương, Hạo Hạo, lên xe”, tất cả ánh mắt đều tập trung vào trên người Dư Dương cùng Dương Hạo.

Dư Dương cau mày: “Thật sự là...”

“Dì ạ.” Liễu Liễu bắt chuyện.

“A, Liễu Liễu cũng ở đây à, lên xe đi.”

“Dạ? Cháu không cần đâu.” Liễu Liễu có chút ngoài ý muốn, thế này chắc là gia đình bọn họ họp mặt rồi.

“Không cần cái gì, ba mẹ cháu cũng ở đó, dì còn tưởng bọn họ kêu người tới đón cháu.” Dư Lan Lan kéo Liễu Liễu lên xe.

“Nhà bọn họ giàu như vậy sao?” Vương Chí nhìn chiếc xe ngơ ngác hỏi Phạm Kỳ.

“Hừm? Cậu không biết à?” Phạm Kỳ cũng không ngẩng đầu lên.

Loại chuyện này, không ai nói làm sao tui biết chứ!

A a a, còn nói vốn là thiết ca môn nhi tới! [Câu này ta để nguyên QT vì chả hiểu gì hết _ _ _||| ai biết thì nhắc ta với]

Kì thật cũng xem như là gia đình họp mặt, bắt quá là ba nhà, nhà Liễu Liễu, nhà Dư Dương và Trình Phượng. Mẹ của Liễu Liễu Tiền Bảo Bảo cùng Dư Lan Lan và Trình Phượng là bạn học đại học, Dư Lan Lan sau khi ly hôn cùng Trình Phượng lập nghiệp, Tiền Bảo Bảo giúp nàng không ít, đương nhiên là về vốn, nghe tên là biết vị tiểu thư này vốn là sinh ra trong nhà có tiền, được nuôi như bảo bối vậy.

Do đó, nghe nói, Dư Dương cùng Liễu Liễu từ bé đã được đính ước với nhau. (Dư Dương ==+: Ý là nói tui bị bán?!)

Ba nhà thường gặp nhau đi ăn cơm, đi hát, chơi bowling và vân vân, gặp nhau này không có cố định ngày, vốn là không có việc gì, lại vừa vặn lúc có lý do để tụ tập.

Mà lần này, rõ ràng là vì Dương Hạo mà tụ tập.

Trừ ba người chưa đến tuổi ra, bốn người lớn có uống chút rượu, đề tài không biết như thế nào lại nhắc đến năm kia, liền sau đó Dư Lan Lan rất có tình nghĩa đẩy Dư Dương về phía Liễu Liễu: “Chắc chắc, Bảo Bảo, đừng nói mình không giữ lời, Dương Dương của bọn mình sau này sẽ là người nhà của các cậu!”

Dư Dương tay vịn ghế ổn định lại người, đầu đầy gân xanh, mẹ lại say khướt rồi.

“Ha ha, dù sao bây giờ mình còn có Hạo Hạo~!” Xoay người ôm chầm lấy Dương Hạo.

“Mẹ!” Dư Dương thấp giọng gọi bà, nhân tiện muốn kéo bà ra.

Cả phòng cười rộ.

Dương Hạo nhìn Liễu Liễu mặt hơi đỏ lên.

Tâm hơi chùng xuống.

End chương 6

Đã beta.

7. Chương 7

Dương Hạo đột nhiên trở nên bận rộn, trận đấu bóng rổ của trường, y tham gia; sau đó là giao lưu thi đấu với các trường khác, lần này là bóng chuyền; tập san của trường cần viết bài, chủ biên vốn là Tiên Quả bạn tốt của Liễu Liễu liền mời Dương Hạo vô luận thế nào cũng phải giúp, theo như lời mọi người thì đều là anh chị em cùng một nhà cả; Trầm Tịch không có mặt, Liễu Liễu bận rộn công việc đến thiên hôn địa ám, Dương Hạo thật sự không thể bỏ mặc được có đôi lúc cũng sẽ giúp đỡ. [Anh thành culi tập thể mất rồi T_____T]

Rõ ràng, Dư Dương mới hẳn là người phải làm những việc này chứ?

Vì vậy Dương Hạo rất buồn bực, rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào vậy? [Chỗ này không chắc lắm]

Lần thứ n Dương Hạo một mình về nhà muộn, sau khi tại trước cổng chính khu nhà nói tạm biệt với Liễu Liễu, mới vừa bước lên cầu thang liền đụng phải Dư Dương đang đi xuống đồ rác.

Dư Dương thấy hẳn liền đưa cái chìa khóa cầm ở tay cho y, Dương Hạo nhận lấy rồi hỏi với theo sau Dư Dương: “Mẹ không có nhà sao?”

“Ân.”

Dư Dương đồ rác về xong thấy Dương Hạo còn đang đứng tại chỗ thì không hiểu gì hỏi y: “Người lạc đường sao?”

“Mệt chết rồi, nghỉ một lát không được sao?” Dương Hạo nhấc nhấc chân lên.

“Mệt? Người đi bộ về sao?” Không phải thế chứ, ngồi xe buýt cũng mất 20 phút rồi.

“Cùng Liễu Liễu đi xem hội tranh châm biếm mới lập ra, kết quả bị kéo đi làm vệ sinh.” Căn phòng quỷ quái kia, cũng không biết có phải hay không mấy trăm năm chưa có động qua, bụi bặm dày đến cả thước.

“Vậy người còn trách ai?”

“Ý người là ta tự chuốc lấy?”

Dư Dương nhìn y, hai người đã đứng trước cửa nhà mình: “Mở cửa.”

Dương Hạo nhìn hẳn: “Dư Dương người không cảm thấy kỳ thật người nên đi giúp Liễu Liễu một chút sao?” TMD [Con bà nó =3=] dù sao nàng cũng là vị hôn thê của người đấy. Nửa câu sau không có nói ra, ân, nói tục không phù hợp với khí chất học sinh ưu tú của y.

“Lúc đầu nàng muốn vào hội học sinh ta đã nói qua rồi, có chuyện gì cũng đừng nghĩ nhờ ta giúp.” Dư Dương lấy chìa khóa trong tay Dương Hạo: “Nàng cũng nói qua sẽ không cần ta giúp. Chính là như vậy.” Hơn nữa người không phải là đang giúp nàng sao? Nửa câu sau cũng không nói ra, khó đảm bảo hai người sẽ không vì câu này mà âm ỉ lên.

Mở cửa ra Dư Dương liền đi vào phòng mình: “Thức ăn ở trên bàn, nếu như lạnh thì tự hâm lại một chút.”

Dương Hạo đem túi xách vứt trên ghế sa lông rồi đi vào phòng ăn: “Người làm sao?”

“Ân.”

“Người nấu cơm?”

“Hai trông mắt người để đi đâu không thấy a?”

.....

Dương Hạo nghĩ mình cùng Dư Dương nói chuyện thủy chung có vấn đề.

Lúc Dương Hạo rửa bát xong đi xem Dư Dương thì hắn đang dùng máy tính xem “Vua hải tặc”, Máy tính của Dư Dương tác dụng chỉ có một, đó là xem truyện tranh Nhật bản, online QQ [Yahoo bên Tung Cửa] đều là để ẩn, cứ như là tàu ngầm lặn một mạch không nổi lên. Vương Chí cùng Phạm Kỳ thường lên QQ nói chuyện, cho tới bây giờ đều không thấy Dư Dương nhảy vào nói chuyện qua. Không như Dương Hạo, nói chuyện phiếm, flash, vẽ tranh, lập bản đồ, vân vân, máy tính có thể làm gì cơ bản y đều thử qua, hơn nữa, máy tính còn có thể dùng để tìm tư liệu học tập, Dư Dương lại chưa bao giờ dùng, nếu như cần tài liệu hắn đều như nhau đến hiệu sách mua, chưa bao giờ nghĩ đến tải xuống từ máy tính...

Dương Hạo nghĩ Dư Dương này kỳ thật không phải là loại thiếu niên hoạt bát như vẫn biểu hiện ra bên ngoài, nói để nghe một chút, căn bản vốn là lười nhác.

Gõ gõ vào cánh cửa không đóng: “Người làm xong số học và vật lý rồi sao?”

Dư Dương quay đầu lại: “Làm xong rồi.”

“Cho ta mượn chép một chút.”

Dư Dương đầu đầy hắc tuyến.

Khẩu khí rất như là đương nhiên. Ôi chào học sinh ưu tú, học sinh ưu tú~!!

“Người không biết làm sao?”

Không có khả năng a, hôm nay thầy giáo vật lý mới vừa ở trên lớp khen học sinh Dương Hạo học tốt vật lý mà.

“Không muốn suy nghĩ, hôm nay mệt chết rồi.”

Dư Dương kéo túi xách ném ở một bên qua, trở mình ném bài tập vật lý cùng số học tới.

“Số học có hai bài ta không chắc có giải đúng không, người lúc làm xem qua một chút.”

“Ok.” Dương Hạo vừa định trở về phòng lại quay đầu lại: “Mẹ có nói gì lúc về nhà không?”

“Chưa nói, dì Phượng gọi điện thoại tới,” Dư Dương nghiêng đầu: “Nghe tiếng dì Phượng hình như tâm tình không được tốt lắm.”

“Dì Phượng vẫn còn độc thân sao?” Dương Hạo nhớ tới lần trước gặp nhau không thấy người nhà dì Phượng.

“Dì ly hôn rồi, chồng con đều ra nước ngoài.” Dư Dương thanh âm lạnh nhạt.

Dương Hạo thấy hắn sẽ không nói nữa liền đi vào phòng mình.

Y nghĩ Dư Dương hẳn là rất để ý chuyện cha mẹ ly hôn.

Thật là có chút phiền toái đây.

Cha cư nhiên còn muốn tết năm nay gặp Dư Dương, nhiệm vụ này có phải hay không quá khó thực hiện?

Kết quả tới hôm đó Dư Lan Lan trở về rất muộn, hơn nữa còn uống đến say bết nhe, mở cửa liền đi thẳng đến toilet, ồn ào một trận làm cho Dư Dương cùng Dương Hạo đều bị đánh thức. Vì vậy hai người không thể làm gì khác hơn là làm hiếu tử một lần, hầu hạ Hoàng thái hậu say rượu rửa chân tay mặt mũi, cởi áo khoác ra đưa đến giường mới xong việc, hoàn hảo Dư Lan Lan lúc uống rượu cũng không xấu tính, nằm trên giường không bao lâu đã ngủ, mặc dù trong lúc Dư Dương và Dương Hạo thay nàng tẩy rửa nàng đã vừa khóc gọi Dương Tử Tân anh như thế nào không chết đi vừa cười nói Hạo Hạo, Hạo Hạo con rất cực cũng quay về với mẹ rồi.

Dương Hạo thay nàng kéo chăn lên: “Mẹ mỗi lần uống rượu đều là mắng cha chết đi?”

Dương Tử Tân, người này chính là cha của Dư Dương và Dương Hạo.

“Không phải, chỉ có lúc uống rượu cùng dì Phượng mới thế.”

Có thể thấy được bình thường hai người gặp mặt là nói về đề tài gì rồi.

“Cư nhiên như vậy còn tự lái xe về, như thế nào chưa bị cảnh sát phạt?” Dư Dương không hiểu, hần mới vừa rồi nhìn ra cửa sổ đã thấy chiếc BMW đỗ trong khu.

“Đi ngủ đi.” Dương Hạo tắt đèn đầu giường giục Dư Dương ra ngoài.

“Người đặt đồng hồ báo thức chưa? Ngày mai đừng có đến muộn.” Dư Dương ngáp dài đẩy cửa phòng mình ra.

“Sáng mai ta sẽ gọi người.”

“Ân, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Có vẻ như Dư Dương lúc buồn ngủ thần trí sẽ hơi lơ mơ.

Đây là phát hiện của Dương Hạo đêm nay.

Cuối cùng ta cũng lết được về với các nàng đây =3= Định làm Đọa lạc trước, cơ mà làm được một phần ba thấy dài quá lại bỏ lại T_____T

8. Chương 8

Buổi sáng được Dương Hạo đánh thức rời giường lúc bữa sáng đã làm xong rồi, có cháo hoa với bánh bao bột ngô, Dư Dương còn nhớ rõ bánh bao này là lần trước cùng Dương Hạo đi cửa hàng tạp hóa mua. Ngáp dài ngồi xuống đối diện Dương Hạo đang ăn cháo: “Người không buồn ngủ à?”

“Không đến nỗi.”

Ách, người này, ngày hôm qua không phải là mệt chết rồi sao? Hạ mắt xuống ăn cháo, tiện thể liếc qua bàn ăn, cách tay trái Dương Hạo chừng 50 cm, có một cốc thủy tinh trống rỗng còn chút chất lỏng màu nâu, lỏng lẻo không tự giác liền nhú lại: “Bụng rỗng uống cà phê không tốt, hơn nữa người còn chưa trưởng thành.”

Dương Hạo cười ra tiếng: “Cũng không phải đồ uống có cồn không cho vị thành niên uống.”

Thấy Dư Dương chau mày lại, vẻ mặt nghiêm túc, Dương Hạo thôi cười, nhồm người qua hỏi: “Ân, người đây là lo lắng cho cơ thể ta sao?”

Dư Dương phản xạ có điều kiện, tay phải một phát đẩy mặt y ra: “Không được làm ta ăn mất ngon!”

“Uy! Mặt ta thanh tú như này mà!” Dương Hạo bị đá kích chĩa chĩa mặt mình về bất bình.

“Tự kỷ đến trình độ này thật không dễ dàng gì.” Dư Dương thần định khí nhàn tiếp tục ăn cháo.

Dương Hạo lần nữa cười ra tiếng: “Ta là khen người có được hay không.”

Dư Dương nổi da gà: “Cảm ơn.”

Dư Lan Lan ở trong căn phòng phía sau mở cánh cửa ra một chút, lại đóng lại quay về giường, thở dài, Dương Tử Tân, người như thế nào không chết đi??

Bởi vì buổi sáng đã đá kích được Dương Hạo, hơn nữa còn vút bát cho y rửa [thê nô =3=], cho nên tâm tình của Dư Dương coi như không tệ, mặc dù trên đường bị Liễu Liễu lừa đi. Dư Dương biết lý do, cũng thông minh không có đi trêu chọc cô.

Nhưng tâm tình tốt chỉ đến tiết ba môn anh trả bài thi liền tan biến.

Dư Dương vốn là một học sinh giỏi, nhưng cũng không có nghĩa hẳn sẽ học đều, môn xã hội của Dư Dương luôn không bằng môn tự nhiên, đặc biệt là tiếng anh, có thể giữ được kết quả 7.5 điểm đã là không dễ rồi, mà đó là vì bình thường trước khi kiểm tra đều dành rất nhiều thời gian ôn đi ôn lại. Cho nên nhiều khi thành tích cũng vô cùng thê thảm, nhưng bi thảm đến mức này thì vẫn là lần đầu tiên.

Dư Dương trừng mắt nhìn số 4.3 đỏ chói trên bài thi như là mắt hồn, giáo viên tiếng anh vốn là cô giáo trẻ tuổi họ Vương, thấy hẳn như vậy cũng không buồn nói thêm cái gì, nhưng Liễu Liễu thì quay đầu lại cau mày giáo huấn hẳn: “Cậu học kiểu gì vậy?!” Kiểu này thi lên lớp xong sẽ bị tụt xuống mấy điểm a.

Dư Dương nhét bài thi vào túi sách rồi nằm ra bàn.

Liễu Liễu mấp má môi không biết nên nói gì đành ngậm miệng lại.

Buồn bực đến tận lúc tan học xế chiều, Dương Hạo không ngờ lại không ở lại Hội học sinh giúp Liễu Liễu, hai người tạm biệt bọn Vương Chí Phạm Kỳ tại trạm xe buýt, trên xe có rất nhiều người, Dư Dương cùng Dương Hạo chen chúc ở giữa, Dư Dương bốn phía không có cái gì để bám vào, cả người lắc lư, tay trái liền được giữ lấy, Dư Dương kinh hãi một chút, nhìn thấy Dương Hạo nhấc khóe miệng lên: “Giữ chắc rồi.”

Có một loại cảm giác như là an tâm chậm rãi nổi lên trong lòng, Dư Dương cúi đầu nắm chắc lấy tay Dương Hạo, kỳ thật, có một người anh vẫn là tốt đi.

Lúc xuống xe Dương Hạo cảm thấy Dư Dương phía sau đã nói câu gì đó, nhưng khi y hỏi Dư Dương lại thản nhiên bảo không nói gì hết.

“Nhất định có.” Dương Hạo một mực chắc chắn.

“Vậy người nhắc lại đi?” Dư Dương liếc mắt vẻ khinh thường.

Người này không thành thực! Dương Hạo khẽ cắn môi có chút oán hận nhìn bóng lưng lướt qua phía trước hẳn, đương nhiên y cũng không thấy được khuôn mặt kia nổi lên ý cười như hài tử thực hiện được trò đùa dai.

Dư Dương quả thật có nói

Hắn nói, người sẽ không rời đi đi.

Lúc về đến nhà, Dư Lan Lan đang bận rộn trong nhà bếp, Dư Dương nghĩ thật là hiếm có, mẹ vẫn nấu cơm cho hai thằng con trai ăn, còn tưởng sau này chỉ có Dương Hạo nấu thôi.

Cơm nước xong Dư Lan Lan ngồi phòng khách xem phim truyền hình, Dư Dương ở trong phòng nhìn bài thi tiếng anh của mình đến gần người, Dương Hạo gõ cửa, không đợi hẳn lên tiếng liền đẩy cửa vào.

“Có việc?” Bài thi không cất đi, cứ để như vậy trên bàn.

“Àn,” Dương Hạo nhìn bài thi một chút: “Làm lại đề bài này ta xem xem.”

“Cô Vương nói với người cái gì rồi?” Dư Dương nói có chút lười biếng.

IQ cao thế mà sao tiếng anh lại kém như vậy? Dương Hạo nói thầm trong lòng.

“Cô Vương bảo ta giúp người xem một chút xem có phải cách học của người có vấn đề gì không.”

Dư Dương nhớ tới nghi vấn rất lâu rồi của mình, Dương Hạo vốn là học sinh ưu tú không thể nghi ngờ, thành tích của y tốt đến mức nào? Hai người học cùng giáo viên dạy Số học và Vật lý, thường xuyên nghe được họ nhắc đến Dương Hạo, mặc dù theo hẳn nghe được thì đúng là tốt, nhưng Dư Dương vẫn không biết trình độ của Dương Hạo tốt tới đâu.

“Đền mặt ra cái gì vậy?” Dương Hạo đem bài thi cuộn thành ống gõ đầu Dư Dương.

“Bài thi này người có thể làm được bao nhiêu điểm?” Dư Dương chỉ chỉ bài thi trong tay y.

Dương Hạo cười đến có chút quỷ dị: “Muốn thử sao?”

Dư Dương khiêu khiêu mi: “Đưa bài cho ta.”

Đáp án dùng bút xóa xóa hết, Dương Hạo cầm tờ giấy trắng viết đáp án lên, vừa viết vừa không tập trung hỏi: “Nếu như điểm tôi đa thì làm sao bây giờ?”

Dư Dương tay chống cằm: “Thì thôi.”

Hắn đang suy nghĩ không biết cô Vương nói như thế nào với giáo viên tiếng anh của lớp số sáu [lớp số sáu là lớp của Hạo Hạo a], còn tâm tình ảo não chán nản gì đó trái lại không có, học kém tiếng anh vốn là sự thật, cho dù Dương Hạo biết hắn cũng không mất miếng thịt nào, về việc người khác so sánh hai bọn họ với nhau gì gì đó, hắn cũng không để ý lắm, cho dù không có Dương Hạo, người ta cũng sẽ so sánh hắn với người khác, xã hội chính là cái dạng này mà.

Mà Dư Dương không biết hậu trường sự kiện nhờ vả là như thế này đây.

Sau khi hết giờ dạy cô Vương trở về phòng làm việc, ngồi xuống chỗ của mình, nghĩ nghĩ rồi hỏi thầy giáo tiếng anh của lớp số sáu: “Thầy Trần, Dương Hạo ở lớp anh học tiếng anh như thế nào?”

Thầy Trần đang soạn giáo án, nghe vậy liền ngẩng đầu, đẩy đẩy mắt kính: “Tốt, có chuyện gì vậy?”

“Anh nói hai đứa sinh đôi, một đứa học giỏi tiếng anh còn một đứa lại kém đến thê thảm là cái đạo lý gì?”

“Dư Dương lại vừa thi hỏng rồi?”

“Đúng thế.” Cô Vương thở dài: “Thầy Trần, anh nói với Dương Hạo mấy câu, bảo nó có thể giúp cậu em nó bổ túc tiếng anh được không? Cứ thế này nếu thi vào trường cao đẳng lại bị kéo điểm xuống thì rất đáng tiếc a.”

“Àn, có lẽ Dư Dương dùng phương pháp học không đúng, tôi sẽ nói với Dương Hạo.”

“Môn nào kết quả cũng tốt, đến môn tiếng anh lại kém như vậy, có ý gì chứ.” Cô Vương khê cần nhần.

Thầy Trần nghĩ nên nói với Dương Hạo lúc nào, ở trên lớp học rất khó nói, vì vậy sau khi hết giờ dạy liền gọi Dương Hạo đến phòng giáo viên, vừa vặn lúc cô Vương vẫn còn ở đấy bèn đưa Dương Hạo tới: “Cô Vương tìm trò có việc.”

Dương Hạo đang thấy kỳ lạ, cô Vương liền nói: “Dương Hạo, trò với Dư Dương không cùng làm bài tập à?”

“Vâng.” Bọn họ đều là đóng cửa tự làm.

“Trò thỉnh thoảng hãy xem giúp Dư Dương bài tập tiếng anh đi.”

Di? Dư Dương học anh rất kém sao?

“Cứ như vậy đi.”

Lơ dẽnh ra khỏi phòng giáo viên, lơ dẽnh nhận lời. Sau đó mới lo lắng, Dư Dương có thể bắt mẫn hay không?

Bây giờ ngược lại xem ra không tồi.

Dương Hạo âm thầm thở phào.

“Dư Dương.”

“Àn?”

“Sau này cùng nhau làm bài tập đi.”

...

...

“Được.”

Xin lỗi tất cả vì lặn lâu quá, nhưng mà ta bị đả kích vì genre của truyện này a T_____T

9. Chương 9

Mười một tháng mười một là kỉ niệm 15 năm thành lập trường trung học thực nghiệm thành phố S, Trần Tịch nằm viện một tuần rồi cuộc cũng quay về trường, nhưng bận rộn việc kỉ niệm thành lập trường làm hẳn chút nữa quay lại bệnh viện, Dương Hạo không hiểu, những người khác trong Hội học sinh để làm chi a, hình như toàn bộ công việc đều cấp Phó hội trưởng làm. Liễu Liễu chỉ cười đến rất bất đắc dĩ, bọn họ vốn là được chọn ra, còn có khả năng hay không lại là chuyện khác, cũng không phải nói tất cả đều không làm được việc gì, nhưng mà mấy người đó làm cái gì cũng hỏi hỏi hỏi, cho nên tốt nhất là chính mình tự làm.

Dương Hạo nghe xong trưng ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Mà người có khả năng thì lại không chịu làm.” Liễu Liễu dùng ngữ khí ai oán nói, mà cái người nào đó chỉ vui đầu vào ăn cơm, hoàn toàn không tự giác.

Dương Hạo chống cằm, chọc chọc đôi đũa trong tay vào thức ăn trong khay, suy nghĩ ngẩn ngơ đầu đầu vậy.

“Dương Hạo, cậu biết không? Kỉ niệm trường ban chúng ta chuẩn bị kịch nói đó?” Phạm Kỳ hỏi Dương Hạo.

“Ân, vậy à?” Dương Hạo thuận miệng đáp, y cúi đầu nhìn đồng thức ăn bị mình đâm chọt lung tung. Ân, không ngon miệng nữa rồi.

“Vấn đề không phải là chuyện đấy,” Phạm Kỳ dừng một chút, bỗng nhiên cười đến quỷ dị: “Nghe nói, cậu muốn diễn.”

“Không phải là đóng vai hoàng tử đi?” Dư Dương không suy nghĩ nói ra những lời này, nói cách khác hẳn là nói bừa, bởi vì vừa bị ánh mắt Liễu Liễu trừng tới.

“Đi? Dư Dương cậu làm sao biết?” Vương Chí trừng lớn mắt.

“Khụ khụ.” Bị sắc rồi: “Đừng nói với ta là Romeo và Juliet gì gì đó nhé.”

“Ân, không phải, là kịch Hamlet.”

“Hô~” Dư Dương thở ra một hơi.

“Sao tôi lại không biết gì?” Dương Hạo nhíu nhíu mày.

“Đi? Thu Đình không nói với cậu sao?” Thu Đình là thành viên ban văn nghệ.

“Khụ khụ.” Dư Dương đồng học lại sắc lần nữa, Thu Đình, rất khó mở miệng đi.

Dương Hạo liếc mắt thấy: “Dư Dương hôm nay người có chuyện gì à?”

“Không có gì.” Dư Dương phẩy phẩy tay.

“A a a, nhân gia còn muốn Dương Hạo giúp ta một chút mà! Hội trưởng Trần Tịch căn bản không có khả năng làm cho hẳn đi giúp ta a!” Liễu Liễu túm tóc kêu lên, đầu cô sắp nổ tung rồi.

Dương Hạo không có biểu cảm nhìn Dư Dương, Dư Dương lại đứng dậy cầm khay thức ăn rồi đi: “Ta ăn no rồi.”

Liễu Liễu lập tức giống như bóng xì hơi ngồi phịch xuống.

Phạm Kỳ cùng Vương Chí nhìn nhau khó nói liền cùng im lặng, Dương Hạo vỗ vỗ đầu Liễu Liễu: “Không sao, tôi sẽ cố dành thời gian tới giúp cậu, còn nữa, cũng chưa chắc tôi đã phải diễn đâu.”

Liễu Liễu thuận tiện dựa vào vai Dương Hạo thở dài: “Vẫn là Dương Hạo cậu tốt nhất rồi.”

Dương Hạo không lên tiếng, đáy mắt nhưng lại tối đi một chút.

Dương Hạo nói được thì làm được, thật sự chỉ cần có thời gian đều đến Hội học sinh giúp Liễu Liễu, nhưng Dư Dương không nghĩ tới y lại không chịu đóng kịch. Vốn chuyện này cũng chẳng liên quan gì lắm đến hẳn,

nhưng hôm đó Thu Đình đến lớp tìm hấn, trong lớp thấy vậy liền xì xầm chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn Dư Dương kìa, Liễu Liễu không có ở đây liền làm xằng.

Dư Dương đầu nổi gân xanh, này là cái chuyện gì vậy!

Thu Đình nói Dư Dương cậu có thể giúp tôi nói với Dương Hạo một chút không, bảo y không nên bỏ diễn.

Dư Dương chưa kịp trả lời cô, ở đầu hành lang liền có người gọi Dư Dương, giáo viên chủ nhiệm muốn cậu đến phòng làm việc một lát. Hấn cũng chỉ kịp gật đầu với Thu Đình liền rời đi.

Chủ nhiệm lớp tìm hấn cũng là vì chuyện kỉ niệm trường, hiệu trưởng muốn ngày hôm đó Dư Dương làm một tiết mục, dĩ nhiên là độc tấu piano, Dư Dương học piano đến năm thứ bảy là chuyện mọi người đều biết. Bởi vì là thầy giáo giao cho, Dư Dương đành phải đáp ứng, hấn còn chưa muốn làm thiếu niên nổi loạn, mặc dù nói thật hôm đó hấn muốn đi chơi lung tung đâu đó hơn.

Thu Đình không tìm hấn lần nữa, Dư Dương cũng không quay lại, sau khi tan học về phải đến thư phòng mở cái đàn piano đã lâu không động đến ra, đàn là piano đứng, thuận lợi mà không chiếm chỗ.

Vừa tập được một lúc thì Dư Lan Lan trở về, thuận miệng hỏi có sinh hoạt à, Dư Dương “Ân” một tiếng tiếp tục luyện, đàn hết một bài quay lại nhìn, thì ra Dư Lan Lan vẫn tựa vào cạnh cửa nghe.

“Có việc gì sao mẹ?”

“Dương Dương, con có nghĩ tới muốn gặp cha không?”

Dư Dương lắc đầu: “Không.” Đáp lại lãnh đạm không dư thừa.

“Thật không?” Dư Lan Lan gật đầu đi vào bếp: “Cơm tối muốn ăn gì đây?”

“Gì cũng được ạ.”

“Hạo Hạo lúc nào trở về à? Nó gần đây lúc nào cũng bận như vậy à?”

“Hấn ở Hội học sinh giuwps Liễu Liễu làm chút việc.”

“Nga. Dương Dương, không phải mẹ muốn nói con à, con hấn là nên đi giúp Liễu Liễu chứ?”

Đáp lại chính là bản giao hưởng số năm “Định mệnh” của Beethoven.

Dư Lan Lan đành tự nói một câu trong phòng bếp “Đứa nhỏ này”.

Lúc ăn cơm tối xong, Dư Dương ôm theo bài tập gõ cửa phòng Dương Hạo, Dương Hạo có chút ngoài ý muốn: “Người chưa có làm bài?” Tan học về nhà làm cái gì vậy?

“Ân.” Dư Dương cũng không nói nhiều, đi vào phòng Dương Hạo: “Lấy ghế ra đi.” Đầu cũng không quay lại nói với Dương Hạo còn đang đứng ở cửa.

“Người tan học về làm cái gì vậy?” Dương Hạo cầm cái ghế ở bàn học đến ngồi xuống.

“Tập đàn.” Vui đầu làm bài tập.

“Piano?” Thì ra đàn trong thư phòng là của Dư Dương.

“Ân, được rồi,” Dư Dương ngẩng đầu: “Người không diễn kịch sao?”

“Thu Đình đến tìm người à?”

“Người như thế nào biết?” Giật mình chút, người này cảm tình con rắn à, nhạy cảm như vậy.

Dương Hạo chỉ cười: “Ta sẽ không diễn, phải giúp Liễu Liễu làm việc, căn bản không có thời gian đến tập luyện.”

Dư Dương im lặng, nhất thời trong phòng chỉ có tiếng viết chữ sà sạt.

“Mọi người đều cho rằng ta không đúng.”

Dư Dương lúc nói lời này không ngẩng đầu lên, thanh âm cũng rất nhỏ, câu chữ không đầu không đuôi.

Nhưng Dương Hạo hiểu ngay, lại không nghĩ ra phải nói gì, một lúc sau mới thản nhiên mở miệng: “Cho nên ta không phải đi giúp nàng rồi sao, người không thích làm việc này ta thay người làm là được rồi.”

Dư Dương ngẩng đầu liếc mắt nhìn y: “Người cũng nói ta a!” Có chút bất mãn, nói rất lớn.

Dương Hạo giễu cợt, không để ý duỗi ngón trỏ chỉ chỉ vào đầu hắn: “Có khi cảm thấy người rất thông minh, có khi lại thấy người đặc biệt ngu.”

“Uy! ==+” Dư Dương đẩy tay y ra.

“Được rồi được rồi, làm bài tập đi.” Dương Hạo cúi đầu vào sách giáo khoa, khước miệng cười cười nhìn không ra.

Bị Dương Hạo trêu chọc như vậy, Dư Dương thật ra không hiểu sao lại thấy thoải mái hơn.

“Hừ, dù sao ta bây giờ cũng phải tập bài cho kỉ niệm trường.”

“Đúng đúng đúng, ta biết rồi.”

Hơ hơ, mình cũng học đàn 7 năm nè ==)) Dương Dương lại đây ta ôm chút

~

10. Chương 10

Ngày 11 tháng 11, đúng 8 giờ sáng, Dư Dương chỉnh trang lại quần áo rồi mở cửa phòng đi ra, vừa vặn bên cạnh cánh cửa phòng Dương Hạo cũng mở ra.

“A, đúng rồi, Dư Dương người chờ một chút.” Dương Hạo quay trở vào, một lát sau đi ra, đưa cho Dư Dương một cái hộp: “Cho người này.”

“Cái gì vậy?” Dư Dương theo sau hắn đến phòng ăn, lật lật cái hộp gỗ đàn.

“Àn, là khuyên tai. Người hôm nay không phải sẽ lên biểu diễn sao? Là quà cho người đó.” Dương Hạo kéo ghế ra ngồi xuống.

“Yêu, Hạo Hạo nhà chúng ta thật là chu đáo nha.” Dư Lan Lan đặt bánh kem trước mặt Dương Hạo: “Dương Dương con mở ra thử đi.”

“Cũng không phải lần đầu tiên biểu diễn.” Dư Dương khẽ lẩm bẩm mở ra, là một đôi khuyên tai nhỏ đính đá quý, Dư Dương cau mày: “Cái này chắc rất mắc tiền đi.”

“Không sao, cha có cho tiền sinh hoạt, mẹ cho tiền tiêu vặt cũng không ít, lại lại không biết dùng tiền làm gì cả.” Dương Hạo vừa ăn bữa sáng vừa nói. [Hic, giàu thế thì cho ta đi]

“Hạo Hạo, con là muốn nhắc nhở mẹ lần sau giảm bớt tiền tiêu vặt của con đi sao?” Dư Lan Lan nói đùa:

“Àn, bất quá rất hợp với đồ âu của Dương Dương hôm nay đó.”

Dư Dương hôm nay mặc một bộ đồ âu màu kem, tốt xấu gì cũng là biểu diễn, mặc tùy tiện cũng không hay.

“Hơn nữa cái khuyên kia của người cũng nên thay rồi đi?” Dương Hạo cũng nói.

Dư Dương đem cái hộp đặt qua một bên: “Nói sau đi.” [Em này phũ quá cơ >.<] cũng=“” có=“” thất=“” vọng=“” bất=“” quá=“” ngay=“” từ=“” đầu=“” dương=“” hạo=“” cùng=“” không=“” ôm=“” hi=“” vọng=“” quá=“” lớn=“” là=“” dư=“” dương=“” sẽ=“” đeo=“” hơn=“” nữa=“” hôm=“” qua=“” cũng=“” chỉ=“” là=“” ngẫu=“” nhiên=“” đi=“” qua=“” hàng=“” trang=“” sức=“” liền=“” nghĩ=“” muốn=“” mua=“” cũng=“” không=“” phải=“” là=“” cổ=“” ý=“” chuẩn=“” bị=“” lẽ=“” kỉ=“” niệm=“” trường=“” 9=“” giờ=“” chính=“” thức=“” bắt=“” đầu=“” đương=“” nhiên=“” trước=“” tiên=“” là=“”

ở=" trong=" hội=" trường=" nghe=" phát=" biểu,=" đến=" chừng=" 9=" rưỡi=" là=" đi=" dạo=" chơi=" công=" viên,=" sau=" đó=" xế=" chiều=" khoảng=" 2=" rưỡi=" bắt=" đầu=" tập=" hợp,=" chính=" là=" chương=" trình=" trên=" sân=" khấu...=" rồi,=" đến=" khoảng=" 5=" giờ=" là=" giải=" tán,=" hội=" anime=" sắp=" có=" cosplay,=" dư=" dương=" cũng=" không=" có=" lòng=" dạ=" muốn=" đi=" đâu,=" liền=" thẳng=" hướng=" đến=" đó,=" dương=" hạo=" đi=" bên=" cạnh,=" về=" phần=" phạm=" kỳ=" cùng=" vương=" chí=" hình=" như=" bởi=" vì=" lớp=" bọn=" họ=" xế=" chiều=" có=" diễn=" kịch=" nên=" đã=" đi=" làm=" hậu=" trường=" rồi,=" "ngươi=" không=" cần=" qua=" chỗ=" liễu=" liễu=" sao?"=" "ân,=" không=" cần,=" bây=" giờ=" chỉ=" cần=" đi=" xem=" xét=" đại=" khái=" thôi,=" đội=" kỷ=" luật=" có=" rất=" nhiều=" người."=" dương=" hạo=" tò=" mò=" nhìn=" đông=" nhìn=" tây,=" trường=" học=" trước=" kia=" coi=" như=" có=" kỉ=" niệm=" cũng=" không=" náo=" nhiệt=" như=" vậy,=" ân,=" quả=" thật=" là=" vì=" trường=" thực=" nghiệm=" sao?"=" "dư=" dương,=" ngươi=" thích=" anime=" sao=" không=" tham=" gia=" hội=" anime?"=" "phí=" thời=" gian."=" dư=" dương=" không=" chút=" suy=" nghĩ=" liền=" trả=" lời,=" ách,=" nhưng=" đó=" là=" sở=" thích=" của=" chính=" mình=" a,=" chắc=" là=" sẽ=" không=" suy=" nghĩ=" như=" này=" chứ?"=" hai=" người=" đi=" đến=" lúc=" cosplay=" còn=" chưa=" bắt=" đầu,=" nhưng=" trên=" hành=" lang=" của=" hội=" có=" treo=" các=" tác=" phẩm=" của=" thành=" viên=" hội,=" có=" vài=" người=" đang=" xem,=" bắt=" quá=" phần=" lớn=" đều=" là=" nữ=" sinh,=" dư=" dương=" cũng=" đi=" xem=" một=" cái=" tranh,=" hẳn=" chăm=" chú=" nhìn=" nên=" không=" chú=" ý,=" nhưng=" dương=" hạo=" lại=" để=" ý=" đến,=" từ=" lúc=" bọn=" họ=" đến=" đây,=" nữ=" sinh=" nhìn=" họ=" còn=" nhiều=" hơn=" là=" nhìn=" tranh=" dương=" hạo=" cũng=" tựa=" vào=" một=" bên=" xem=" dư=" dương,=" ân,=" y=" cũng=" muốn=" ngắm=" dư=" dương=" hơn=" là=" xem=" tranh,=" tuy=" nói=" là=" như=" nhìn=" vào=" gương,=" nhưng=" cảm=" giác=" cũng=" không=" giống=" hoàn=" toàn,=" tỷ=" như=" nói,=" lúc=" dư=" dương=" không=" nói=" lời=" nào,=" thoát=" nhìn=" sẽ=" cảm=" thấy=" hẳn=" dường=" như=" lãnh=" đạm,=" nhưng=" nếu=" dương=" hạo=" như=" thế=" lại=" làm=" cho=" người=" ta=" thấy=" ôn=" hòa,=" bộ=" dáng=" rất=" dễ=" nói=" chuyện=" cùng,=" mặc=" dù=" trên=" thực=" tế,=" dương=" hạo=" đối=" với=" chuyện=" mình=" khăng=" khăng=" luôn=" cố=" chấp,=" trái=" ngược=" với=" dư=" dương,=" hay=" là=" nói=" dư=" dương=" tương=" đối=" mềm=" lòng,=" hai=" người=" chưa=" bao=" giờ=" mặc=" quần=" áo=" giống=" nhau,=" dư=" lan=" lan=" cứ=" việc=" mua=" rất=" nhiều=" quần=" áo=" giống=" nhau=" như=" đúc,=" nhưng=" bọn=" họ=" chung=" quy=" có=" thể=" tránh=" kiểu=" mặc=" của=" đối=" phương=" ra,=" đương=" nhiên=" ngoại=" trừ=" đồng=" phục=" vốn=" là=" không=" tránh=" nổi,=" cho=" nên=" liễu=" liễu=" đặc=" biệt=" thích=" bọn=" hẳn=" mặc=" đồng=" phục,=" bảo=" là,=" rất=" có=" cảm=" giác,=" "này,=" có=" người=" vỗ=" nhẹ=" vai=" dương=" hạo,=" dương=" hạo=" quay=" lại=" "yêu,=" quả=" quả,=" ^=" "sao,=" có=" hứng=" thú=" với=" anime=" sao?"=" "không=" phải,=" dư=" dương=" thích,=" [aka=" "không=" phải,=" là=" vợ=" anh=" nó=" thích=" đấy=" chứ=")]" "nga,=" tiên=" quả=" nhìn=" theo=" dương=" hạo=" đến=" dư=" dương=" vẫn=" đang=" chuyên=" tâm=" xem=" tranh,=" "cậu=" cũng=" đến=" xem=" cosplay=" à?"=" dương=" hạo=" hỏi=" cô,=" "không,=" đến=" đưa=" tin=" cho=" tập=" san,=" "chủ=" biên=" tự=" mình=" đi=" sao?"=" "mọi=" người=" cũng=" đều=" được=" cử=" đi=" rồi,=" tiên=" quả=" vòng=" vo=" đảo=" mắt,=" "dương=" hạo,=" có=" muốn=" tới=" viết=" bài=" cho=" tập=" san=" không?"=" vẫn=" của=" cậu=" không=" tệ,=" "cậu=" tha=" cho=" tôi=" đi,=" dương=" hạo=" cười=" cười,=" "cậu=" định=" vào=" hội=" học=" sinh=" à?"=" "không,=" dương=" hạo=" lắc=" đầu,=" "rất=" phiền=" toái,=" "vậy=" sao=" cậu=" giúp=" liễu=" liễu=" nhiều=" vậy?"=" tiên=" quả=" chăm=" chú=" nhìn=" y,=" trên=" mặt=" hiện=" ra=" vẻ=" bí=" hiểm=" khó=" lường,=" "quả=" quả,=" con=" gái=" ngọc=" ghé=" chút=" mới=" là=" đáng=" yêu=" đó,=" dương=" hạo=" gõ=" gõ=" đầu=" nàng,=" [ảnh=" làm=" họ=" vợ=" đấy=" chứ,=" nghĩ=" lung=" tung=" không=" à=" ">.<] "thiệt,=" tiên=" quả=" còn=" muốn=" nói=" gì=" đó=" nhưng=" dư=" dương=" đã=" đi=" đến,=" "đi?"=" tiên=" quả?"=" "này,=" dư=" dương,=" tiên=" quả="

vậy=" tay=" "đúng=" rồi=" buổi=" chiều=" diễn=" xong=" làm=" chút=" phòng=" vấn=" nhé?"=" "tôi=" biểu=" diễn=" cuối=" mà=" chắc=" không=" có=" thời=" gian=" đâu."=" "vậy=" ngày=" mai=" buổi=" trưa=" đi=" dù=" sao=" tập=" san=" của=" trường=" ngày=" 25=" mới=" phát=" hành."=" dù=" thế=" nào=" cũng=" muốn=" phỏng=" vấn."=" "ngày=" mai=" không=" phải=" chủ=" nhật=" sao?"=" dương=" hạo=" kỳ=" quái=" hỏi=" "ôi=" chao?"=" tiên=" quả=" tím=" tím=" tóc=" "vậy=" trưa=" thứ=" hai=" cũng=" được."=" "vói=" lại=" chẳng=" có=" gì=" hay=" mà=" viết=" cả."=" dư=" dương=" có=" điểm=" khó=" hiểu=" " "nếu=" như=" nói=" mấy=" màn=" độ=" diễn=" chủ=" tịch=" trâm=" tịch=" không=" phải=" kéo=" đàn=" violin=" rất=" tốt=" sao?"=" "vậy=" viết=" chuyện=" xấu=" thì=" như=" nào?"=" tiên=" quả=" nhin=" cười=" ghé=" sát=" vào=" hân=" dương=" dương=" sờ=" sờ=" cái=" mũi=" "vậy=" cậu=" cần=" gì=" phải=" hỏi?"=" tưởng=" vốn=" là=" tay=" săn=" ảnh=" trong=" giới=" gái=" trí=" a=" dương=" hạo=" võ=" vai=" dư=" dương=" "bắt=" đầu=" cosplay=" rồi."=" cửa=" hội=" anime=" đã=" mở=" dư=" dương=" cùng=" dương=" hạo=" đi=" vào=" "quyết=" định=" như=" vậy=" nhé=" dư=" dương!"=" tiên=" quả=" vội=" gọi=" với=" theo=" dương=" hạo=" thay=" dư=" dương=" vậy=" vậy=" tay=" đến=" giữa=" trưa=" vẫn=" như=" cũ=" không=" thấy=" bóng=" dáng=" bọn=" liễu=" liễu=" phạm=" kỳ=" vương=" chí=" đâu=" hôm=" nay=" phụ=" trách=" căng=" tin=" đều=" là=" học=" sinh=" các=" loại=" thức=" ăn=" cũng=" phong=" phú=" hơn=" đồ=" ăn=" vặt=" bánh=" ngọt=" mì=" ý=" cơm=" trưa=" đều=" có=" dư=" dương=" muốn=" ăn=" cơm=" hân=" không=" quen=" tới=" bữa=" ăn=" lại=" ăn=" lung=" tung=" dương=" hạo=" chọn=" mì=" ý=" lúc=" đi=" ngang=" qua=" hàng=" bánh=" ngọt=" dư=" dương=" lấy=" mấy=" cái=" bánh=" su=" kem=" dương=" hạo=" để=" ý=" liên=" thuận=" miệng=" hỏi=" "ngươi=" thích=" ăn=" đồ=" ngọt=" à?"=" lần=" trước=" cũng=" ăn=" thạch=" vẽ=" mặt=" lúc=" ăn=" rất=" thỏa=" mãn=" "a=" cũng=" thích."=" "nga=" sau=" đó=" đều=" không=" nói=" gì=" ngồi=" ăn=" dương=" hạo=" ăn=" xong=" trước=" xoay=" đầu=" ngo=" xung=" quanh=" liên=" thấy=" liễu=" liễu=" vào=" phòng=" ăn=" đi=" cùng=" trâm=" tịch=" với=" mấy=" người=" trong=" hội=" học=" sinh=" cầm=" trong=" tay=" một=" cái=" kẹp=" văn=" kiện=" vừa=" đi=" vừa=" nói=" chuyện=" gì=" đó=" "liều=" liều=" nha=" đầu=" kia=" sau=" này=" thật=" sự=" sẽ=" là=" một=" người=" nữ=" nhân=" mạnh=" mẽ=" a=" "dương=" hạo=" cảm=" khái=" "nếu=" không=" thì=" làm=" sao=" bây=" giờ?"=" công=" ty=" của=" chú=" chỉ=" có=" thể=" để=" nàg=" tiếp=" nhận=" thôi=" dư=" dương=" ngẩng=" đầu=" lên=" cũng=" thấy=" liễu=" liễu=" "rất=" may=" là=" liễu=" liễu=" đối=" với=" những=" việc=" đó=" cảm=" thấy=" hứng=" thú=" "ôi=" chao=" ta=" lại=" thấy=" chú=" càng=" muốn=" tuimf=" một=" người=" khác=" tới=" tiếp=" nhận=" đi?"=" nhất=" là=" liễu=" liễu=" vốn=" là=" nữ=" sinh=" "dương=" hạo=" như=" nghĩ=" tới=" cái=" gì=" đó=" nhin=" dư=" dương=" [ảnh=" ghen=" hay=" sao=" á=" o _ _ _ _ _]o=" dư=" dương=" nhún=" nhún=" vai=" "ai=" biết=" "dư=" dương=" "nguyện=" vọng=" thi=" đại=" học=" ngươi=" muốn=" đi=" ngành=" gì?"=" "cái=" đó=" vẫn=" còn=" sớm=" đi?"=" dư=" dương=" kỳ=" quái=" liếc=" y=" "đúng=" thể=" "bây=" giờ=" ngươi=" muốn=" đi=" đâu?"=" dư=" dương=" cũng=" không=" ăn=" nữa=" đang=" ngồi=" chén=" bánh=" su=" kem=" "ngươi=" thì=" sao?"=" "ta=" muốn=" đến=" phòng=" âm=" nhạc=" ôn=" lại=" bài=" "đi=" cùng=" đi=" dư=" dương=" cau=" mày=" "ngươi=" đi=" để=" làm=" gì?"=" "làm=" thính=" giả=" "dương=" hạo=" cười=" ha=" ha=" "ngươi=" không=" đi=" chơi=" đâu=" sao?"=" y=" không=" phải=" đã=" bận=" bận=" giúp=" đỡ=" sao?"=" cũng=" không=" thêm=" đi=" nghiệm=" thu=" chút=" kết=" quả=" dư=" dương=" không=" có=" biện=" pháp=" đuổi=" hân=" đành=" phải=" cùng=" nhau=" ra=" khỏi=" phòng=" ăn=" liễu=" liễu=" ở=" giữa=" một=" đông=" người=" chỉ=" kịp=" nhin=" thấy=" bóng=" lưng=" bọn=" họ=" mở=" miệng=" nghĩ=" muốn=" gọi=" lại=" đấy=" lòng=" chợt=" có=" cảm=" giác=" quái=" dị=" xét=" qua=" bóng=" lưng=" của=" hai=" người=" kia=" nhưng=" là=" không=" để=" cho=" người=" thứ=" ba=" xen=" vào=" _ _ _ _ _=" sao=" mình=" cứ=" cảm=" giác=" hình=" như=" càng=" ngày=" càng=" dài=" thế=" này=">

11. Chương 11

Cuối cùng Dư Dương vẫn đeo khuyên tai, mặc dù Dương Hạo lúc ở trên xe buýt về nhà mới thấy, nhưng y dám chắc là Dư Dương đã đeo nó lên biểu diễn. Tâm tình rất vui vẻ, vì vậy y không để ý đến Liễu Liễu yên lặng suốt quãng đường.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Dư Dương cùng Dương Hạo lại bị Dư Lan Lan lôi từ trong chăn ra. Dư Dương ngồi xuống trước bàn ăn còn dụi mắt: “Mẹ, làm gì thế? Cuối tuần cũng không cho người ta ngủ.”

“Con tối qua xem hoạt hình đến mấy giờ vậy?” Dư Lan Lan bắt bẻ hần: “Hiếm khi ra tắm nắng, hai đứa theo mẹ dạo phố đi.”

“A~ con không đi đâu.” Dư Dương đứng dậy định về phòng lại bị Dư Lan Lan tóm lại.

“Không được!”

Đùa sao, nằng đã sớm muốn mang theo hai đứa con sinh đôi của mình đi trên phố khoe khoang đi, thật khó có được hôm mình không có việc gì lại bắt được bọn nó, sao có thể để lỡ được.

Đi dạo phố có thể làm gì? Chẳng có gì ngoài mua quần mua áo mua giày, ăn uống, đi dạo các cửa hàng, cùng náo nhiệt với mọi người.

Hai người Dư Dương không muốn quần áo cũng không muốn giày, dư Lan Lan đều tự mình mua, đi vòng hết cửa hàng độc quyền lại đến cửa hàng tổng hợp, ở tầng một khu điện tử lúc đi ngang qua hàng điện thoại di động, Dư Lan Lan hình như nhớ tới cái gì đó liền hội hai đứa con lại.

“Các con cũng nên mua một cái di động rồi, tự chọn lấy một món đi, trước tiên phải nói, chỉ được lấy dưới 2000 thôi a.” Vung tay lên, chính mình cũng tự đi xem qua trong các tủ kính.

“Tự nhiên cho mua di động để làm gì chứ? Dư Dương ngồi trên các ghế trước tủ kính, chẳng hăng hái gì cả. [Ta là thấy em Dương này hình như không có hứng với cái gì hết á o(>_<)o] “các=” con=” xem,=” bày=” giờ=” mấy=” đứa=” lớn=” như=” vậy=” có=” mấy=” người=” không=” có=” di=” động?” hơn=” nữa=” mẹ=” muốn=” tìm=” các=” con=” cũng=” dễ=” hơn=” a.” “xin=” thưa=” với=” mẹ,=” mấy=” đứa=” trẻ=” nghèo=” khó=” ở=” vùng=” núi=” sẽ=” không=” dùng=” di=” động=” đâu.” “muốn=” ăn=” độn=” đúng=” không?” “dư=” lan=” lan=” tròng=” mắt=” lườm=” dư=” dương.” “hạo=” cười,=” chỉ=” chỉ=” một=” cái=” nokia=” 5300=” trong=” tủ=” kính:” “cái=” này=” được=” đấy,=” ta=” muốn=” màu=” đen,=” dư=” dương=” người=” thế=” nào?” “dư=” dương=” đi=” qua=” liếc=” mắt=” một=” cái:” “màu=” xám=” được=” rồi.” “giá=” của=” nó=” là=” 1450,=” nổi=” vì=” dư=” lan=” lan=” yêu=” cầu=” dưới=” 2000,=” vì=” vậy=” dư=” lan=” lan=” gọi=” nhân=” viên=” bán=” hàng=” lấy=” hai=” cái,=” trong=” lúc=” đó=” nhân=” viên=” bán=” hàng=” liền=” lộ=” ra=” hăm=” mộ.” “hai=” đứa=” con=” của=” cô=” thật=” khôi=” ngô=” đó.” “đâu=” có=” đâu=” có.” “miệng=” cười=” còn=” không=” phải=” ngoác=” đến=” tận=” mang=” tai=” đi.” sau=” khi=” rời=” khỏi=” cửa=” hàng=” đi=” động,=” vừa=” vào=” phòng=” bán=” hàng=” khác=” điện=” thoại=” dư=” lan=” lan=” liền=” reo,=” trình=” phượng=” gọi,=” có=” một=” lô=” hàng=” gấp=” ít=” vắn=” đề,=” muốn=” dư=” lan=” lan=” cùng=” đi=” xem=” sao.” “dư=” lan=” lan=” đành=” vội=” vàng=” đi=” về,=” vút=” lại=” hai=” anh=” em=” tự=” lo=” liệu.” “dương=” hạo=” trong=” lúc=” đợi=” thừa=” dịp=” dư=” dương=” không=” chú=” ý=” liền=” chụp=” ảnh=” rồi=” mở=” ra=” xem,=” bộ=” dáng=” cúi=” đầu=” nghiêng=” sang=” bên.” “dương=” hạo=” nhìn=” ảnh=” trong=” điện=” thoại=” di=” động=” liền=” cười=” ra=” tiếng,=” trông=” thật=” giống=” như=” là=” tự=” sướng.” [nó=” là=” tự=” chụp=” thôi,=” ta=” để=” thế=” cho=” nó=” xoắn=”))]” “dư=” dương=” nghe=” thấy=” tiếng=” tách=” lại=” nghe=” thấy=” dương=” hạo=” cười,=” liền=” ngẩng=” đầu=” nhìn=” y,=” dương=” hạo=” đưa=” di=” động=” tới=” cho=” dư=” dương=” xem=” ảnh=” mình:” “giống=” tự=” chụp=” không?” “dư=” dương=” cầm=” lấy=” soi=” kỹ:” “không=”

giống=" "lắm."=" "ân,=" "phong=" "cách=" "không=" "giống."=" "dương=" "hạo=" "lại=" "gần=" "cùng=" "xem."=" "không=" "phải,=" "khuyến=" "tai,=" "ta=" "có,=" "người=" "không=" "có."=" "dư=" "dương=" "chĩa=" "chĩa=" "lỗ=" "tai.= "dương=" "hạo=" "cười=" "cười,=" "lấy=" "lại=" "di=" "động=" "lưu=" "ảnh=" "lại.= "quả=" "nhiên=" "chạy=" "đi=" "bấm=" "lỗ=" "tai=" "là=" "để=" "phân=" "biệt,=" "xem=" "ra=" "thu=" "đình=" "đúng=" "là=" "đã=" "nói=" "gì=" "với=" "hắn=" "rồi.= "không=" "được=" "động=" "đây."=" "di=" "động=" "của=" "dư=" "dương=" "chĩa=" "về=" "phía=" "y:=" "thế=" "nào=" "cũng=" "phải=" "chụp=" "lại=" "mới=" "công=" "bằng."=" "được=" "được,=" "tùy=" "người=" "chụp,=" "có=" "muốn=" "ta=" "tạo=" "dáng=" "không."=" "dương=" "hạo=" "đứng=" "yên=" "đút=" "tay=" "vào=" "áo=" "khoác,=" "nghe=" "đầu=" "hỏi=" "hắn.= "dư=" "dương=" "ấn=" "nút=" "chụp=" "hình:=" "khỏi=" "cần."=" "dương=" "hạo=" "lại=" "đi=" "qua=" "xem:=" "quả=" "thật=" "là=" "ta=" "đẹp=" "trai=" "hơn."=" [tức=" là=" hạo=" hạo=" có=" "khác=" "với=" "dương=" "dương,=" "thật=" "là="=] dư=" dương=" lườm=" y=" một=" cái:=" "ta=" "không=" "thèm=" "nói=" "với=" "người."=" mọi=" người=" trong=" phòng=" bán=" hàng=" đều=" nhìn=" thấy=" hai=" anh=" em,=" hiem=" có=" được=" mấy=" đứa=" nhóc=" xinh=" xắn,=" mấy=" việc=" bán=" hàng=" cứ=" từ=" từ=" cũng=" được,=" a=" a=" a,=" chỉ=" cần=" nhìn=" nhìn=" vài=" cái=" cũng=" coi=" như=" có=" lời=" rồi=" a-!= "đoạn=" này=" lung=" tung=" quá=" @.@=" hai=" người=" nhẩn=" tin=" cho=" dư=" lan=" lan,=" không=" gọi=" điện=" thoại,=" sợ=" nằng=" bặn=" việc.= "sau=" đó=" trở=" về=" nhà,=" dương=" hạo=" hơi=" thất=" vọng,=" còn=" muốn=" dạo=" chơi=" với=" dư=" dương=" tiếp,=" dư=" dương=" lại=" nói=" hắn=" mệt=" rồi=" phải=" về=" ngủ.= "người=" này=" đến=" tột=" cùng=" đã=" xem=" hoạt=" hình=" đến=" tận=" mấy=" giờ=" a??=" lúc=" nghỉ=" trưa=" thứ=" hai=" tiên=" quả=" thật=" sự=" chạy=" đến=" lớp=" bốn=" tìm=" dư=" dương,=" dương=" hạo=" vốn=" là=" đến=" lớp=" bốn=" mượn=" sách=" biểu=" ngữ,=" vừa=" vắn=" liền=" gấp=" tiên=" quả.= "tôi=" đến=" là=" phỏng=" vắn=" dư=" dương,=" "tôi=" biết.= "mượn=" được=" sách=" liền=" lẩn=" nhanh=" đi."=" "cậu=" quân=" được=" tôi=" sao?"=" dương=" hạo=" cười=" đến=" rất=" nhã=" nhận.= "bên=" cạnh=" có=" nữ=" sinh=" lại=" gần:=" "ban=" học=" dương=" hạo,=" nghe=" nói=" cậu=" học=" hóa=" rất=" giỏi,=" có=" thể=" xem=" giúp=" tôi=" bài=" này=" được=" không?"=" "tất=" nhiên.= "cười=" cười,=" nhân=" tiện=" liếc=" nhìn=" tiên=" quả=" một=" cái.= "dư=" dương=" đến=" lớp=" tôi=" đi."=" tiên=" quả=" có=" chút=" bực=" bội.= "dư=" dương=" đang=" xem=" sách=" tiếng=" anh,=" nghe=" đến=" đó=" liền=" ngẩng=" đầu=" liếc=" qua=" bọn=" họ:=" "có=" chuyện=" gì=" hỏi=" mau,=" chỉ=" có=" năm=" phút=" thôi=" đấy."=" hai=" cái=" người=" rồi=" việc=" này.= "thái=" độ=" gì=" a~=" tiên=" quả=" không=" chịu=" nổi=" hai=" anh=" em=" nhà=" này.= [chúng=" nó=" cùng=" một=" giuộc=" cả,=" tức=" làm=" gì=" cho=" nó=" tăng=" xông=)] "đã=" hết=" 30=" giây=" rồi."=" dư=" dương=" hạo=" thông=" báo.= "thiết=" ~=" tiên=" quả=" trợn=" trắng=" mắt,=" đành=" phải=" đem=" câu=" hỏi=" đã=" viết=" sẵn=" ra=" bắt=" đầu=" hỏi,=" đơn=" giản=" chỉ=" là=" lúc=" nào=" thì=" luyện=" cảm,=" tham=" gia=" cuộc=" thi=" nào,=" đặt=" những=" giải=" gì=" rồi...,=" cũng=" hỏi=" sau=" này=" có=" ý=" định=" tiếp=" tục=" tập=" đàn=" hay=" không?=" dư=" dương=" kỳ=" quái=" liếc=" tiên=" quả=" lên=" cao=" trung=" tôi=" sẽ=" không=" tập=" đàn=" nữa=" cậu=" cũng=" không=" phải=" không=" biết."=" "đấy=" là=" câu=" hỏi=" thôi=" mà.= "tiên=" quả=" gõ=" gõ=" bút=" vào=" vở=" vắn=" vắn=" đề=" cuối=" cùng,=" định=" thi=" đại=" học=" ở=" đâu?"=" "vắn=" còn=" sớm,=" chưa=" quyết=" định.= "ách,=" dư=" dương,=" tôi=" là=" thân=" gánh=" trách=" nhiệm=" nặng=" nề=" tôi=" hỏi=" cậu=" chuyện=" này=" đấy."=" a?"=" dư=" dương=" không=" hiểu.= "ai,=" quen=" đi,=" cậu=" thật=" là=" ngốc.= "tiên=" quả=" cất=" vở=" đi:=" "được=" rồi,=" tôi=" đi=" đấy,=" cảm=" ơn=" đã=" hợp=" tác.= "nghe=" người=" chụp=" vai=" dương=" hạo:=" "dương=" hạo=" đồng=" học,=" cùng=" nhau=" đi=" thôi."=" "cậu=" quân=" tôi?"=" dương=" hạo=" khiêu=" mi=" cười=" nhả=" nhận.= "tiên=" quả=" nhe=" răng=" cười=" với=" y=" rồi=" đi.= "dư=" dương=" tiếp=" tục=" xem=" sách=" anh=" của=" mình,=" dương=" hạo=" nhìn=" hắn=" một=" chút=" rồi=" cũng=" đi,=" dư=" dương=" ngẩng=" đầu=" lên=" nhìn=" bóng=" lưng=" y,=" nói=" nhỏ=" một=" câu=" gì=" đó.= "từ=" bây=" giờ=" là=" chuẩn=" bị=" thi=" cuối=" kỳ=" rồi,=" việc=" của="

hội=" học=" sinh=" cũng=" không=" nhiều=" nên=" liễu=" liễu=" mỗi=" ngày=" tan=" học=" đều=" về=" cùng=" hai=" anh=" em,=" có=" khi=" lại=" chen=" thêm=" tiên=" quả,=" tiên=" quả=" có=" một=" quãng=" đường=" trùng=" với=" bọn=" họ,=" nửa=" đường=" thì=" xuống=" xe.= " vì=" vậy=" lúc=" dư=" dương=" nghe=" được=" mọi=" người=" nói=" tiên=" quả=" cùng=" dương=" hạo=" là=" một=" đôi=" cũng=" không=" thấy=" có=" gì=" ngạc=" nhiên,=" khó=" trách=" được=" nhiều=" người=" yêu=" sớm,=" bị=" loan=" truyền=" lung=" tung=" ra=" ngoài,=" không=" thành=" sự=" thật=" đúng=" là=" có=" lỗi=" với=" bọn=" họ.= " [chém...]= " dư=" dương=" nghĩ,=" đại=" học=" mình=" nhất=" định=" không=" thể=" học=" cùng=" trường=" với=" liễu=" liễu=" rồi.= " một=" ngày=" trước=" khi=" thì=" cuối=" kỳ=" dư=" dương=" đang=" ở=" trong=" phòng=" đọc=" sách,=" dương=" hạo=" gõ=" cửa=" đi=" vào:= " "dư=" dương=" số=" báo=" danh=" của=" người=" là=" bao=" nhiêu?"=" trường=" thực=" nghiệm=" s=" thị=" thi=" cuối=" kỳ=" đều=" đem=" học=" sinh=" cùng=" khối=" trộn=" lẫn=" với=" nhau.= " "117."=" dư=" dương=" hạo=" cười=" cười:= " "chúng=" ta=" ngồi=" cùng=" bàn."=" "a?"=" dư=" dương=" nâng=" mắt=" nhìn=" y:= " "thật=" sao?"=" "ân,=" ta=" là=" 116."=" "vừa=" vắn=" thật."=" dư=" dương=" cũng=" cười.= " này=" là=" lần=" đầu=" tiên=" dư=" dương=" cười=" với=" dư=" dương=" hạo,=" dư=" dương=" hạo=" chán=" động,=" kiểm=" chế=" tâm=" trạng=" vui=" sướng=" lại:= " "đừng=" xem=" muộn=" quá,=" đi=" ngủ=" sớm=" chút."=" "được."=" dư=" dương=" hạo=" nghĩ,=" thì=" xong=" có=" lẽ=" nên=" tìm=" thời=" gian=" nói=" với=" dư=" dương=" chuyện=" của=" lão=" cha=" rồi.= ">

12. Chương 12

Kỳ thi trôi qua rất nhanh, bảy môn học thoáng cái đã thi xong, sau đó được nghỉ một tuần chờ có kết quả là chính thức được nghỉ đông rồi.

Liễu Liễu giữa trưa ngày đầu tiên được nghỉ gọi điện cho Dư Dương, biết được hắn cùng Dương Hạo sớm mua vé tàu đi Đôn Hoàng, bây giờ đã ở trên xe rồi.

Liễu Liễu không khỏi nhú mày, hồi trước Dư Dương đi nghỉ ở đâu đều kêu nàng đi cùng, bây giờ lại cái gì cũng là Dương Hạo. Đột nhiên nhớ tới kỉ niệm trường hôm đó chứng kiến bóng lưng hai bọn họ, nàng cảm giác được mình có loại không cam lòng món đồ chơi bị đoạt mất.

Mà thật ra Liễu Liễu không biết đề ra việc này là Dương Hạo, quyết định đi Đôn Hoàng là Dương Hạo, mua vé xe chính là Dương Hạo, sắp xếp chỗ nghỉ cũng là Dương Hạo nốt. Dư Dương chỉ việc sáng sớm được Dương Hạo đánh thức sau đó biểu hiện kinh ngạc sau đó lại biểu hiện cảm tạ thôi, Dư Dương vẫn luôn muốn đi Đôn Hoàng mà Dư Lan Lan không đồng ý, bởi vì lo lắng hắn có một người mà nàng lại không có thời gian đi cùng, nên lần này có Dương Hạo cùng đi nên nàng cũng không ngăn cản nữa. Về phần Dương Hạo làm sao biết được Dư Dương thích đi Đôn Hoàng thì không biết. [Nó gọi là tâm khiếu linh tê ó =))]

Ở thành phố Tửu Tuyền xuống tàu hỏa chuyển sang ô tô tới Đôn Hoàng, trên đường đều là Dương Hạo thu xếp, Dư Dương nhìn y bộ dáng không giống người lần đầu tiên đi du lịch liền tò mò hỏi y: "Người từng đi Đôn Hoàng rồi?"

Dương Hạo lấy ra chai nước khoáng trong túi uống: "Ngô, tới hai lần rồi."

"Một mình sao?"

"Ân, nghỉ đông hay nghỉ hè ta đều đã tới nhiều nơi."

Dư Dương nghĩ, cùng là đứa con, nữ nhân cùng nam nhân chính là không giống nhau, mẹ thì luôn sợ hắn gặp chuyện không may, cũng không đồng ý cho hắn một mình xa nhà.

Dương Hạo thả chai nước nghiêng đầu nhìn Dư Dương không biết đang suy nghĩ cái gì, mắt khép hờ, lông mi cong rung lên nhẹ nhẹ, làn da trắng nõn, sống mũi thẳng, một mân nhẹ thành một đường thẳng, đường nét nhu hòa, mặc dù biết rõ khuôn mặt này vốn giống mình như đúc nhưng khí chất lại bất đồng, làm cho y mê mẩn.[Nên nói là Hạo Hạo thích Dương Dương Dương hay là tự kỷ đây =_____=]

“Nhìn cái gì?” Dư Dương đột nhiên nghiêng đầu nhìn y.

Dương Hạo cười cười: “Àn, đang tự ngắm mình.” [Hic, đúng là tự kỷ sao?]

Dư Dương xem thường trở mình một cái.

“Ngủ một chút đi, năm giờ mới đến Đôn Hoàng.” Dương Hạo lấy áo khoác trong tay đắp lên người Dư Dương, thuận tay khẽ vuốt vành tay của hắn: “Đeo vào nhìn rất đẹp.” Không biết là đang nói khuôn mặt hay khuyên tai.

Mặt Dư Dương hơi nóng lên, kể cả Vương Chí Phạm Kỳ, hẳn cùng bọn họ cũng chưa từng có động tác thân mật như vậy, khoác vai nhau đã là cực hạn của hắn rồi. Tình huống hiện tại thật làm cho người ta không biết làm sao, đành nhắm mắt giả bộ ngủ.

Dương Hạo nhìn ra lúng túng của hắn, cười cười, cũng không trêu hắn nữa, nếu như là hai năm trước đây y sẽ không cứ như vậy bỏ qua.

Đến Đôn Hoàng ba ngày hai đêm, ở tại một nhà địa phương, hai lần trước Dương Hạo đến đã biết, rất nhiệt tình cũng rất chất phác, gia đình đó có một bé gái bốn tuổi, nhìn Dư Dương và Dương Hạo hai người một hồi lâu rồi thốt lên, hai anh đẹp trai giống nhau như đúc. Cô bé rất hợp với Dư Dương, muốn hắn bế suốt, ăn cơm cũng muốn Dư Dương ôm.

Khí hậu Đôn Hoàng khô hanh, bão cát lại lớn, Dư Dương không mang kem dưỡng da đi, ngày hôm sau cái mặt chẳng ra sao nữa, Dương Hạo sau khi phát hiện liền đưa kem của mình cho hắn nhưng cũng không có tác dụng mấy. Dương Hạo tự trách, nếu y nhắc nhở Dư Dương sớm thì hay, cũng may khuôn mặt cũng chưa đến nổi thành mặt mèo hoa. Dư Dương thật ra không để ý, về nhà sẽ ổn, hơn nữa con trai chú ý khuôn mặt làm gì. Cho nên khi Dương Hạo cố sức đeo khẩu trang cho hắn, hắn cảm thấy anh trai sinh đôi của hắn thật không phải là người Trái Đất. Có đôi khi không cách nào câu thông được.

Xe lửa về S thị đi buổi tối, Dương Hạo dưới ánh sáng chấp chờn ngắm Dư Dương đang tựa vào vai y ngủ, làn da trên mặt còn hơi sạm chút, khoe môi nhếch lên, thỉnh thoảng không thoải mái di chuyển một chút, Dương Hạo thử nắm lấy tay hắn, hắn hơi giãy chút, hé mắt ra thấy là y liền cầu nhàu một câu Dương Hạo đừng động nữa.

Dương Hạo cúi mặt thu lại nụ cười, còn bao lâu nữa y mới có thể nắm tay hắn không bao giờ buông ra?

Ngày tốt nghiệp Liễu Liễu sau khi hét một câu “đáng đời” với Dư Dương liền mặc kệ hắn, Dư Dương có chút mặc danh kỳ diệu nhưng cũng không để trong lòng, nha đầu kia thỉnh thoảng hay tỏ vẻ tiểu thư.

Dư Dương lần này kiểm tra Tiếng Anh không tệ, Vương Chí với Phạm Kỳ âm ỉ muốn hắn khao, Liễu Liễu kéo cả Tiên Quả đi, lúc ngồi xuống Liễu Liễu vốn muốn ngồi với Dư Dương, Dương Hạo nói Dư Dương ngồi bên này Dư Dương liền đi qua, Liễu Liễu có chút mất hứng, sau đó trong lúc ăn đột nhiên phát hiện mình hơi để ý quá đến chi tiết nhỏ nhất đó rồi. Bọn họ nói thế nào cũng là anh em sinh đôi, chỉ là anh em thôi, cũng không phải một nam một nữ, nàng nghĩ cái gì đây a. Nghĩ tới đó liền bình thường lại, vừa nghĩ thông tính thích náo nhiệt lại nổi lên, vừa lúc Vương Chí đang trêu chọc Tiên Quả, hỏi nàng thành thật có phải thật sự có ý tứ với Dương Hạo không, trong trường đã lan truyền rộng khắp rồi.

Liễu Liễu liền kéo Tiên Quả đang cắn môi dưới nói: “Nhờ đâu là Dương Hạo có ý với Quả Quả của chúng ta đây?”

Lần này ánh mắt của mọi người liền chuyển sang Dương Hạo, Dương Hạo liếc sang Dư Dương, cười như không cười nói: “Tiểu sinh bất tài, không dám với cao.”

Tiên Quả dương dương tự đắc: “Về mặt của cậu giống như là tôi trào cao không tới a, Dương trạng nguyên.”

Thành tích thi Lý Hóa của Dương Hạo đều đứng nhất khối, có không ít người nhất thời làm trò gọi y là trạng nguyên.

Dư Dương cẩn ổng hút xem bọn họ nhàm chán tung hứng, tầm mắt dần dần chuyển sang xung quanh, sau đó liền nhìn tới hai nam nhân vừa bước vào cửa, trong đó một người rất nổi bật, Dư Dương nhíu mày, như thể nào lại thấy người này trông quen quen. Đang nghĩ, nam nhân nọ đã đi tới.

“Dương Hạo.” Thanh âm rất dễ nghe, có thể thấy được kích động bị kiềm chế.

Dương Hạo bên cạnh kinh ngạc đứng dậy: “Ba.”

Dư Dương cảm thấy choáng váng, tay nắm cốc thủy tinh trở nên trắng bệch.

Ba?!

Sao chỉ có 2 trang word raw mà mình thấy cứ như vừa đi vòng quanh thế giới thế này :saysong:Hạo Hạo thật là sến súa:quanchan: Khổ thân hai bọn Liễu Liễu với Quả Quả :gomo: Linh cảm tốt như vậy mà không tin, chắc:botay:

13. Chương 13

Dư Dương cùng Dương Hạo đều giống Dương Tử Tân, ngũ quan tuấn tú, mi thanh mục lãng. Dư Lan Lan nghĩ ngồi cùng với ba nam nhân như vậy ánh mắt so với ngày thường tốt hơn, tay bắt đầu vô thức lần tìm thuốc lá trong túi, vừa mới lấy ra đã bị Dư Dương lấy đi, nhíu mi trừng nằng: “Mẹ, mẹ lại hút thuốc từ lúc nào rồi.”

“Ách, không phải, đây là người khác cho.” Dư Lan Lan nhớ mình đã đáp ứng với Dư Dương cai thuốc.

Dư Dương vò hộp thuốc lá thành một đồng ném qua một bên: “Dù sao cũng không được hút.”

“Được được được.” Dư Lan Lan gơ tay đầu hàng lấy trong túi ra một cái bật lửa bằng bạc: “Cái này cũng đưa con luôn.”

Dư Dương cầm lấy ngẫm nghĩ. Từ lúc ngồi trong quán cà phê hẳn đều không nhìn Dương Tử Tân, hẳn không oán hận nam nhân này, nhưng hẳn cũng không có ý định tiếp nhận người đó.

“Tử Tân, không cần em giới thiệu, đây là Dương Dương.” Dư Lan Lan uống một ngụm cà phê tận lực làm cho mình có vẻ tự nhiên. “Dương Dương, đây là ba của con.”

Dư Dương không để ý tới, vẫn nghịch nghịch bật lửa trong tay. Dương Hạo ngồi bên cạnh nhìn cha bộ dáng khổ sở có chút không đành lòng, liền kéo kéo ống tay áo của hắn: “Dư Dương.”

Điện thoại của Dư Dương đúng lúc đó vang lên, hắn liền ra khỏi quán cà phê nghe điện, không hề quan tâm tới Dương Tử Tân.

“Tạm thời mới gặp lại không thể tiếp nhận nhanh như vậy được.” Dư Lan Lan vẻ hơi bất đắc dĩ: “Dương Dương không giống Hạo Hạo, tính nó rất bướng bỉnh, đầu óc lại bảo thủ.”

“Không sao đâu.” Dương Tử Tân miễn cưỡng cười cười.

“Ba, ba cũng thật là, không phải đã nói đến tết mới đến sao?” Dương Hạo hơi nhíu mày.

“Chỉ là ngoài ý muốn, ba đến đây công tác hai ngày, không nghĩ lại gặp nhau.” Dương Tử Tân tap nhả cười: “Dương Hạo con ở chỗ mẹ đã quen rồi chứ.”

“Khá tốt ạ.”

Dương Tử Tân là loại mỹ nam tử có khí chất, khuôn mặt đẹp để lại còn đáng vẻ trí thức nho nhã mặc dù đã đến bốn mươi nhưng vẫn có phong độ. Dư Lan Lan cho dù là tâm động, chỉ biết hai người vĩnh viễn sẽ không có khả năng.

Nhất thời xấu hổ cũng không có cách nào khác, Dương Hạo đang nghĩ Dư Dương nhận điện thoại tại sao lâu như vậy thì di động của mình rung lên, là tin nhắn đến, Dư Dương gửi, rất ngắn gọn, ‘Ta đi về, người nói với mẹ một tiếng.’ Dương Hạo đau đầu, thật đúng là chuyện Dư Dương sẽ làm.

Dương Hạo vuốt tóc, cắt di động lại: “Mẹ Dư Dương về rồi.”

“Đứa nhóc hồ đồ này.” Dư Lan Lan cúi đầu mắng một câu.

“Dương Dương xem ra không muốn nhận anh là ba.” Dương Tử Tân cười cười tự giễu.

“Xin lỗi Tử Tân, cũng tại em từ hồi nhỏ ít nhắc tới anh với nó.” Mà lúc nhắc tới đều là lúc say rượu, hiển nhiên là chẳng nói gì tốt đẹp cả.

“Không, việc này ngay từ đầu là anh không đúng.” Dương Tử Tân cho tới bây giờ chưa từng xin lỗi qua người nào, nếu có cũng chỉ là với Dư Lan Lan.

Dương Hạo xoa trán: “Ba mẹ cứ chậm rãi trò chuyện, con về nhà xem Dư Dương thế nào.” Vừa nói liền đứng lên rời đi.

“Hạo Hạo vừa hiểu chuyện lại vừa chu đáo, anh dạy con thật tốt.” Dư Lan Lan nhìn bóng lưng con mình nói.

“Nó từ nhỏ đã rất độc lập không cần anh phải quan tâm, hơn nữa,” Dương Tử Tân cười, vốn là người có nụ cười rất ấm áp: “Thời gian Phương Kinh dạy dỗ nó cũng khá nhiều.”

Trái tim Dư Lan Lan có chút đau đớn: “Các anh, anh với anh ấy, có khỏe không.” *

“Lan Lan, xin lỗi.”

“Nói gì chứ, cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi.” Dư Lan Lan cười nhẹ, mặc dù có đau lòng, nhưng không ngờ chuyện năm đó cũng không phải không thể chịu được.”

Lúc Dương Hạo mở cửa phòng khách có thể thấy Dư Dương đang ở trong phòng mình xem One piece, tiêu cự không đặt trên màn hình, ngay cả y vào nhà cũng không phản ứng, Dương Hạo liền quơ quơ tay trước mặt Dương Hạo.

Dư Dương hơi nhú mày: “Người chần của ta rồi.”

Nếu như bình thường, Dương Hạo sẽ cười cười rồi tránh ra, nhưng hôm nay thì không, y nhú mày nói: “Người có đang xem sao?”

Dư Dương không lên tiếng, trực tiếp giơ tay muốn đẩy Dương Hạo ra, lại bị Dương Hạo giữ lấy tay: “Tại sao không muốn nhìn ba.”

“Ta không có ba.” Dương Hạo giữ chặt, Dư Dương giằng không ra được.

“Dư Dương người không phải là trẻ con!” Dương Hạo giọng nói nghiêm trọng: “Người cho rằng hai người không còn tình cảm với nhau còn ở cùng nhau có ý nghĩa gì sao? Hơn nữa đó là cả ba và mẹ cùng quyết định, không phải chỉ đơn phương mình ba!”

“Người biết cái gì!” Dư Dương đứng lên dùng sức gỡ tay Dương Hạo ra: “Không phải ông ấy tự quyết định?! Vậy tại sao mẹ chưa bao giờ nhắc tới ba? Tại sao mỗi lần nhắc tới thì lại đang say rượu? Tại sao năm đó ông ấy mang người rời đi mẹ đã khóc suốt một ngày?! Không phải đơn phương?! Cái này gọi là không phải đơn phương?!” Dư Dương vành mắt hơi hồng, hất đầu: “Người ra ngoài đi, ta muốn ở một mình.”

“Người cho rằng ba sống dễ chịu lắm sao? Ấy náy với mẹ, ấy náy với người, người cho rằng mấy năm nay ông ấy thật sự sống tốt sao?” Dương Hạo nắm lấy bắp vai Dư Dương: Dư Dương, trên người người có một nửa dòng máu là của ông ấy, người là em của ta, người là con ông ấy người có biết không!”

Dư Dương cắn răng trừng mắt nhìn Dương Hạo không mở miệng, Dương Hạo thở dài buông tay khỏi vai Dư Dương: “Tự người nghĩ lại đi.” Ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Dư Dương ngồi lại xuống ghế, tâm tư càng không đặt vào máy tính, có chút tức giận vò tóc mình, tay không chú ý đụng vào vành tai, chạm vào cái khuyên tai được tặng, Dư Dương gần như thô lỗ tháo xuống thuận

tay nhét vào ngăn bàn máy tính. Buồn bực, như là không có lí do, nhưng cũng biết là bởi vì Dương Hạo. Kỳ thật hẳn đối với chuyện này cũng không phải là không thể tiếp nhận, nhưng mọi người lại muốn phải hòa hoãn, mấy chục năm không gặp, đột nhiên chạy tới một người muốn mình gọi ba, như nào cũng thấy không thể thích ứng.

Vậy mà Dương Hạo lại mắng hấn.

Dựa vào cái gì a~!

Y tưởng y là anh nên có thể mắng hấn?

Càng nghĩ càng khó chịu, Dư Dương liền cầm chìa khóa đi khỏi nhà, máy tính cũng không đóng, đập mạnh cửa lớn, phát ra tiếng rất lớn.

Dương Hạo nghe được Dư Dương đóng cửa đi ra ngoài, y đi từ phòng mình ra, nhìn thấy cửa phòng Dư Dương không đóng, máy tính còn đang chiếu One piece, Tam kiếm Zoro di chuyển xẹt qua màn hình. Nhân vật Dư Dương thích nhất chính là Zoro, bởi vì hấn rất có trách nhiệm.

[Muốn biết cụ thể thì xem truyện nha bạn tra lời cả con mắt ra rồi đây =_____=]

Dương Hạo có chút kinh ngạc, y vừa rồi hơi kích động, tựa hồ chỉ cần là chuyện có liên quan đến Dư Dương thì y liền như không phải là mình nữa, chẳng hạn chỉ nhìn qua ảnh Dư Dương, y liền quyết định đến S thị. [tình yêu sét đánh?]

Y thở ra một hơi, cầm di động nhắn tin cho Dư Dương, ‘Xin lỗi, ta có chút kích động. Người chừng nào thì về? Máy tính có cần tắt không?’ Dương Hạo đợi khoảng bảy tám phút, nghĩ có thể Dư Dương vẫn còn tức giận, đang định vào phòng tắt máy tính hộ hấn, cánh cửa liền mở ra.

“Ta còn dùng.” Thanh âm lạnh nhạt, là Dư Dương.

Dương Hạo quay đầu lại cười một chút, Dư Dương mặt căng ra ngồi xuống bật lại tập One piece lúc này đang xem. Dư Dương kỳ thật cũng chỉ là xuống dưới đi hai vòng quanh khu, bởi vì hấn phát hiện đã quên mang theo tiền, tin nhắn của Dương hạo đến lúc Dư Dương cũng đã bớt bực bội vì vậy liền đi về nhà.

Chắc chắn là anh hấn.

Hơn nữa là hấn không muốn người mình dựa vào lại một lần nữa rời đi.

Anh trai của hấn Dương Hạo.

[Không hiểu cho lắm =____=]

*Cái chỗ này khá là thú vị =]]]] Bình thường có lẽ đó là vợ mới của bác Tử Tân, nhưng chỗ này nó lại dịch là “hấn” =]]]] Vậy nên rất có thể bác ý là đoạn tụ =]]]] Thôi cứ để thế sau này xét sau nhá, cũng hay phết nhỉ =]]]]

14. Chương 14

Dương Hạo về ở với Dương Tử Tân một tuần rồi lại trở về S thị, mừng hai tháng giêng Dương Tử Tân lại tới S thị, cùng ăn một bữa cơm với Dư Lan Lan, Dư Dương và Dương Hạo xem như đoàn viên đầu năm, trước khi lên xe rút cuộc cũng nghe được Dư Dương gọi mình một tiếng ba, Dương Tử Tân kích động, không nghĩ sẽ nghe được Dư Dương gọi ba nhanh như vậy, lại không biết đó là Dương Hạo bí mật thương lượng với Dư Dương, sau khi nghỉ học kỳ đến trước khai giảng sẽ thuyết phục Dư Lan Lan đồng ý cho bọn họ đi núi Nga Mi Tứ Xuyên, không những thế còn phải tài trợ lộ phí nữa.

Dương Hạo giải thích từ đầu đến cuối chuyện này cho Dư Lan Lan, Dư Lan Lan nhướn mày nói sao con không bảo ông ba con chi tiền chứ?

Dương Hạo cười cười nói: “Mẹ bỏ một nửa đi, tất nhiên nếu mẹ không muốn Dư Dương nhận ba, cả đời cứ như vậy cũng được thôi.”

Dư Lan Lan thở dài nhìn thẳng con cười giảo hoạt, không biết Dương Hạo giống tính ai nữa, rõ ràng mình với Tử Tân đều không phải loại người giỏi tính toán mà. Cuối cuối vẫn phải bỏ tiền cho bọn nó mua vé máy bay, Tứ Xuyên ở xa quá, lại còn toàn là đường núi, ngồi tàu hỏa sợ lại mệt.

Thật ra trước khi đi Dương Tử Tân còn cho hai đứa tiền, coi như là lì xì năm mới, hơn nữa trước đó Phương Kinh cũng cho Dương Hạo một bao lì xì thật to. Dư Dương cùng Dương Hạo đi ngân hàng một lần, nhìn số tiền của hắn nói cậu còn có nhiều tiền hơn cả mẹ. Dương Hạo cười trừ, thật ra số tiền đó có một nửa là Dương Hạo đi làm thêm kiếm được, cậu bắt đầu làm từ sơ trung năm nhất đến tận lớp 11 mới chuyển đến S thị.

Sau khi đi núi Nga My về cũng sắp đến khai giảng, bọn họ đi du lịch lần này mãi sau Liễu Liễu mới biết, vì thế cả buổi khai giảng hôm đó Liễu Liễu coi như hai anh em đều không tồn tại.

Dương Hạo trong lòng cười khê, trên mặt lại không để lộ biểu tình gì.

Học kỳ 2 lớp 11 bắt đầu không lâu liền có chuyện lớn xảy ra, Trầm Tịch thôi học, bất kể nhà trường có giữ lại hay tìm hiểu nguyên nhân cậu ta thôi học cậu ta đều ngậm miệng không nói, vẫn kiên quyết nghỉ học. Người nhà của Trầm Tịch năm nay đã định cư ở nước ngoài, nhà trường không liên hệ được. Liễu Liễu rất buồn, cô vẫn coi Trầm Tịch như anh trai, Trầm Tịch gõ trán cô cười nói lúc nào cũng có thể gọi cho mình, bóng người rời đi thoạt nhìn càng thêm nhỏ gầy.

Dư Lan Lan với Trình Phượng muốn đi Hong Kong một chuyến, hình như có hội thương mại gì đó, trước khi đi hỏi hai thằng con muốn mua quà gì. Dương Hạo nói không cần gì cả, Dư Dương nghĩ nghĩ nói nếu được đến Hong Kong thì có khối thứ muốn mua, nếu mẹ mà mang được về coi như xong rồi.

Dư Lan Lan trợn mắt nói hai thằng này đến cơ hội thể hiện tình yêu của mẹ cũng không cho. Dương Hạo xách hành lý hộ tiền mẹ ra cửa nói mẹ trở về an toàn là tốt rồi. Dư Lan Lan giống như đối với Dư Dương lấy tay nhéo má cậu một phen, vẫn là thằng con này khéo miệng.

Ở trên trường Liễu Liễu càng ngày càng ít nói chuyện với Dư Dương, Trầm Tịch đi rồi người mới còn như chọn được, ngay cả Tiên Quả đều bị bắt đến giúp.

“Xem ra trường học quá mức dân chủ cũng không phải là chuyện tốt.” Một hôm Dương Hạo nói lúc nghỉ trưa.

“Ngài trạng nguyên bớt nói mát đi một chút mà đến giúp thì tốt rồi.” Tiên Quả uể oải nói.

Dương Hạo nhướn mi nói: “Không hứng thú.” Ánh mắt đảo qua Dư Dương. Người kia đang cật lực chiến đấu với một miếng sườn nhỏ hoàn toàn không để ý đến bọn họ, vì thế cười cười.

Sau đó Dư Dương và Dương Hạo có gặp Trầm Tịch một lần, ở cửa hiệu của Tất Sách với Lạc Trì. Lúc đó Lạc Trì đang cắt tóc cho Dư Dương, Dương Hạo ngồi cạnh đọc tạp chí. Trầm Tịch đi thẳng đến chỗ Tất Sách, một tay đập xuống bàn: “Cậu ta ở đâu?!” Ánh mắt lạnh lẽo chưa từng thấy ở trường.

Dư Dương quay lại xem, Dương Hạo cũng ngẩng đầu lên. Tất Sách muốn cười, vừa định mở miệng Lạc Trì đã cướp lời: “Sách, anh ra cắt cho Dư Dương đi.” Sau đó nói với Trầm Tịch: “Cậu đi với tôi.” Một trước một sau đi vào phòng trong.

Tất Sách nhún vai tiếp nhận Dư Dương: “Xin lỗi nhé, em trai.”

“Các anh biết Trầm Tịch sao?” Dư Dương hơi tò mò hỏi.

Tất Sách cười, vỗ nhẹ đầu cậu: “Trẻ ngoan không nên hỏi nhiều.” Nhưng trong mắt lại không có ý cười.

Dư Dương ngơ ngậy coi thường, Dương Hạo nhìn vào phòng trong suy nghĩ cái gì đó.

Dư Dương còn chưa cắt xong tóc Trầm Tịch đã vọt ra khỏi phòng, nhanh chóng biến mất ở cuối đường vừa mới đăng đèn.

Dư Lan Lan vẫn mua quà cho hai đứa, Mp4 Disney hình Mickey Minnie, Dư Dương ngại trẻ con quá, Dương Hạo nói không tệ, cả thế giới chỉ có 300 chiếc, tức là chỉ có 150 cặp, của quý của hiếm đó. Dư Dương lúc đó mới từ bỏ ý định đem cho Liễu Liễu. Sau đó là vấn đề ai lấy Mickey ai lấy Minnie, Dư Dương nghiêm túc anh trai là phải nhường cho em mình đúng không? Cho nên cậu phải được Mickey. Dương Hạo nghĩ thằng nhóc cậu bây giờ mới nhớ cậu là em trai hả? Bình thường đâu có thấy cậu gọi hai tiếng anh trai đâu. Mím mím môi nói oản tù tì quyết định, ba lượt ai thắng thì được Mickey. Dư Dương đồng ý, hai người bèn ở phòng khách lần đi lần lại.

Dư Dương cũng không biết tại làm sao toàn thua, ba lượt xong còn không phục, đòi tiếp ba lượt, vẫn thua, chơi thêm bao nhiêu nữa lại có thể thua hết. Dương Hạo loান mất cười nói chấp nhận đi cưng. Dư Dương cầm lấy Minnie hung tợn chọc lên đầu nó. Dương Hạo nhìn động tác ngây thơ của cậu càng cười dữ, Dư Dương lườm cậu ta một cái, đi lấy quần áo tắm đi tắm, chờ cậu ta cười cho đã.

Nhoáng cái đã hết một học kỳ, Dư Dương với Dương Hạo càng ngày càng ăn ý, hai người thường chơi bóng rổ cùng nhau, đứng trong sân bóng trên cơ bản là vô địch. [chỗ này còn một câu bó tay, đợi hồi ai rồi bổ sung]

Vương Chí Phạm Kỳ vẽ mặt đau khổ, hồi trước tốt xấu gì cũng còn một Trầm Tịch, bây giờ nữ sinh cả trường chắc chỉ nhìn thấy hai anh em nhà này. Quả Quả và Liễu Liễu bớt thời gian tới xem, nhìn cảnh tượng kia liền nói đùa với Liễu Liễu: “Mày không giám sát chặt chẽ một chút là cậu ta chạy mất đó.”

Liễu Liễu cười cười rồi rời khỏi sân bóng rổ, không giả vờ như không biết gì hỏi ”mày nói ai cơ” như hồi trước.

Ngày đầu tiên nghỉ hè Dương Hạo thu dọn chuẩn bị về chỗ Dương Tử Tân, cậu nói với Dư Dương bởi vì nghỉ hè còn dài nên muốn đi làm thêm, Dư Dương kì quái nhìn cậu: “Ồ đây không làm thêm được à?”

“Chú Phương cho anh đi làm ở công ty của chú, nói phải huấn luyện trước.” Dương Hạo tháo kính xuống cất vào hộp. Cậu cận thị nhẹ thỉnh thoảng đọc sách phải đeo kính.

“Chú Phương?” [Ok, giờ xác định bố con bạn Dương giống nhau rồi =)]

Dương Hạo kéo khóa túi đứng dậy vỗ vỗ đầu cậu: “Anh sẽ nói cho em sau, anh đi rồi nhớ nhắn tin.”

“Tôi tiễn cậu.” Dư Dương đi theo ra cửa. [Ờ, vì em Dương vẫn chưa gọi anh Hạo là ca ca nên để tôi – cậu]

Dương Hạo nhìn Dư Dương đi bên cạnh nghĩ thì ra còn có một vấn đề khó giải quyết như vậy, Dư Dương hoàn toàn không biết vì sao ba mẹ ly hôn. Mẹ mình giấu kĩ thật.

Vì thế Dương Hạo ngồi vào ô tô xong lộ đầu ra nói với Dư Dương: “Nếu buồn cứ đến chơi, anh sẽ đón em.”

Dư Dương gật đầu nói cũng được.

Dương Hạo đi rồi Dư Dương nhìn căn phòng trống vắng cả người, bây giờ cậu mới phát hiện cái phòng 100 mét vuông là quá rộng. Liễu Liễu đã đi Thụy Sĩ thăm bà ngoại, Vương Chí với Phạm Kỳ cũng đi làm thêm, hình như một người làm quản trị mạng một người làm nhân viên vớt hộ ở bể bơi trẻ em. Một hôm ăn cơm tối xong Dư Dương nói với Dư Lan Lan: “Mẹ ơi, con đến cửa hàng giúp mẹ nhé.”

“Free chứ?” Dư Lan Lan đang xem phim truyền hình nhìn cậu: “Mẹ không phát lương cho mày đâu con nhé.”

“Con đã nói là giúp mà.” Dư Dương lấy dưa hấu trong tủ lạnh ra đưa cho Dư Lan Lan một miếng: “Mẹ à mẹ càng ngày càng mê tiền.”

Dư Lan Lan sắp xếp cho Dư Dương tới chi nhánh một cửa hàng ở trung tâm thành phố, chủ cửa hàng này bán trang sức [chém, đọc đoạn dưới vẫn không hiểu ==], còn trang trí nhà cửa kì quái [chém]. Có 8 nhân viên, 2 thu ngân, lần lượt đổi ca. Dư Dương làm ca trước, từ 9 giờ sáng đến 6 giờ chiều. Đồng phục là sơmi cộc tay, cổ tay cổ áo với viền túi màu xanh nhạt, quần tây màu đen, mặc vào rất thoải mái lại rất đẹp trai.

Dư Dương đi làm ngày đầu tiên không ngờ gặp một người, Trầm Tịch.

Trầm Tịch cũng bất ngờ khi gặp Dư Dương, cậu ta là nhân viên trong cửa hàng, đưa Dư Dương đến chỗ lau dọn, Dư Dương cầm cái giẻ lau đi cạnh cậu ta cũng không nói gì. Hai người ở trường không quen thuộc

lắm, Dư Dương lại không phải loại tò mò, có thắc mắc cũng không đời nào hỏi. Vì vậy Trần Tịch lau đến đâu Dư Dương liền im lặng lau theo đến đó.

Trần Tịch thấy hơi buồn cười hỏi: “Làm thêm hè ở đây hả?”

“Ừ.” Dư Dương đáp lại, dừng một chút nói: “Cậu không thi đại học rất đáng tiếc.”

Trần Tịch thần nhiên nói: “Trước khác nay khác.” Ý tứ là không cần tiếp tục tán gẫu đề tài này. Dư Dương cũng không hỏi lại.

Cửa hàng làm ăn tốt, lại là ngày nghỉ, học sinh dạo phố nhiều, hơn nữa còn có vài người đến vì Trần Tịch và Dư Dương, chỉ cần hai người giới thiệu hầu như sẽ được mua. Mạc Hề làm thu ngân chắc lưỡi nói đây gọi là chim chết vì ăn người chết vì sắc. Dư Dương và Trần Tịch cùng cười cười, Mạc Hề lập tức ôm hai má giả hoa si: “A a a~ Hình ảnh thật là mê người.”

Hai người đầu đầy hắc tuyến quyết định tốt nhất là không để ý cô nàng, xoay người tiếp khách.

Mạc Hề vừa đầy 20 tuổi, thi đại học lần đầu không đậu không thêm thi tiếp, cô cũng thích coi anime, lúc Dư Dương mới đến, bọn họ tán chuyện đầu tiên chính là về One Piece, bộ anime Dư Dương thích nhất tính đến hiện tại.

Mạc Hề mở to mắt nói: “Zoro với Sanji đẹp đôi ghê ha~?”

Dư Dương hắc tuyến nói: “Chị đừng có nói với em chị là hủ nha.”

“Hơ? Không được sao?” Biểu tình ngây thơ vô số tội của Mạc Hề được trưng ra. Dư Dương cảm thấy đau đầu.

Những nhân viên khác của cửa hàng đều nhiều tuổi hơn một chút, vì vậy Trần Tịch Dư Dương Mạc Hề rất nhanh chóng tụ lại thành một hội, được Mạc Hề phong là hội ba tên yêu tinh.

Tất nhiên là bị Trần Tịch và Dư Dương hung hăng xem thường.

Mới sửa cách xưng hô >_

15. Chương 15

Một lần Dương Hạo và Phương Kinh cùng tới S thị gặp một khách hàng, gần đây dù là hội nghị cao cấp của công ty hay gặp khách hàng quan trọng bàn về hợp đồng, Phương Kinh đều đưa Dương Hạo đến nghe cùng, theo Phương Kinh nói thì chỗ này sớm muộn gì cũng giao cho Dương Hạo, không đào tạo sớm không được.

Nhân lúc Phương Kinh dùng bữa với khách hàng Dương Hạo liền chạy tới cửa hàng tìm Dư Dương, đẩy cửa kính vào nhìn thấy cậu mặc đồng phục liền cười: “Chà, đẹp trai ghê ha.”

“Dư Dương không thèm để ý cậu ta trên chộc: “Sao cậu đã về rồi.”

“Đi gặp khách hàng cùng chú Phương thôi.” Dương Hạo nhìn lướt qua Dư Dương liền nhìn thấy Trần Tịch, hơi kinh ngạc: “Trần Tịch?”

“Ừ, cậu ta làm ở đây, trước cả khi tôi đến.” Dư Dương nhìn theo Dương Hạo. Trần Tịch hình như phát hiện bọn họ nhìn liền quay qua, cười một cái xem như chào hỏi.

“Cậu ăn cơm chưa?” Dư Dương hỏi.

“Tất nhiên là chưa.” Dương Hạo nhướn nhướn mày.

“Chờ tôi chút nhé.” Dư Dương chạy đi nói với quản lý một tiếng sau đó cùng Dương Hạo ra khỏi cửa hàng, đúng lúc đẩy cửa ra thì Mạc Hề về đến nơi.

“Á~!!”

Cô sợ hãi kêu lên, Dư Dương và Dương Hạo bị cô kêu làm cho sững sốt.

“Sinh, sinh đôi!!!” Mạc Hề chỉ tay thẳng về phía hai người.

Dư Dương trợn trắng mắt: “Chị gái à, ai có mắt cũng thấy mà.” Lách qua người cô đi. Dương Hạo mỉm cười với cô một cái rồi cũng đi theo Dư Dương.

“Á á~ đẹp đôi quá đi~!” Mạc Hề đứng tại chỗ làm hoa si.

Từ S thị đến thành phố chỗ Phương Kinh bọn họ chỉ cần ngồi xe hai giờ, buổi chiều cùng ngày Dương Hạo sẽ về cùng Phương Kinh. Hai người ăn uống xong, lúc chia tay Dương Hạo hỏi Dư Dương có muốn qua chơi không, Dư Dương nghĩ nghĩ bảo thôi, hiện tại phụ giúp ở cửa hàng cũng không có thời gian. Dương Hạo gật đầu nói cũng phải.

Dư Dương quay đầu về phía cửa hàng: “Tôi về cửa hàng đây.”

“Ừ.” Dương Hạo gật đầu, đứng nguyên tại chỗ nhìn Dư Dương qua đường, đi thêm 50 mét đẩy cửa kính đi vào. Sau đó cậu ta đi về hướng ngược lại.

Liều Liều đi chơi đến trước khi vào học hai tuần mới về, gọi điện cho Dư Dương, cậu nói đang phụ việc ở cửa hàng, đọc địa chỉ, buổi chiều đến tìm cậu, bảo có chuyện muốn nói, lúc hai người đi ra, Mạc Hề cười trộm với Dư Dương.

Liều Liều đứng bên đường, người đi qua đi lại, tiếng ồn không dứt bên tai, cửa hàng bên cạnh còn bật nhạc hàn, ánh nắng lờn vờn chung quanh họ.

Liều Liều nói: “Mình thích cậu Dư Dương, mình đã nghĩ lâu rồi, mình muốn nói với cậu, bởi vì mình với cậu thi đại học khác trường, mình không muốn bon mình tách ra.”

Dư Dương có chút mờ mịt, dường như không biết Liều Liều vừa rồi đã nói gì.

“... Thật xin lỗi...” Thanh âm khô khốc từ cổ họng bật ra.

Bọn họ lớn lên cùng nhau, là thanh mai nhưng cũng không nhất định phải trúc mã. [chắc là kiểu thân nhau không nhất định là người yêu]

“Thật xin lỗi, Liều Liều.”

Lời đồn nhiều như vậy, nhưng có điều vẫn chỉ là lời đồn.

“Thật xin lỗi Liều Liều, mình đối với cậu chưa từng có tình cảm như vậy.”

Liều Liều cúi đầu nhìn mặt đường bị ánh nắng chiếu lóa mắt, nghĩ nếu như mình cũng giống như hạt cát kia bay đi nơi khác thì tốt rồi.

“Ừ, không sao.”

“Liều Liều à?” Dư Dương xoa xoa đầu cô: “Mình vẫn luôn coi cậu như em gái.”

“Ừ, mình biết, mình không sao, chỉ là...” Nước mắt thẳng tắp rơi xuống đất, còn chưa dính bụi liền bốc hơi không còn dấu vết: “Mình chỉ là, muốn xác nhận thôi.” Liều Liều xoay người: “Mình đi về đây, cậu cũng trở về cửa hàng đi.”

Dư Dương vẫn nhìn theo Liều Liều, đến lúc cô chạy đi khuất vào đám đông, không nhìn thấy nữa mới thôi.

Lúc khai giảng thì không gặp Liều Liều, cô đã đi du học ở Thụy Sĩ rồi. Hội học sinh mất một thành viên loạn cả lên, nhà trường bắt buộc phải sắp xếp để giáo viên vào giúp. Dương Hạo hơi nhíu mày hỏi Dư Dương: “Sao lại thế? Cô ấy cũng không nói gì với em à?”

Dư Dương không có tinh thần úp sấp trên lan can: “Không.”

Dương Hạo nhìn cậu: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

“Dư Dương...”

“Tôi về lớp đây.” Dư Dương cào cào tóc đi vào lớp.

Dương Hạo nhìn theo cậu, nghĩ đây gọi là không có chuyện gì à?

Sau khi tan học về nhà Dương Hạo giúp làm cơm chiều, cậu hỏi Dư Lan Lan có biết chuyện Liễu Liễu đi du học không.

“Hả? Con bé không nói gì với các con sao? Bà ngoại và cậu nó muốn nó đi du học lâu rồi. Liễu Liễu đã nói sẽ bảo với các con mà? Sao, con với Dương Dương không biết à?”

“Chắc cậu ấy bận việc nên quên rồi.” Dương Hạo rửa thức ăn xong đặt bên cạnh: “Con để đây mẹ nhé.”

“Ừ, con ra ngoài đi, mẹ sẽ nấu.”

Dương Hạo đóng cửa bếp, nghĩ nghĩ đi đến gõ cửa phòng Dư Dương.

“Cửa không đóng.” Tiếng Dư Dương vang lên.

Dương Hạo đi vào thuận tay đóng cửa lại, Dư Dương ngẩng đầu khỏi quyển sách nhìn cậu ta: “Có việc gì thế?”

Dương Hạo chống tay phải vào bàn học cúi đầu nhìn cậu: “Có phải Liễu Liễu đã tỏ tình với em không?”

Cạch. Dư Dương đánh rớt cây bút đang quay trên tay: “Làm sao cậu biết?” Tên này còn thống mình đến mức nào nữa?

Dương Hạo gõ đầu cậu: “Ai có mắt đều biết Liễu Liễu thích em mà.”

Dư Dương cầm bút quay tiếp: “Nhưng tôi chỉ coi cậu ấy là em gái thôi.”

“Xem ra cô ấy định liều mạng đập nồi chìm thuyền.” Dương Hạo nói câu này có chút không yên, theo góc độ của cậu có thể nhìn thấy đôi lông mày rậm của Dư Dương uốn cong theo đôi mắt.

“Đập nồi chìm thuyền với liều mạng có thể dùng trong tình huống này à?” Dư Dương buồn cười giương mắt nhìn cậu ta, lại thấy Dương Hạo đang nhìn mình, mặc dù không phải lần đầu tiên bị nhìn chằm chằm như vậy nhưng Dư Dương vẫn thấy ngại: “Nhìn cái gì? Mặt tôi có nhọ nồi à?”

“Ừ.” Dương Hạo nhẹ đáp, mặt dán lại, hơi thở phảng phất trên mặt Dư Dương, Dư Dương bỗng nhiên hoảng hốt. Đang muốn đẩy cậu ta ra, ngón tay Dương Hạo đã miết qua chỗ gần khóe mắt cậu: “Ồ đây, dính mực bút.”

“Tôi đi rửa mặt.” Dư Dương có chút chật vật đẩy cậu ta mở cửa chạy ra ngoài.

Cảm giác kì lạ này là gì vậy??! [động tình chứ còn gì em :>]

21 tháng 9 sinh nhật hai anh em, trùng vào cuối tuần, Dư Lan Lan hỏi bọn họ muốn quà sinh nhật gì, muốn tổ chức sinh nhật như nào. Hai anh em không muốn gì, nói là đã đồng ý tối cuối thứ sáu mời Vương Chí Phạm Kỳ Tiên Quả đi KTV hát.

Thứ sáu chỉ học nửa buổi, năm người hẹn giờ giấc xong liền chia ra, Dư Dương ngồi trên xe nhắn tin cho Trầm Tịch với Mạc Hề hỏi bọn họ hôm nay có phải đi làm không, đến chơi cho vui. Dương Hạo xán lại đọc tin nhắn: “Nhắn cho Trầm Tịch à?”

“Ừ.” Dư Dương nghiêng đầu ra chỗ khác: “Cậu dịch ra một chút đi.” Không biết vì sao dạo này cậu rất ngại Dương Hạo lại gần, cảm thấy hoảng hốt một cách khó hiểu.

Dương Hạo liếc cậu một cái liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nhìn ảnh Dư Dương phản chiếu qua cửa kính [gian quá ==]. Phản ứng của Dư Dương gần đây cậu không phải không chú ý, nhưng như vậy là tốt hay xấu?

Trầm Tịch với Mạc Hề đều rảnh, Dư Dương hẹn thời gian địa điểm nói bọn họ nhất định phải đến. Trầm Tịch nhắn tin chỉ nói nếu không có việc gì sẽ tới, còn Mạc Hề rất dứt khoát gật đầu.

Dư Dương nhìn di động nghĩ chẳng nhẽ còn chuyện gì nữa?

Có điều phải nói, mặc dù đã cùng làm việc hai tháng hai người cũng coi như thân thiết nhưng có nhiều thứ về Trầm Tịch Dư Dương căn bản không rõ lắm, tuy nguyên nhân chủ yếu là vì Trầm Tịch không muốn nói. Còn có lúc ở tiệm cắt tóc của Tất Sách với Lạc Trì lần trước có rất nhiều điều kì lạ. Dư Dương chung quy cảm thấy được cậu ta mang trên người một bí mật rất lớn.

“Dư Dương!”

Dương Hạo gọi to làm Dư Dương giật cả mình: “Cái gì thế?!”

“Xuống xe đi, em ngăn người ra làm gì đấy?” Dương Hạo nhìn cậu kỳ quái.

Lúc đó Dư Dương mới phát hiện tất cả mọi người trên xe đang nhìn hai đứa, lái xe phía trước hỏi: “Có xuống xe không? Xin mời nhanh lên.”

Dư Dương trừng mắt lườm Dương Hạo một cái rồi vội vàng xuống xe, vì sao tên này không gọi cậu sớm một tí, làm cậu bị xấu hổ một phen.

Dư Dương cầm đầu đi thẳng, Dương Hạo đi đằng sau khoái chí cười.

Đến tối Trầm Tịch vẫn tới, đi cùng Mạc Hề, còn mang theo một cái bánh ngọt nhỏ, không hiểu sao bọn họ biết hôm nay sinh nhật hai đứa, mấy người chơi với nhau rất vui vẻ. Mặc dù lúc đầu Vương Chí với Phạm Kỳ nhìn thấy Trầm Tịch thì hơi mất tự nhiên, nhưng chỉ một lúc sau liền thoải mái. Dương Hạo không hát, chỉ rót nước cho bọn họ, ngạc nhiên là Trầm Tịch lại hát rất hay.

Dư Dương hét vào tai Dương hạo: “Cậu hát chắc là khó nghe lắm hả?”

“Ài, bị em phát hiện rồi.” Dương Hạo cười rất không thật thà, Dư Dương bĩu môi mặc kệ cậu ta, đi lên cướp micro của Mạc Hề.

Lúc đầu ồn ào đòi uống rượu, nói cái gì đủ 18 tuổi là người lớn có thể uống được rượu, lại bị Dương Hạo ngăn lại, lý do là dù đủ 18 tuổi cũng chỉ là sắp trưởng thành, vẫn phải có người lớn đi cùng mới được uống. Bị Vương Chí với Phạm Kỳ ngắt lời nói hóa ra Dương Hạo lại là người cổ hủ như thế sao, thật là không nhìn ra. Dương Hạo hắc tuyến đầy đầu ==|||

Hát hò đến mười một giờ thì về, muộn quá không an toàn, ra khỏi KTV Mạc Hề và Tiên Quả cùng đường liền về với nhau, Phạm Kỳ với Vương Chí cũng về chung, sau đó chỉ còn Trầm Tịch, Dư Dương cười nói, “Cậu có muốn bọn tớ tiễn không?”

“Tớ có phải con gái đâu. Chỗ tớ ở cũng gần đây, các cậu mau gọi xe về đi.”

“Ừ, đi cẩn thận nhé.”

Trầm Tịch đã xoay người, phẩy phẩy tay không quay lại.

Nhìn cậu ta đi một đoạn, Dương Hạo quay đầu nhìn Dư Dương: “Bọn mình đi thôi.”

“Ừ.”

Hai đứa gọi taxi chui vào, đọc địa chỉ cho tài xế. Bỗng nhiên Dương Hạo kéo kéo Dư Dương chỉ ra ngoài cửa sổ: “Em nhìn kia.”

Trầm Tịch mới đi được một đoạn liền có một người đàn ông xuống khỏi chiếc ô tô màu đen chặn lại, hai người nói nói mấy câu, Trầm Tịch nhanh chóng leo lên xe của người đàn ông kia. [Liệu có phải anh này được bao dưỡng hem :-ss]

Dương Hạo cũng thấy nghi ngờ trong mắt Dư Dương, nếu Trầm Tịch quen biết một người sở hữu chiếc xe như vậy thì cậu ta nghỉ học chắc không phải vì tiền. Vậy thì vì sao thế?

Sáng sớm hôm sau Phương Kinh gọi điện cho Dương Hạo bảo cậu xuống nhà lấy quà cho hai anh em, mình đợi ở dưới khu phố. Quà của Dương Tử Tân, là hai chiếc vòng cổ bằng bạc khắc chữ Y giống nhau như đúc. [Chữ Dương pinyin là yang]

Dương Hạo nhận quà xong hỏi: “Chú Phương quà của chú đâu?”

Phương Kinh mở cửa xe, quay lại nói: “Để cùng với chi phiếu tiền lương của con rồi đây.”

“Chú lúc nào cũng thực tế như vậy, chẳng biết ba con thích chú ở chỗ nào nữa.” Dương Hạo thở dài như là lấy làm tiếc cho Dương Tử Tân.

Phương Kinh cười ha ha: “Ba con chính là thích chú vì chú thực tế nha.”

Dương Hạo nhìn không được bắt chước Dư Dương trở mình xem thường, thật là ở cùng lâu bị lây rồi.

Liễu Liễu vẫn nhắn tin chúc mừng sinh nhật cho hai đứa. Dư Dương phần khởi nghĩ vẫn có thể trở lại như trước kia, nhắn tin lại nói tối hôm trước đi hát không có Liễu Liễu đúng là không quen. Nhưng mà Liễu Liễu không nhắn tin lại, Dư Dương nắm chặt di động nghĩ quả nhiên là cậu quá ngây thơ rồi thì phải?

Mình mới phát hiện một chương bán diện đã lên 5 trang word choáng quá bảo sao làm mãi không xong

16. Chương 16

Ngày Quốc khánh Dư Dương và Dương Hạo đi Lệ Giang.

Cuộc sống của Dư Dương từ lúc có Dương Hạo hình như dính liền với chữ du lịch thì phải.

Đi chơi xong về nhà, Vương Chí với Phạm Kỳ nghe nói hai người đi Lệ Giang đều thêm muốn, giọng điệu sắc mùi dấm.

“Học giỏi thật là sướng, ngày nghỉ bố mẹ tớ toàn bắt đi học thêm.” Vương Chí cắn thịt gà như đang cắn thịt kẻ thù không bằng.

Phạm Kỳ nhìn cậu ta rùng mình một cái sau đó quay sang hỏi Dư Dương: “Các cậu chưa nghĩ xem thi đại học trường nào à? Bố mẹ tớ ngày nào cũng bàn bạc vấn đề này. Không chỉ mình tớ mà cả những đứa khác nữa, hình như chỉ có hai cậu mới ung dung như thế.”

“Đâu có, tại vì đã chọn được trường nên mới không lo.” Dư Dương ăn xong cơm chống cằm chờ bọn họ.

“Cậu định thi trường nào?” Vương Chí hỏi, Dương Hạo với Phạm Kỳ cũng nhìn Dư Dương.

“Đại học Thâm Quyển.”

“Ồ, tớ nghĩ cậu phải thi trường Bắc Kinh chứ.” Phạm Kỳ hơi bất ngờ.

“Xa quá, Thâm Quyển gần hơn.”

“Dương Hạo cũng thế à?” Vương Chí quay sang nhìn Dương Hạo.

“Tớ còn chưa quyết định.” Dương Hạo cười: “Có điều nếu Dư Dương muốn tớ thi cùng trường đại học thì tớ cũng không ngại vào Thâm Quyển.”

“Cảm ơn ạ.” Dư Dương lườm cậu ta một cái, vẻ mặt xin miễn cho em, trái tim lại nhảy lên một cái.

Ra khỏi căng tin Vương Chí và Phạm Kỳ đi thẳng đến sân bóng rổ, Dư Dương cùng Dương Hạo đi về phòng học, vai chạm vai, Dư Dương nghiêng đầu có thể nhìn rõ lông mi Dương Hạo dưới cặp kính, vừa tan học đã bị Vương Chí lôi đi căng tin làm cậu còn chưa kịp tháo kính ra.

Dương Hạo đeo kính trông đẹp trai thật. Lúc ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Dư Dương giật cả mình, còn chưa bình tĩnh lại Dương Hạo bỗng quay đầu nhìn cậu cười đều: “Nhìn cái gì? Rốt cuộc cũng phát hiện anh đẹp trai hơn em rồi hả?”

“Hừ.” Dư Dương hất đầu: “Vương Chí Phạm Kỳ hai cái thằng này, giờ này là giờ nào còn chạy đi chơi bóng rổ.”

Dương Hạo nở nụ cười, cũng không lật tẩy trò đánh trống lảng của cậu: “Mọi người đều có suy nghĩ của mình, đâu phải chỉ có đồ đại học mới kiếm sống được.”

Dư Dương nghĩ đến Trầm Tịch, người tài giỏi như thế lại chỉ có thể làm việc trong cửa hàng lưu niệm, cái thế giới này không có bằng cấp vẫn là không được.

“Nhớ Trầm Tịch hả?”

Dư Dương lườm cậu ta: “Đừng có mà đoán bừa ý tưởng của người ta.” Tại sao nhiều lúc cậu cảm thấy mình bị Dương Hạo đi guốc trong bụng vậy ta.

Dương Hạo mím môi, Dư Dương chợt là cái động tác đó của cậu ta chính là đang nhin cười, vừa định nói gì đó, Thu Đình ở phía sau gọi bọn họ. Hai người quay lại, Thu Đình đứng cách họ ba bước, chắc là đã đi theo lâu rồi mới hạ quyết tâm gọi, cô nhìn Dương Hạo, Dư Dương nghĩ lần này cuối cùng cũng tìm đúng người, tất nhiên là nếu một người đeo kính một người không mà còn nhận nhầm thì cô cũng không cần theo làm gì nữa rồi. [Thôi rồi Dương ơi, đến lượt anh trai của em bị tổ tình rồi :-ss]

“Tôi về lớp trước.” Dư Dương quay đầu tiếp tục đi.

“Anh quên mang từ điển rồi, tí nữa mượn em nhé.” Dương Hạo nói với theo.

Dư Dương đáp lời cậu ta, đi thẳng rồi rẽ lên tầng, nhìn xuống từ tầng hai, nhác thấy năm ba người đứng trên sân bóng rổ nhìn bọn Vương Chí chơi bóng.

Không nhìn thấy Dương Hạo.

Phát hiện ra mình vô thức tìm kiếm Dương Hạo, Dư Dương giật mình, sau đó đi vào lớp.

Trước giờ học năm phút Dương Hạo mới đến lấy từ điển, Dư Dương rất muốn đùa cợt hỏi nói gì nói lâu thế? Mở miệng lại không thốt ra được lời nào, liên quan gì đến cậu chứ? Thật là!

Vì thế đưa từ điển xong liền đi về chỗ, không thèm nhìn Dương Hạo lấy một cái.

Dương Tử Tân đến S thị, Dương Hạo và Dư Dương về đến nhà thấy anh đang nói chuyện với Dư Lan Lan trong phòng khách, thấy hai đứa về liền cười nói: “Đang chờ ăn cơm, sinh nhật các con ba đang đi công tác không đến được.”

Dương Hạo nói vâng, sau đó về phòng thay đồng phục, Dư Dương đang cởi giày, cúi người xuống, vòng cổ có chữ Y rơi ra khỏi cổ áo, Dương Tử Tân thấy vậy rất vui vẻ, mặc dù Dư Dương không gọi anh là ba.

Sau khi Dư Dương vào phòng Dư Lan Lan nói: “Từ từ rồi sẽ ổn thôi.”

Dương Tử Tân gật đầu.

Lúc ăn cơm Dư Lan Lan hỏi hai anh em định thi trường nào, như là vừa chợt nhớ ra trách nhiệm của người mẹ.

“Con muốn thi đại học Thâm Quyển.” Dư Dương nói trước.

“Còn Hạo Hạo?”

“Con không có ý kiến, thi Thâm Quyển với Dư Dương cũng được.”

“Sao mấy đứa không thi trường tốt hơn?”

“Thâm Quyển ở gần nhà hơn ạ.”

“Nhưng mà...” Dư Lan Lan muốn nói tiếp nhưng Dương Tử Tân ngăn lại, “Dư Dương muốn học gần để chăm sóc em mà, đừng phụ lòng nó, hơn nữa Thâm Quyển cũng không tồi.”

Dư Dương thấy Dương Tử Tân cười với mình liền cúi đầu tập trung ăn cơm. Cũng may ổng không khoe khoang cái thân phận làm ba ra, tất nhiên mình sẽ không thêm để ý ổng, còn ghét hơn, coi như ổng thông minh.

Dương Hạo hầu như biết hết cảm xúc của Dư Dương qua ánh mắt, nhin không được lắc đầu trong lòng, tên này cơ bản vẫn còn trẻ con lắm.

Ăn cơm xong Dương Tử Tân định đến khách sạn ở, anh đến buổi chiều, còn chưa kịp tìm khách sạn, xe đi về đã nghỉ từ lâu. Dư Lan Lan nói hay là về nhà ngủ, cũng chỉ có một tối, để Dương Hạo ngủ cùng phòng với Dư Dương là được.

Dương Tử Tân nói không cần, Dư Lan Lan giả vờ không nghe nói với Dư Dương: “Cho anh con ngủ cùng một tối nhé?”

Tất cả mọi người nhìn Dư Dương, Dư Dương trừng mắt lườm Dương Hạo: “Không được đập chặn!”

Dương Hạo sờ sờ mũi: “Không biết ai đập chặn đâu.”

Dư Lan Lan cười mở cửa xe: “Được rồi, cho mỗi đứa một cái chặn.”

Lúc ngồi vào xe Dư Dương cảm thấy thật kỳ lạ, một nhà bốn người kì lạ.

Đây gọi là đoàn viên hả?

Dương Hạo ôm chặn Dư Lan Lan đưa đi vào phòng Dư Dương thì thấy cậu đang nằm trên giường đọc sách tiếng anh, chặn đập đến hông, mặc áo ngủ caro màu xanh. Dương Hạo ném chặn lên giường quăng qua cái áo khoác: “Cẩn thận cảm gió.”

Dư Dương khoác vào, hất chặn xuống giường.

“Em làm gì thế?”

“Đi uống nước.” Dương Hạo lại kéo chặn lên đến lưng cho cậu. “Bị cảm là phiền đấy.”

“Ặc, có lạnh lắm đâu.” Dư Dương nhìn Dương Hạo đi ra ngoài lẩm bẩm.

Đưa nước cho Dư Dương xong Dương Hạo đi tắm, lúc ra Dư Dương đã ngủ, sách tiếng anh vẫn cầm trên tay. Dương Hạo lấy sách Dư Dương liền tỉnh, mắt nhấp nhem nhìn Dương Hạo. Như kiểu thắc mắc sao Dương Hạo lại ở phòng mình.

“Ngủ đi, đừng nhìn nữa.”

“Ừ.” Dư Dương bóp tay chuẩn bị nằm lại.

“Chưa cởi áo ngoài kia.” Dương Hạo giữ tay cậu.

“Ặc.”

Quả thật là tên này lúc buồn ngủ cứ lơ mơ lơ mơ.

Bạn Hạo dịu dàng hết biết~

17. Chương 17

Sau kì thi cuối cùng trước khi nghỉ đông, Dương Hạo và Dư Dương mỗi người đều nhận phiếu xếp hạng của mình, thầy chủ nhiệm gọi hai đứa đến văn phòng nói chuyện, không ngoài việc hỏi xem hai đứa muốn thi trường nào.

Dư Dương vẫn nói muốn thi đại học Thâm Quyển, bộ dáng kiên định làm cho Dương Hạo hầu như phải nghi ngờ trường Thâm Quyển có tình nhân của thằng bé [=)). Đáp án của Dương Hạo vẫn thế, học cùng trường với Dư Dương. Thầy giáo đầy đặn kính nói, “Vẫn còn thời gian mà, các em cứ nghỉ kĩ đi.” Đưa một tập tài liệu ra, chân thành nói, “Đây là thông tin của một số trường, các em xem một chút, chọn ra trường thích hợp nhất nhé.”

Dương Hạo nhận lấy nói cảm ơn.

Bắt đầu nghỉ đông Dương Hạo lại về công ty của Phương Kinh, chuyên ngành của cậu cơ bản cũng quyết định rồi, quản lí doanh nghiệp hoặc kinh tế học gì đó. Cậu nhớ đến Dư Dương, không biết nó định thi chuyên ngành gì, thằng nhóc này lúc nào cũng như không đặc biệt thích cái gì, không biết khen nó trời sinh đậm bạc hay là mắng nó không chút tiến bộ thì tốt hơn.

Nhưng lại làm cho người ta hâm mộ. Ít nhất là Dương Hạo phải hâm mộ.

Dư Dương thỉnh thoảng cũng đến cửa hàng Dư Lan Lan giúp đỡ, còn hầu hết thời gian ở nhà đọc sách hoặc tập đàn, Dương Hạo lúc nghỉ ngơi sẽ nhắn tin cho Dư Dương, em thật là sướng a. Tin nhắn nào cũng là năm chữ này. Dư Dương có lúc mặc kệ cậu ta, đôi khi nhắn lại, đơn giản hai chữ “đáng đời”, mang theo ý vui sướng khi người khác gặp họa. [hai anh em nhà này hết biết =))]

Trầm Tích không đi làm nữa, hai lần Dư Dương nhắn tin cho cậu ta nhưng không có hồi âm. Mạc Hề vẫn ở đó, đã thăng chức làm cửa hàng trưởng, tính tình dường như nội liêm lại nhiều, Dư Dương đã cảm thấy không quen.

Sắp đến cuối năm Dư Lan Lan tự dưng nói với Dư Dương mẹ phải đi qua Thụy Sĩ với Trình Phượng, Liễu Liễu không về đón năm mới, mẹ nó nhớ con bay qua đó gặp rồi, muốn Dư Lan Lan và Trình Phượng đi cùng.

Dư Lan Lan chấp tay về mặt có lỗi nói với Dư Dương: “Dương Dương qua chỗ ba đón năm mới được không?”

Dư Dương nghi ngờ nhìn mẹ: “Không phải mẹ cố ý chứ?”

“Sao có thể chứ!” Dư Lan Lan lườm cậu: “Nếu kịp làm hộ chiếu cho con thì mẹ cũng mang con đi. Dù sao con với Liễu Liễu đã lâu không gặp cũng nên liên lạc một chút, nếu...”

“Được rồi được rồi.” Dư Dương ngắt lời mẹ: “Con đi, dù sao Dương Hạo cũng ở đó.” [không có anh còn lâu em mới đi >3<] “ừ.” “dư.” “lan.” “lan.” “bỗng.” “nhiên.” “đi.” “đến.” “ôm.” “mặt.” “cậu.” “nhưng.” “mà.” “con.” “trai.” “con.” “đừng.” “có.” “ở.” “lâu.” “với.” “ba.” “rồi.” “quen.” “luôn.” “người.” “mẹ.” “này.” “đấy.” “dư.” “dương.” “mặc.” “kệ.” “mẹ.” “được.” “rồi.” “con.” “tiền.” “mẹ.” “xuống.” “tầng.” “mẹ.” “gọi.” “xe.” “chưa?” “con.” “xuống.” “trước.” “đi.” “dư.” “lan.” “lan.” “lấy.” “đi.” “động.” “ra.” “mẹ.” “gọi.” “cho.” “ba.” “trước.” “cầm.” “đi.” “động.” “đi.” “vào.” “phòng.” “đóng.” “cửa.” “lại.” “dư.” “dương.” “thấy.” “khó.” “hiểu.” “dùng.” “điện.” “thoại.” “trong.” “phòng.” “khách.” “luôn.” “không.” “được.” “à?” “còn.” “trốn.” “vào.” “phòng.” “nữa.” “cậu.” “dương.” “nhiên.” “không.” “biết.” “dư.” “lan.” “lan.” “nói.” “với.” “dương.” “tử.” “tân.” “dư.” “dương.” “sẽ.” “qua.” “đó.” “ở.” “nên.” “bảo.” “phương.” “kinh.” “ở.” “tạm.” “nơi.” “khác.” “sáu.” “giờ.” “chiều.” “dư.” “dương.” “đến.” “t.” “thị.” “chủ.” “yếu.” “là.” “để.” “tiện.” “dương.” “hạo.” “tan.” “ca.” “đến.” “đón.” “dương.” “hạo.” “lái.” “xe.” “đến.” “dư.” “dương.” “ngồi.” “vào.” “nhìn.” “bộ.” “dáng.” “thuần.” “thực.” “của.” “cậu.” “ta.” “kinh.” “ngạc.” “nói.” “cậu.” “có.” “giấy.” “phép.” “không.” “đấy?” “dương.” “hạo.” “cười.” “với.” “cậu.” “anh.” “rất.” “muốn.” “nói.” “với.” “em.” “là.” “không.” “có.” “nhưng.” “mà.” “thật.” “có.” “lỗi.” “cuối.” “tuần.” “trước.” “anh.” “vừa.” “lấy.” “được.” “rồi.” “dương.” “hạo.” “thò.” “một.” “tay.” “lấy.” “giấy.” “phép.” “ra.” “muốn.” “xem.” “không?” “mới.” “ra.” “lò.” “đó.” “dư.” “dương.” “lấy.” “xem.” “một.” “tí.” “rồi.” “trả.” “lại.” “luôn.” “dư.” “dương.” “em.” “có.” “muốn.” “thi.” “kiếm.” “một.” “cái.” “không?” “phiền.” “phức.” “chờ.” “lên.” “đại.” “học.” “rồi.” “nói.” “sau.” “dư.” “dương.” “nhìn.” “ra.” “ngoài.” “cửa.” “sổ.” “mấy.” “thành.” “phố.” “đều.” “na.” “nà.” “như.” “nhau.” “hơn.” “nữa.” “t.” “thị.” “cách.” “s.” “thị.” “cũng.” “không.” “xa.” “xe.” “này.” “là.” “của.” “ai.” “thế?” “cửa.” “chú.” “phương.” “ba.” “chỉ.” “là.” “kê.” “toán.” “của.” “một.” “công.” “ty.” “cỡ.” “vừa.” “lấy.” “đầu.” “tiền.” “mua.” “xe.” “

41

tân=" rất=" cần=" thận=" lúc=" tiếp=" xúc=" với=" phương=" kinh,=" nhưng=" có=" vài=" thói=" quen=" vẫn=" nhất=" thời=" không=" đổi=" được,=" ví=" như=" phương=" kinh=" quen=" gỡ=" xương=" cá=" rồi=" gấp=" cho=" hân,=" hay=" như=" dương=" tử=" tân=" biết=" phương=" kinh=" không=" thích=" lòng=" đỏ=" trứng=" muối,=" sẽ=" gỡ=" lòng=" đỏ=" cho=" vào=" bát=" mình=" rồi=" mới=" gấp=" cho=" phương=" kinh,=" [cái=" lòng=" đỏ=" ngon=" nhất=" thì=" ghét...]= " dư=" dương=" tất=" nhiên=" là=" chú=" ý=" đến,=" nhìn=" dương=" hao=" lại=" thấy=" cậu=" ta=" đường=" như=" đã=" quen=" với=" cảnh=" này,=" nhưng=" mà=" hai=" người=" đàn=" ông=" cho=" dù=" có=" thân=" đến=" mức=" nào=" đi=" nữa=" cũng=" vẫn=" kì=" quái,=" dư=" dương=" bỏ=" đưa=" xuống,=" dương=" tử=" tân=" thấy=" thế=" hỏi,=" "dư=" dương=" sao=" con=" không=" ăn?=" món=" cá=" ướp=" đường=" giấm=" này=" không=" tẻ,=" có=" muốn=" ăn=" một=" ít=" không?=" dư=" dương=" nhìn=" hân=" "không=" phải=" muốn=" nói=" cho=" con=" vì=" sao=" hai=" người=" ly=" hôn=" sao?=" "ăn=" xong=" rồi=" nói=" sau,=" dư=" dương=" hao=" hơi=" nhều=" mảy,=" "liên=" quan=" đến=" chú=" phương=" là=" có=" ý=" gì?=" dư=" dương=" không=" thèm=" để=" ý=" cậu=" ta,=" vẫn=" nhìn=" dương=" tử=" tân,=" "là=" ý=" này,=" phương=" kinh=" vươn=" tay=" ôm=" dương=" tử=" tân=" vào=" lòng,=" hôn=" lên=" môi=" hân,=" dương=" tử=" tân=" hoảng=" sợ=" đẩy=" hân=" ra=" nhưng=" không=" được,=" "hiểu=" chưa?=" phương=" kinh=" không=" buông=" tay,=" cứ=" thế=" hỏi=" dư=" dương,=" dư=" dương=" không=" làm=" àm=" ỉ=" hay=" hành=" động=" kịch=" liệt=" như=" dương=" tử=" tân=" lo=" lắng,=" nhưng=" mặt=" vẫn=" tái=" đi,=" "vậy=" sao=" ba=" còn=" muốn=" kết=" hôn=" với=" mẹ?!=" giọng=" hơi=" run=" run,=" nghe=" ra=" được=" cậu=" đang=" kiểm=" chế,=" "dư=" dương?=" dư=" dương=" hao=" lo=" lắng=" hỏi=" "chuyện=" này=" nhất=" thời=" không=" thể=" nói=" rõ,=" có=" điều=" chúng=" tôi=" thật=" sự=" xin=" lỗi=" mẹ=" của=" cháu,=" phương=" kinh=" buông=" dương=" tử=" tân=" ra,=" lấy=" thuốc=" lá=" trong=" túi,=" ngậm=" một=" miếng=" thuốc=" trong=" miệng=" không=" đốt=" lên,=" "nhưng=" đó=" là=" lỗi=" của=" tôi,=" không=" phải=" tại=" ba=" cháu,=" "không,=" ba=" cũng=" sai=" rồi,=" hơn=" nữa=" còn=" vô=" cùng=" sai,=" dư=" dương=" tử=" tân=" hơi=" tự=" giễu,=" "dư=" dương,=" hôn=" qua=" mẹ=" con=" gọi=" điện=" cho=" ba=" nói=" trong=" thời=" gian=" con=" ở=" đây=" để=" chú=" phương=" ra=" ngoài=" ở,=" ba=" có=" thể=" hiểu=" được=" mẹ=" con,=" nhưng=" chuyện=" này=" cũng=" không=" thể=" nói=" dối=" con=" cả=" đời,=" như=" vậy=" không=" công=" bằng=" với=" con,=" dư=" dương=" tử=" tân=" vừa=" dứt=" lời=" dư=" dương=" liền=" đẩy=" ghé=" chạy=" ra=" ngoài,=" bởi=" vì=" bất=" ngờ=" nên=" ba=" người=" đều=" không=" phản=" ứng=" kịp,=" "dư=" dương!=" dư=" dương=" tử=" tân=" hoảng=" sợ,=" gọi=" một=" câu=" định=" đuổi=" theo,=" dư=" dương=" hao=" lại=" giữ=" hân=" lại,=" "để=" con=" đi,=" ba=" với=" chú=" phương=" cứ=" về=" trước,=" nói=" xong=" cầm=" theo=" túi=" của=" dư=" dương=" chạy=" ra=" ngoài,=" phương=" kinh=" cầm=" tay=" dư=" dương=" tử=" tân,=" "không=" sao=" đâu,=" "mong=" là=" như=" thế,=" dư=" dương=" tử=" tân=" thở=" dài,=" có=" bao=" nhiêu=" đứa=" trẻ=" có=" thể=" chấp=" nhận=" ba=" mình=" là=" người=" đồng=" tính=" chứ?=" lại=" còn=" bỏ=" mẹ=" con=" nó=" đi=" cùng=" người=" đàn=" ông=" khác,=" dư=" dương=" có=" lẽ=" vĩnh=" viễn=" cũng=" không=" nhận=" người=" cha=" này,=" bởi=" vì=" hân=" không=" xứng=" đáng,=" _____=" hài=" hước=" ver,=" ôi=" bá=" đạo=" công=" của=" em=" x)))))))))=" _____=" nghiêm=" túc=" ver,=" dù=" sao=" đi=" nữa=" cha=" phương=" kinh=" cũng=" không=" nên=" làm=" trò=" người=" lớn=" trước=" mặt=" con=" trẻ=" x(=" nó=" sốc=" sao=" chịu=" nổi=" ">

18. Chương 18

Dương Hạo đuổi theo ra khỏi nhà hàng, làm gì còn tung tích Dư Dương, không biết cậu rẽ trái hay tạt phải, con người thật dễ dàng biến mất, đã không nhìn thấy thì khó có thể tìm được. Dương Hạo cúi đầu suy nghĩ, rẽ trái đuổi tiếp, nếu là chú định tất sẽ tìm thấy Dư Dương, nếu không gặp thì từ giờ trở đi cậu sẽ học cách buông tay.

Dương Hạo vừa chạy vừa gọi điện cho Dư Dương, 5 mét, 10 mét, 20 mét... 50 mét, 100 mét, Dương Hạo rốt cuộc cũng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đứng bên đường chống tay thở dốc, sau đó vừa nhìn cậu vừa lấy điện thoại trong áo khoác ra.

“Này.”

“Dư Dương.” Dương Hạo áp di động vào tai, đứng sau Dư Dương gọi.

Dư Dương quay lại, tắt điện thoại, vẫn còn thở dốc.

Dương Hạo đưa túi cho cậu, nắm tay cậu đi, “Em đi với anh.”

Sân vận động ngoài trời của T thị vắng tanh không bóng người, mây chiều đỏ tía chiếu lại, bầu trời có chút u ám.

Dương Hạo mua trà sữa trân châu nóng cho Dư Dương cầm ấm tay, hai người ngồi trên bậc thang cao nhất, gió thổi ***g lộng, Dư Dương hơi co người lại, Dương Hạo quàng một nửa khăn của mình cho cậu.

“Lần đầu tiên anh đánh nhau lúc bảy tuổi, bởi vì bị chữ là yêu quái không có mẹ lại có hai người ba. Trước mười ba tuổi anh đều gọi chú Phương là ba, sau khi biết chuyện kia mới đổi thành chú Phương. Chú Phương đối với anh rất tốt, coi anh như con ruột, chú ấy quản việc học của anh còn nghiêm khắc hơn cả ba, có lúc anh rất ghét chú ấy, bởi vì chú ấy làm cho anh bị gọi là quái vật, chú ấy nói nếu ghét chú có thể làm cho anh mạnh mẽ hơn người khác thì chú không sao cả. Chính chú ấy đã đánh mất vụ làm ăn mấy trăm vạn chỉ vì đưa anh đang phát sốt đi bệnh viện.” Dương Hạo nghiêng đầu nhìn Dư Dương, “Ba, mẹ, chú Phương, chuyện hồi đó của họ anh cũng không rõ. Có điều chắc mẹ đã tha thứ cho ba rồi, nếu không ba năm trước đã không đưa anh của em đến đây, còn cho phép ba đi thăm em, trước đây tuyệt đối không có cái chuyện đó, thậm chí đến ba năm trước anh mới biết mình có một cậu em sinh đôi. Còn cả tiền vốn để mẹ lập nghiệp, thật ra đó là chú Phương cho mẹ thông qua dì Tiên, chú ấy biết mẹ nhất định sẽ không nhân nên đành phải gạt như vậy.

Dư Dương vẫn không nói gì, cậu cảm thấy hơi mệt, đầu óc trống rỗng, chậm chạp tựa đầu vào vai Dương Hạo, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít thở như đang ngủ.

Cậu có cảm ghét Phương Kinh không? Không biết. Cậu có cảm ghét Dương Tử Tân không? Không biết.

Không có cảm xúc kịch liệt như vậy.

Chỉ là có chút không cam lòng, tựa như cậu và Dương Hạo đều là người thừa ra. [Ý Dư Dương là ba ẻm là đồng tính thì đáng lẽ không sinh con làm gì, kiểu kiểu đấy ‘_____’]

Dương Hạo xoa đầu Dư Dương, cậu đại khái có thể hiểu được tâm trạng của em mình, bởi vì ba năm trước cậu cũng thế.

“Dư Dương, không sao, em còn có anh.”

Giống như ba năm trước cậu cảm thấy mình rất cuộc vẫn còn Dư Dương, vì thế gần như lập tức quyết định chuyển trường đến S thị.

Hai người cuối cùng không về nhà, tìm một nhà khách ở tạm, Dương Hạo đứng ngoài gọi về cho Dương Tử Tân, lúc về phòng Dư Dương đã ngủ rồi, áo khoác cũng chưa cởi, Dương Hạo lên giường ôm cậu vào lòng, cúi đầu hôn lên trán cậu.

Dư Dương, đây đúng là chú định rồi. [Chú định: kiểu số, định mệnh hay sao đó, nhưng mà để định mệnh nó kì kì ‘_____’]

Phương Kinh bảo Dương Hạo hai hôm nay không cần đến công ty, dù sao cũng sắp nghỉ đông rồi. Ở nhà khác ai tối sau Dư Dương vẫn cùng Dương Hạo về nhà của Dương Tử Tân và Phương Kinh, một biệt thự loại nhỏ trong hoa viên tiểu khu. Trừ nhà vệ sinh, nhà bếp, phòng tắm, phòng đọc sách, phòng ngủ, còn có bảy tám gian phòng khác. Dư Dương thấy hơi kì quái, Dương Hạo nói 14 tuổi cậu ta ra ngoài ở riêng, vậy, hai người ở nhiều phòng thế sao?

Dương Hạo hình như phát hiện nghi hoặc của cậu, “Chú Phương nói đây là chuẩn bị cho chúng ta, sau này lập gia đình ở đây, em một phòng anh một phòng, con cháu một phòng, còn chỗ nào thì làm phòng đồ chơi gì đó. Có điều đối với anh chắc không có khả năng.” [Rất tiếc là chú Phương dự tính sai rồi, hai anh em nó chỉ cần một phòng thôi, con cháu thì miễn đi ‘_____’ Hình như em Hạo em biết mình... rồi thì phải ‘_____’]

“Cái gì mà không có khả năng?” Dư Dương nghiêng đầu nhìn cậu ta.

Dương Hạo cười không trả lời đi vào bếp, “Tối nay công ty chú Phương ăn cơm tất niên sớm, ba cũng đi cùng, tối chỉ có hai đứa em muốn ăn gì? Anh làm cho.”

“Thế nào cũng được.” Dư Dương đi vào bếp theo.

Dương Hạo lấy đồ ăn ra tủ lạnh, “Biết ngay em sẽ nói thế mà. Lấy hộ anh cái tạp dề.”

Dư Dương gỡ tạp dề khỏi móc treo bên cạnh, Dương Hạo không cầm mà giơ hai tay ra trước, “Đeo hộ anh, tay anh có mỡ.”

“Được rồi, em đi xem TV đi, ăn cơm anh gọi em.”

“Uhm.” Dư Dương trả lời nhưng không đi ra, Dương Hạo cũng để kệ cậu đợi trong bếp.

Lúc Dương Tử Tân và Phương Kinh về nhà hai anh em còn chưa ngủ, ngồi trong phòng khách chơi game. Dương Tử Tân nhìn thấy Dư Dương thì rất vui, định đi qua nhưng bị Phương Kinh giữ lại, lắc lắc đầu lúi húi vào phòng ngủ, nói với Dương Hạo, “Hai đứa đừng chơi muộn quá, ngủ sớm đi.”

“Vâng, con biết rồi.”

Vào phòng ngủ, Dương Tử Tân kích động đi tới đi lui, Phương Kinh hơi buồn cười ôm lấy hắn, “Sao em cứ xoay như chong chóng thế?”

“Phương Kinh Phương Kinh, anh nói xem có phải Dư Dương sẽ gọi em là ba không?”

Phương Kinh hôn lên trán hắn, “Không phải anh đã nói rồi sao, sẽ ổn thôi.”

“Ừ.” Dương Tử Tân yên lặng tựa vào lòng Phương Kinh, sau đó nhẹ giọng nói, “Phương Kinh, em xin lỗi.”

“Đồ ngốc, bao nhiêu năm rồi em vẫn ngốc như vậy.” Phương Kinh tựa cằm vào vai hắn, “Anh mới là người phải nói xin lỗi chứ?”

“Không...”

“Thế nên chúng ta đừng nói chuyện này nữa.”

“Ừ, không nói nữa.”

Kết quả ngày hôm sau lúc Phương Kinh rời giường nhìn thấy Dư Dương và Dương Hạo ngủ trên sàn phòng khách, Dương Hạo gối vào gối ôm, Dư Dương thì gối lên bụng Dương Hạo, ôm một cái gối ôm khác. Phương Kinh nghĩ may mà sàn có trải thảm, còn bật điều hòa, nếu không hai thằng nhóc này không ốm cũng đến bệnh viện. Quay lại phòng lấy chăn đắp cho hai đứa. Dương Tử Tân đi ra sau nhìn cảnh này định đánh thức bọn nó, Phương Kinh nói cứ để bọn nó ngủ đi, cũng không sao cả.

Phương Kinh Dương Tử Tân chạy bộ về Dương Hạo với Dư Dương đã dậy, đang làm bữa sáng trong bếp, còn tranh luận liên hồi về việc có cho Dương Hạo uống cà phê không. Dương Tử Tân không biết sao lại thấy cảm động, Phương Kinh vỗ vai hắn, cười trấn an. Dương Hạo chắc nghe thấy tiếng liền quay lại nói, “Ba, chú Phương, hai người tắm rửa xong rồi ra ăn sáng.”

Dư Dương không quay đầu lại.

Cũng vừa mới làm to chuyện một hồi mà. [Câu này chém.]

Ăn sáng xong Phương Kinh với Dương Tử Tân dẫn hai anh em ra ngoài, đi đến một cửa hàng quần áo nam, Dư Dương thấy khó hiểu, Phương Kinh lại bảo cậu chọn bộ mình thích rồi dẫn Dương Tử Tân đi chọn đồ. Dư Dương đến cạnh Dương Hạo hỏi, “Để làm gì thế?”

“Hôm nay hai chín tháng chạp, năm nào mọi người cũng về nhà chú Phương ăn tất niên.” Dương Hạo ướm một cái áo khoác lông có mũ lên người Dư Dương, “Mà năm nào cũng mua bộ quần áo mới mặc. Thử cái này xem.”

Dư Dương cầm áo, “Không mua không được à?”

“Đây là “luật” của nhà họ Phương, đón năm mới nhất định phải mặc quần áo mới.” Dương Hạo đẩy cậu đến phòng thay đồ, “Em đi thay đi.”

“Còn cậu thì sao?”

“Anh cũng đi lấy một bộ.”

Dư Dương vừa thay quần áo vừa nghĩ đây là cái luật quái gì vậy.”

Đi ra Dương Hạo đã đổi quần áo, không ngờ lại chọn giống hệt Dư Dương.

“Không tệ.” Phương Kinh không biết đi đến lúc nào, “Hai đứa mặc bộ này đi.” [Đồ đôi :>]

“Phải giống nhau hả?” Dư Dương nhú mày nhìn Dương Hạo, lúc trước toàn cố gắng tránh mặc giống nhau.”

“Ừ, thỉnh thoảng mặc thế này cũng được.” Dương Hạo đang xé mác xuống, chị bán hàng đi đến giúp cậu. Dương Hạo cười với cô nói cảm ơn, cô nàng lập tức ngượng ngùng. Dư Dương mím môi, không biết sao lại thấy không thích, sau đó Dương Hạo cũng qua giúp cậu xé mác.

Lúc Phương Kinh đến quầy thanh toán cô thu ngân cười tươi chúc mừng năm mới, sau đó nói quý khách thật có phúc, có hai đứa con rất đẹp trai. Vì thế Phương Kinh kiêu ngạo đầy mặt, là loại kiêu ngạo của ông bố được khen, Dương Tử Tân đứng cạnh buồn cười nhìn. [chú Phương đáng yêu thế =)]

Ngoài bố mẹ, Phương Kinh còn có một chị tên Phương Vi và một em trai Phương Tuấn, còn có mấy người bên này nữa, có thể ngồi kín bàn tiệc dài của nhà họ Phương. Mấy người Phương Kinh vừa vào nhà chúc mừng năm mới ba mẹ xong Dương Hạo đã bị con gái của Phương Vi với con trai của Phương Tuấn lôi đi, bởi vì năm trước Dương Hạo không ở đây nên bây giờ ồn ào cả lên.

Dư Dương chưa đón năm mới cùng nhiều người như thế, còn không quen mọi người nên nhất thời không biết làm gì

Phương Kinh thấy vậy gọi cháu gái mình lại, “Hôm nay còn có một anh nữa, Dương Hạo còn phải tiếp anh ấy mấy đứa đừng bám anh.”

“Á.” Hai đứa nhóc mười hai mười ba tuổi lúc này mới phát hiện Dư Dương đứng bên cạnh, “Giống hệt anh Dương Hạo vậy.” Hơi kinh ngạc một chút, nhưng vì mới gặp nên hơi ngại, không nhiệt tình như với Dương Hạo.

“Tiểu Ngọc, anh trai này đánh piano rất giỏi đó, em có thể nhờ anh ấy dạy cho em.” Dương Hạo đẩy Dư Dương đến.”

Dư Dương lườm cậu, “Này.”

“Thật sao ạ? Thế anh trai dạy tiểu Ngọc nhé.” Phương Vi nói, cô mỉm cười nhìn Dư Dương và Dương Hạo.

“Có được không ạ?” Tiểu Ngọc hơi sợ.

“Ừ.” Dư Dương bó tay đành gật đầu. Tiểu Ngọc hoan hô một tiếng kéo tay cậu đi đến chỗ đàn piano trong thư phòng.

“Vậy anh Dương Hạo xem hộ em tiếng anh đi.”

“Được.”

Dương Hạo liếc Dư Dương vào thư phòng sau đó đi theo cậu nhóc vào phòng.

Phương Tuấn ngượng ngùng cười với Dương Tử Tân, “Ngại quá đi.”

“Có sao đâu.”

“Người một nhà làng nhàng cái gì.” Phương Kinh xắn tay áo lên, “Phương Tuấn em vào bếp giúp anh một tay.”

“Tới đây.”

“Em cũng giúp anh.”

Dương Tử Tân định đi vào, Phương Vi ngăn hắt lại, “Cậu nói chuyện với ba mẹ một chút đi, hai người lâu lắm mới về nhà.”

“Cũng được ạ.”

Nhập học rồi T^T bạn quá chắc lại ngâm dầm rồi T^T

19. Chương 19

Mùng ba Dư Lan Lan trở về, mừng bốn Dư Dương chuẩn bị quay về S thị. Ở đây vài ngày quan hệ với Dương Tử Tân không tiến triển gì mấy, cũng không để ý đến Phương Kinh, làm gì cũng đi theo Dương Hạo, mừng hai vừa rồi Dương Hạo đi họp lớp cũ Dư Dương cũng bám theo, mặc kệ mình chẳng quen biết mấy người kia, nhàm chán đứng nhìn. Dù sao không ở một mình với Phương Kinh và Dương Tử Tân vẫn tốt hơn.

Dương Hạo nghĩ cái vấn đề này một chốc một lát thật là bó tay không giải quyết được.

Dương Hạo cùng về với Dư Dương, trước khi đi Phương Kinh gặp cậu nói chuyện về trường đại học định thi.

“Chú nghe ba cháu nói cháu định thi Thâm Quyển với Dư Dương hả?”

“Vâng, chắc là thế, cháu cũng chưa quyết định.”

“Không định thi trường khác sao? Chuyên ngành kinh tế quản lí gì đó có nhiều trường tốt hơn Thâm Quyển mà.”

Dương Hạo nở nụ cười, “Chú Phương, cháu vẫn chưa quyết định.”

Phương Kinh lườm cậu một cái, “Được rồi. Tốt nghiệp xong đi du học tiếp cũng được.”

Dương Hạo thở dài nhưng không tranh luận với hấn nữa.

Thật ra cậu biết, tuy nói mình vẫn chưa quyết định, nhưng cậu đã tính toán thi cùng trường với Dư Dương rồi.

Sau khai giảng không khí trong trường càng căng thẳng, ai cũng cắm đầu vào sách cả ngày, hiếm hoi ngẩng đầu lên một lần thì trong mắt cũng quay cuồng một đồng công thức toán abcd.

Dư Dương với Dương Hạo lại rất ung dung, thành tích của cả hai vốn không tệ, hơn nữa lại thi vào Thâm Quyển nên cũng không như những người khác suốt ngày bị một rổ áp lực đè đầu cưỡi cổ. Cần làm gì thì làm thôi, không phải thức khuya ôn bài, thậm chí Dư Dương còn bắt đầu đến lớp học đàn lần nữa, luyện lại tay nghề piano ba năm vứt xó.

Vương Chí lúc ăn cơm trưa cùng bọn họ nghiêng răng nghiêng lợi, “Các cậu đừng có phờ phạc như vậy được không!”

Dương Hạo cười cười, Dư Dương lườm cậu ta một cái rồi bơ luôn.

Đối với vấn đề mình không hề có chút căng thẳng của người phụ huynh có con thi đại học, Dư Lan Lan mỗi ngày ôm thuốc bổ thở dài, thì ra có đứa con xuất sắc cũng không phải chuyện làm cho người ta cao hứng...

Sau đó mọi việc thuận lợi đi đến tháng 6.

Tiên Quả đi Bắc Đại, Vương Chí vào đại học Tứ Xuyên, Phạm Kỳ thi đại học giao thông Tây An, sức học của Phạm Kỳ thuộc loại trung bình, cố gắng một chút cũng thi đỗ. Làm cho giáo viên tiếu nuối vẫn là hai thằng nhóc nhà họ Dương, thi tốt nghiệp không ngờ lại không đỗ đầu, nhưng bình thường vẫn nằm trong top trên của lớp, cuối cùng vừa ý đỗ vào đại học Thâm Quyển.

Sau này lúc hai anh em lấy được học bổng hạng nhất của Thâm Quyển có được hỏi tại sao không thi mấy trường Bắc Kinh, Dư Dương trả lời rất đương nhiên, ở đây gần nhà.

Dương Hạo học ngành quản lý kinh tế kèm với giao thương mậu dịch, chuyên ngành của Dư Dương là thiết kế kèm tiếng Anh. Sinh viên năm nhất đa số đều ngoan ngoãn, Dư Dương cũng thế, quy quy củ củ lên tiết chuyên ngành, tiết học chung, tiết tự chọn, tiết tự học, tóc tai ngoan ngoãn một tháng cắt một lần, ngủ sớm dậy sớm, không trốn học không đến muộn không chuồn trước. Dương Hạo lăm lăm Dư Dương hình như còn chưa tốt nghiệp trung học.

Dương Hạo thì không như thế, nhập học được mấy hôm bắt đầu trốn tiết, mặc dù thỉnh thoảng mới bùng nhưng tân sinh viên làm gì có can đảm như vậy. Thời gian bùng tiết phần lớn Dương Hạo đến hội học sinh, trung học không có hứng thú lên đại học mới tham gia, Phương Kinh nói với cậu đây coi như bước đầu học quản lý, vì thế cậu bắt đầu chạy theo hội. Đáng ra không ai để sinh viên năm nhất vào mắt, hội học sinh lại còn phần lớn đều là mấy tên mất cao hơn đầu, nhưng Dương Hạo lại khéo léo, tuy lời nói không đến mức ngọt như đường, nhưng nên khen nên tán nên nịnh hót đều làm đủ, hơn nữa còn kín đáo tàng bốc, người được khen được tán được nịnh hót nghe đến nở hoa trong lòng, tự nhiên đều bắt đầu thân cận cậu em này. Dương Hạo trong lòng cười, mình quả nhiên là gian thương mà.

Phòng ngủ Dư Dương và Dương Hạo đối diện nhau, lúc vừa nhận phòng những người khác vây xem bọn họ như gấu mèo, cứ như cả đời chưa thấy sinh đôi bao giờ. Chương trình học của hai người khác nhau, Dương Hạo lại thường xuyên đến hội học sinh, cho nên cơ hội gặp nhau ít đến thê thảm, nhưng Dư Dương biết Dương Hạo rất hài lòng với sinh hoạt mới này.

Khi rảnh rỗi Dư Dương thường làm ba việc, xem tiểu thuyết tiếng anh, chơi bóng rổ, đọc bản nhạc, sau đó lại tìm được một lớp piano gần Thâm Quyển, thứ sáu hoặc thứ bảy đều ngồi xe bus khoảng một giờ đến học đàn. Lúc không có việc Dương Hạo sẽ đi cùng cậu, Dư Dương đi thang máy lên tầng, Dương Hạo đọc sách đợi cậu ở dưới tầng, cũng chỉ thỉnh thoảng mới được, bởi vì hội học sinh luôn có việc cần cậu hỗ trợ.

Ngày Quốc Khánh Dư Dương về nhà, Dương Hạo đi chơi Phiên Ngung hai ngày cùng hội học sinh rồi mới về. Dương Hạo vốn muốn cho Dư Dương đi cùng, Dư Dương lại lắc đầu nói không thích, khi nói mặt không có biểu tình gì, ánh mắt trong sáng nhìn ra cả bầu trời xanh trong đó. Dương Hạo đưa tay xoa đầu cậu, “Được rồi, mai anh tiễn em lên xe.”

Dư Dương gật đầu, cúi xuống tiếp tục đọc truyện tiếng anh.

Thật ra lớp của Dư Dương cũng có một nhóm nhỏ muốn đi Phiên Ngung, đã mời nhưng cậu từ chối, bởi vì cậu không muốn để Dương Hạo một mình về nhà, không ngờ bây giờ lại thành mình cậu đi về.

Cậu nghĩ rằng mình đang giận dữ, cho nên từ chối đề nghị của Dương Hạo.

Không phải anh em sinh đôi đều có tâm hữu linh tê sao? Xin hỏi cái tê kia của bọn họ đâu mất rồi?

Từ Thâm Quyển về S thị ngồi xe lửa phải mất khoảng mười tiếng, đi ô tô thì hơn năm tiếng một chút, Dư Dương muốn ngồi xe lửa, Dương Hạo không thêm để ý đến cậu mà đi mua vé ô tô, Dư Dương liền trừng mắt: “Cậu coi thường dân chủ!”

Dương Hạo cười cười, Dư Dương thở phì phì lên xe, tìm chỗ ngồi xong liền đeo tai nghe lên, không thêm liếc Dương Hạo, Dương Hạo đứng ngoài xe nhìn Dư Dương đến tận khi xe lăn bánh, sau đó mới đi.

Cuộc sống đại học của Dư Dương cho đến năm thứ ba đều trải qua bình ổn, đọc sách, chơi bóng, luyện đàn. Vì có Dương Hạo nên cậu cũng được nhiều người biết đến, lúc nói chuyện đều bảo đây đúng là anh em sinh đôi của Dương Hạo.

Dư Dương không hay cười, nhưng lúc cười lại rất sáng lạn ấm áp, không giống như cái tên Dương Hạo hay cười kia, hầu hết lúc cười nói hòa nhã lại cảm thấy gió thổi lạnh lạnh sống lưng.

Sinh nhật hai anh em học kì một năm ba, đều mời bạn cùng phòng đi ăn, Dương Hạo đã là chủ tịch hội học sinh, vì thế một đám người hội học sinh đều đi theo, hơn nữa còn có cả con gái, bát nháo một hồi cả phòng ầm ĩ hết lên. Dư Dương dường như rất vui vẻ, cả tối đều cười, đám con gái hội học sinh đều nhìn cậu chăm chăm. Dương Hạo uống chén rượu với bạn cùng phòng, mắt lướt qua chén nhìn mấy cô nàng chụm đầu nói chuyện, nghĩ thầm thế nào cũng có chuyện.

Quả nhiên, sau khi đùn đẩy nhau, bí thư chi bộ tối nói thầm vào tai Dương Hạo, “Dương Hạo, Dư Dương thích con gái thế nào vậy?”

Dương Hạo cười như không cười, “Sao cậu không đến hỏi cậu ấy?”

Cô nàng lườm một cái, “Nếu tôi có thể hỏi cậu ấy thì tôi còn nói thầm cái gì với ông nữa?”

Dương Hạo lại cười, vì thế bí thư chi bộ liền cảm thấy trận gió mát mẻ thổi vù vù sau lưng. Bĩu môi lùi lại chỗ ngồi.

Các cô gái đang không biết tìm hiểu như nào thì có người thay mình hỏi thăm, là bạn cùng phòng của Dư Dương, vừa mới nhất được bạn gái nên liền quan tâm đến đời sống anh em, vỗ vỗ vai Dư Dương hỏi, “Dư Dương, chú em thích con gái kiểu gì? Để chị dâu giới thiệu cho cậu một nàng, nhìn xem bọn anh đều có chủ cả rồi, còn mỗi cậu thôi đấy.”

Dư Dương bị một bàn lớn toàn người nhìn chăm chăm chỉ cười, bạn học liền giục già nói đi nói đi, Dư Dương bị giục đến phiền liền chỉ vào Dương Hạo, “Dương Hạo cũng đã có bạn gái đâu, sao các cậu không sốt ruột hộ cậu ta đi?”

“Chủ tịch đại nhân đâu có cần bọn phạm phu tục tử quan tâm, tên này chỉ sợ là mắt ngược lên trời nên không có người vào mắt thôi.”

Dư Dương cười nguy hiểm, vì cậu không phải chủ tịch hội học sinh nên mới cần người khác quan tâm hả? Thật là đáng ăn đòn!

Dương Hạo không nhìn được nói, “Được rồi các cậu, chuyện của Dư Dương không đến lượt các cậu phải quan tâm.”

Cũng phải, anh ruột của người ta còn chưa lên tiếng mà, vì thế đề tài này cũng không tiếp tục nữa, các cô gái hội học sinh lại một phen thất vọng, cuối cùng vẫn không hỏi được cái gì cả.

Có nhiều chuyện lúc không ai nói ra thì cảm thấy không có gì, có người nhắc đến xong sẽ vô thức chú ý. Dư Dương là như vậy, liền vô thức quan sát mọi người, mới phát hiện, thì ra đúng là hầu hết đều có bạn gái rồi, trong phòng tự học cơ hồ đều là 1 x 1.

Ủm, Dương Hạo sao lại không có bạn gái nhỉ?

Dương mỗ nào đó đang nghĩ ngợi, Dương Hạo đã đứng ngoài phòng tự học gọi cậu, “Dư Dương.”

Dư Dương thấy cậu ta liền cất sách giáo khoa đi, “Có việc gì à?”

“Ăn cơm thôi.” Dương Hạo chỉ chỉ đồng hồ trên tay.

“À, hôm nay cậu không có việc gì sao?” Bình thường đều là nhắn tin nhắc mình mà.

“Ừ.” Dương Hạo gật đầu, “Có cần anh cầm sách hộ em không?”

“Không cần.” Có một quyển sách, cũng không nặng gì cho cam, mà cho dù nặng cậu là đàn ông chả lẽ không cầm nổi? Đầu Dương Hạo bị kẹp cửa à? “Dương Hạo, cậu thích kiểu con gái như nào?”

Dương Hạo nghe vấn đề này sao mà quen tai, nghiêng đầu nhướn mày, “Để làm gì?”

“Ec,” Dư Dương cười, cắn cắn môi, đây là động tác cậu hay làm mỗi khi mất tự nhiên, “Thấy cậu không có bạn gái, chẳng lẽ cậu thật sự mất cao hơn đỉnh đầu không vừa ý ai hả?”

“Thế còn em?” Dương Hạo ném trả vấn đề lại.

Dư Dương ngẩn người: “Tôi á? Ừm...” Đúng là cậu đã nghĩ đến chuyện này.

Vào nhà ăn, bưng khay đồ tìm chỗ ngồi xuống.

“Ừm, bởi vì chưa có ai phù hợp.” Đang ăn cơm Dư Dương đột nhiên nói một câu.

“Hả?” Dương Hạo bị bất ngờ.

“Nguyên nhân không có bạn gái là vì chưa có ai phù hợp.”

Dương Hạo liếc cậu một cái, “Thế nào gọi là hợp?”

“Chính là phải có cảm giác đó, thấy cô ấy là biết ‘A, mình thích người này, mình muốn ở bên cạnh cô ấy’ đó.”

Dư Dương thật sự nghiêm túc nói, Dương Hạo thật sự nghiêm túc nghe, sau đó nghiêm túc hỏi cậu, “Đồng học bạn đang đóng phim à?”

Bốp! Cái đũa trong tay đập một phát vào đầu Dương Hạo.

Vấn đề này cứ thế liên mắc cạ nan giải.

20. Chương 20

Mùa hè ở Thâm Quyển rất dài, nóng nực từ giữa tháng tư đến tận giữa tháng mười một.

Ngày đầu tiên nghỉ lễ Quốc khánh Dư Dương Dương Hạo với đám bạn cùng phòng kéo nhau đi biển, mang cả lều đi chuẩn bị buổi tối cắm trại ngoài trời. Ngoài mấy người có người yêu dẫn theo bạn gái đi, còn cả người của hội học sinh đi giúp vui, Dương Hạo đưa một người đi theo, tên là Chương Thạc, đã tốt nghiệp hai năm, trước đây cũng là sinh viên Thâm Quyển.

Chương Thạc đeo cái kính râm ánh nâu lớn, tóc dài đến cổ, mặc áo phông trắng quần cộc Adidas với giày thể thao, mặt mũi sáng sủa, hút thuốc. Anh ta không cười, cũng không lạnh lùng, nhưng trừ Dương Hạo ra có vẻ khó gần với mọi người.

Dư Dương theo bản năng không thích người này, đứng từ xa nhìn anh ta nói gì đó vào tai Dương Hạo, sau đó Dương Hạo cười gật đầu, vì thế Chương Thạc cũng cười theo. Dư Dương xuống biển bơi ra xa một chút.

Lúc cậu lên bờ trời đã sắp tối, không thấy Dương Hạo, Dư Dương về lều liền hỏi mấy người trông đồ, có nữ sinh trong hội học sinh nói Dương Hạo đi mua nước với Chương Thạc, chỉ đường cho cậu.

Dư Dương cắn môi dưới, lấy áo phông của mình đi tắm, cậu không định trời tối còn xuống biển. Nhà tắm ở đó không có nước nóng, Dư Dương hơi lạnh, tắm một chút rồi ra luôn, dưới ánh đèn đường mờ nhạt là hai bóng người ở cùng một chỗ, môi chạm môi. Cậu vốn không định nhìn gì trực tiếp đi qua, nhưng đáng người của một trong hai người kia rất quen thuộc không thể không nhìn, sau khi dừng bước nhìn cho rõ liền hít một hơi thật sâu.

“Mấy người đang làm trò gì vậy?!” Giọng Dư Dương không cao, lại lạnh lẽo như băng.

Dương Hạo đẩy Chương Thạc ra, “A, Dư Dương em tắm xong rồi à?” [Đệch, giờ này bạn còn hỏi thế được à =”=]

Dư Dương nắm tay lại đâm vào mặt Chương Thạc, anh ta không đề phòng, ăn một đấm tí nữa ngã lăn ra, Dương Hạo liền kéo Dư Dương lại.

“Bỏ ra!” Dư Dương hét lên.

“Không liên quan đến anh ấy.” Dương Hạo bình tĩnh nhìn cậu.

Dư Dương trợn to mắt, đột nhiên thả tay chạy đến rìa đường cái.

“Dư Dương!” Dương Hạo đuổi theo sau, tới khi đến nơi Dư Dương đã gọi một chiếc xe chui vào trong, Dương Hạo chỉ kịp nhìn thấy bóng cậu trong ánh sáng mờ nhạt không rõ ràng, sau đó nháy mắt đã biến mất, chỉ còn lại một vệt khói xe.

Dương Hạo cười khổ.

Phía sau Chương Thạc đi tới cạnh cậu xin lỗi, “Sorry.”

Dương Hạo cào cào tóc, “Thôi, coi như hòa nhau, em không đẩy anh ra cũng là muốn lợi dụng anh.”

“Em thích cậu ta như vậy à? Không thể nhìn đến người khác nữa sao?” Chương Thạc từ phía sau tựa đầu vào vai cậu, hơi thở phả vào bên cổ.

“Ừ.” Dương Hạo nghiêng đầu nhìn anh ta, “Cho nên Chương Thạc, anh bỏ cuộc đi.”

Chương Thạc giống như không nghe thấy, nâng tay lên xoa mặt, “Cậu em kia của em ra tay dã man thật.”

Dương Hạo cười, “Anh xui xẻo rồi, nó đai đồ taekwondo đấy.”

“Cái gì cơ?! Ui da! Còn đau hơn!” Chương Thạc kêu rên.

Ba lô của Dư Dương vẫn còn để lại, tiền di động chìa khóa đều ở trong. Dương Hạo lắc đầu, không biết đường mà xách đi, muốn ở lại đâu? Tiền xe ai trả?

Xách ba lô lên nói với mấy người kia em trai bỗng nhiên nổi hứng bỏ đi nên cậu muốn đuổi theo bắt người, Chương Thạc tự nhiên cũng đi. Hai người đi hai xe taxi riêng, Dương Hạo nói đi nhiều lãng phí, ngồi một cái là được rồi. Chương Thạc quay lưng về phía cậu, mở cửa xe nói em tha cho anh đi. Dương Hạo không nhìn được vẻ mặt của anh ta, giọng điệu trên đùa lại có vẻ hơi bối rối, vì thế không nói gì nữa, giơ tay đón một cái xe khác.

Phòng của Dư Dương và Dương Hạo đều không có ai, phòng bên cạnh có tiếng đánh bài, Dương Hạo đẩy cửa vào, quả nhiên nhìn thấy Dư Dương đang lơ đãng ngồi tựa vào ghế. Cậu liền đi qua đó.

“Hử? Dương Hạo à? Dư Dương bảo cậu đi biển mà?” Có người thấy hấn vào liền hỏi.

“Ừ, về rồi.” Dương Hạo cười một cái, đứng ở trước mặt Dư Dương.

Dư Dương không thèm nhìn cậu, lấy lại ba lô bỏ ví ra đưa tiền cho một người, “Cảm ơn nhé.” Đứng dậy quay về phòng mình.

Dương Hạo đuổi theo, Dư Dương muốn đóng cửa liền dùng tay chặn lại, Dư Dương không cho, hai người đứng ngoài cửa giằng co.

“Tôi muốn đi nghỉ, mai tôi phải về S thị.”

“Em nghĩ anh có thể cứ thế để em đi nghỉ à?” Trên mặt Dương Hạo không có biểu tình gì, hơi nhăn mày lại, giọng điệu cũng là nghiêm túc mà Dư Dương chưa bao giờ nghe thấy, nhất thời run tay bị Dương Hạo đẩy ra đi vào phòng.

Rầm! Cửa bị đóng rồi khóa lại. [Thường thì như này ta sẽ có màn reap, nhưng rất tiếc =.,=]

Dư Dương ném ba lô lên giường xong khoanh tay trước ngực tựa vào bàn học, “Cậu muốn nói gì? Nói cậu thích anh ta à? Cái tên Chương Thạc kia?”

Dương Hạo cào tóc một cái, bóp bóp trán, “Không biết em có biết không, đồng tính là có di truyền.”

“Là sao? Lấy cơ? Hay là lý do? Hay cậu tiếp theo cậu muốn nói chính là tôi cũng sẽ đồng tính?”

“Em nói cho anh biết, Dư Dương.” Dương Hạo đút tay vào túi nhìn đứa em ở trước mặt mình, “Em tức giận vì cái gì? Bởi vì anh là đồng tính? Vì anh hôn một thằng con trai? Hay là vì sao? Nói cho anh biết nguyên nhân em tức giận.”

Đúng thế, cậu đang giận cái gì chứ? Dư Dương quay đầu không thèm nhìn Dương Hạo. Nhưng mà người bình thường gặp tình huống này thì tức giận mới là biểu hiện bình thường chứ? Vì sao Dương Hạo nói như thế cậu tức giận mới là không bình thường?

Nhưng nếu đã có một người cha là đồng tính thì quả thật cậu nên có thể chấp nhận mới đúng. Vì sao cậu lại phản ứng dữ dội như vậy? Tâm tình của Dư Dương trầm xuống, có thứ gì đó trong ngực làm cậu thấy khó chịu.

Không khí yên lặng, Dư Dương và Dương Hạo đều không nói gì như là đang suy nghĩ trong lòng. Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, tầm mắt đối nhau, Dư Dương nhanh chóng nhìn xuống điện thoại của mình, là Dư Lan Lan gọi hỏi khi nào bọn họ về.

Dư Dương nói hôm sau về, sau đó nói vài câu đáp lại dằn dò của mẹ xong liền cúp máy. Cậu không ngẩng đầu nhìn Dương Hạo, cứ ngẩn nhìn điện thoại không nói gì.

Dương Hạo nhìn cậu một lúc, xoay người đi ra ngoài, “Ngày nghỉ anh phải ở lại trường, em đi đường cẩn thận.”

Dư Dương hơi run rẩy nhìn Dương Hạo mở cửa, đi ra ngoài, đóng cửa, không quay đầu lại, cũng không nói sáng mai anh tiễn em ở nhà ga.

End chương 20

Thề lúc bạn Hạo nói không phải lỗi của anh ấy suýt nữa tưởng là bạn ý thích Chương Thạc =”=

21. Chương 21

Vương Chí có bạn gái, nhân dịp được nghỉ liền đưa về gặp mặt gia đình, tuy mẹ cậu ta miệng nói vẫn còn nhỏ tuổi nhưng cũng không tỏ thái độ khó chịu lắm. Cô bé kia cắt tóc ngắn, mắt sáng rực hữu thần, hoạt bát lanh lợi, ở cùng Vương Chí hầu như đều là yêu cho roi cho vọt.

Mọi người đi chơi với nhau, Phạm Kỳ hỏi, “Dư Dương sao cậu không đưa bạn gái về hả?” Dư Dương quét mắt nhìn cậu ta một cái, “Còn không biết xấu hổ nói tui, cậu cũng thế mà.”

Tiên Quả xen vào hỏi, “Dương Hạo đâu rồi? Đi cùng người yêu nên không về à?”

Dư Dương chỉ cúi đầu cắn ống hút nước ngọt không nghe nhỏ nói gì. Tiên Quả thấy lúng túng, Phạm Kỳ bên cạnh nói, “Bà giỏi như vậy chắc trong trường nhiều người theo lắm chứ?”

Tiên Quả im lặng trong chốc lát, “Nhưng lại không phải là người tui muốn.”

Dư Dương ngồi nhìn người đến người đi bên ngoài cửa sổ thủy tinh của quán KFC, không để ý đến cuộc trò chuyện của bọn họ, đầu óc không biết bay đi nơi nào rồi, cậu nghĩ có lẽ khi về trường nên kiếm một nhỏ bạn gái chẳng?

Khi trở về trường học Dư Lan Lan nhét cho cậu rất nhiều đồ ăn, chủ yếu là mang cho Dương Hạo, dặn Dư Dương nhắc anh đừng quá sức, còn trẻ mà đã bị bệnh thì không tốt. Dư Lan Lan cúi xuống sắp xếp đồ đạc, cứ nói liên miên lan man, Dư Dương đứng bên cạnh nhìn thấy trên khuôn mặt trang điểm kỹ càng của mẹ vẫn có nếp nhăn thật nhỏ, hốc mắt cậu nóng lên, xách túi nói, “Mẹ không cần tiễn con đâu, con gọi xe đến nhà ga là được.”

“Chuẩn bị đầy đủ chưa?”

“Đủ rồi ạ.” Dư Dương kéo khóa túi lại, sau đó tay phải kéo va li tay trái cầm bọc đồ ăn to đùng, “Mẹ bị cảm đã khỏi hẳn đâu, mẹ nằm nghỉ đi.”

Dư Lan Lan đưa cậu ra cửa, “Đi đường cẩn thận, đến nơi nhớ gọi điện cho mẹ.”

“Con biết rồi.”

“Dương Dương.”

Dư Dương quay đầu lại, “Còn gì nữa mẹ?”

“Lần này Hạo Hạo không về có phải vì các con cãi nhau không?”

“Không phải đâu mẹ, cậu ta thật sự phải ở lại trường chuẩn bị đại hội thể thao mùa đông cuối tháng này mà.” Dư Dương hơi lúng túng nói.

Dư Lan Lan nhìn cậu một lúc, “Các con là anh em ruột, có gì cứ nói ra, đừng có cãi nhau rồi hờn dỗi lung tung, có phải trẻ con nữa đâu.”

Chuyện như vậy làm sao mà nói ra được trời. Dư Dương gật gật đầu, “Con biết rồi mà, mẹ về phòng nằm đi.”

“Để mẹ nhìn con xuống dưới đã.”

“Vậy con đi đây.” Dư Dương xoay người xuống lầu, xuống đến tầng một rồi vẫn chưa thấy tiếng đóng cửa, cậu bỗng nhớ tới một câu, thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, có lẽ không hợp dùng vào lúc này, nhưng cậu lại có thể lĩnh hội được ý nghĩa của nó.

Lúc đến Thâm Quyển đã mười giờ tối, Dương Hạo đến bến xe La Hồ đón cậu, lúc Dư Dương xuống xe có hơi ngạc nhiên, bởi vì Dương Hạo không nhắn tin cũng không hỏi cậu mua vé mấy giờ, cho nên trên mặt còn có vẻ bất ngờ rõ ràng.

Dương Hạo cầm lấy va li, “Anh gọi điện cho mẹ.”

“À.” Dư Dương sờ mũi đi theo cậu ta tới một dãy taxi đón khách, bỗng nhiên nhớ tới số tiền gọi xe từ chỗ bãi biển về trường kia, “Hay là đi xe bus đi.”

Dương Hạo dừng lại quay đầu nhìn cậu, “Sao vậy?”

“Từ đây đi taxi về trường mất nhiều tiền lắm.” Dư Dương nhíu mày, ngó nhìn xung quanh, cậu nhớ rõ La Hồ có xe bus đi Nam Sơn.

“Em hết tiền rồi hả?” Dương Hạo đẩy đẩy kính.

“...” Dư Dương mặc kệ cậu ta đi thẳng tới bến xe buýt bên kia.

Cuối cùng Dương Hạo không muốn tranh luận với Dư Dương, vì vậy đành nhượng bộ đi tàu điện ngầm đến trạm sau rồi gọi xe về trường. Dương Hạo ngồi trên tàu điện nhìn Dư Dương cười, Dư Dương lườm cậu ta thấp giọng nói, “Cười gì mà cười, nghe hết cả răng ra rồi!”

Dương Hạo mím môi nói, “Chỉ là không ngờ thì ra em lại tiết kiệm như vậy.”

“Sao tui nghe như cậu đang đá đểu tui thế?”

“Khụ, em đa nghi rồi.”

Dư Dương trở mình chớp chớp mắt, “Có mang MP4 không? Của tui hết pin rồi.”

Dương Hạo lấy MP4 Mickey trong túi ra, đưa một tai nghe qua, lúc nhìn thấy máy ba cô gái ngồi đối diện liền kêu lên kinh ngạc, MP4 Mickey số lượng có hạn đó! Mắt liền nhìn chăm chăm vào tay cậu. Dương Hạo cười một cái làm cho ba cô nàng lập tức đỏ mặt, Dư Dương mở máy ra, nhét một tai nghe vào tai, Dương Hạo quay đầu nhìn liền thấy vẻ xem thường trên mặt cậu, lại cười một cái nữa. Hai người hòa hảo như lúc đầu, như không có vụ cãi nhau kia. [Như chưa hề có cuộc chia li =))]

Dư Dương bắt đầu chú ý đến nữ sinh xung quanh, con gái trong lớp á vừa tùy tiện tính cách lại quái đản, làm bạn bè còn được chứ nói đến hai chữ yêu đương nghĩ sao cũng thấy rùng mình, liệu có phải

con gái làm thiết kế kiến trúc đều không giống với con gái bình thường không ta? Trừ bạn nữ trong lớp ra cũng chỉ tiếp xúc với người yêu của mấy thằng trong kí túc, nhưng mà người yêu bạn tất nhiên là không thể động tới, hơn nữa Dư Dương thấy mấy nhỏ đó cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhất là khi họ hồn dỗi nũng nịu làm cho anh em phải tổn hao nơ ron lấy lòng, Dư Dương mới nhìn thôi cũng đã mệt, chẳng lẽ cái thứ gọi là tình yêu đều như vậy sao?

Đại hội thể thao mùa đông cuối tháng mười của Đại học Thâm Quyển hai năm một lần, Dương Hạo bận đến nỗi không kịp ăn cơm, tất nhiên là không thể tham gia thi đấu gì, Dư Dương bị xúi giục tham gia một môn chạy tiêchueenj4x100 mét, còn đấu bóng rổ với các hệ khác.

Trận chung kết bóng rổ ở ngày cuối cùng của đại hội, hệ thiết kế kiến trúc của cậu đối đầu với hệ quản lí công thương của Dương Hạo, lúc thi đấu Dương Hạo cũng vào sân, Dư Dương ngăn người, cậu và Dương Hạo trước giờ đều là hợp tác chơi bóng, làm đối thủ vẫn là lần đầu tiên. Trận đấu này được rất nhiều người chú ý bàn tán, đầu tiên là trình độ cao, sau đó là nhiều người đẹp, hệ nào vô địch chỉ là vấn đề thứ yếu.

Buổi tối lúc một đám người đi ăn mừng có người nhắc tới chuyện cũ, lần này là bên kí túc xá của Dương Hạo, võ vai Dư Dương nói chị dâu chú có một chị em tốt lắm, nói giới thiệu cho chú có xem không?

Dương Hạo ngồi bên cạnh Dư Dương, tất nhiên là nghe được, cậu không chú ý cho lắm, cậu nghĩ Dư Dương chắc chắn sẽ từ chối. Sau đó cậu nghe được tiếng của Dư Dương.

“Được, xem mặt xong hẵng nói.”

Dương Hạo quay phắt lại, “Em nói cái gì?!” Vặn lớn âm lượng, mọi người quanh bàn liền im phăng phắc.

Dư Dương có chút khó hiểu, “Làm sao vậy?”

Dương Hạo nhìn cậu một lúc lâu rồi thông thả mở miệng, “Không có gì.”

“Đại ca à, bị ông dọa đau tim luôn rồi.”

Trên bàn lại bắt đầu ồn ào lên, Dương Hạo lại không còn hứng thú, mí mắt khép hờ, không biết đang nghĩ cái gì.

Thế nhưng Dư Dương lại không gặp nhỏ chị em tốt của chị dâu trong miệng vị nhân huynh kia, anh ta dường như đã quên khuấy mình từng đề cập đến chuyện này với Dư Dương. Cũng may Dư Dương không để ý nhiều, nguyên nhân chủ yếu là thời gian của cậu phần lớn đều bị Dương Hạo độc chiếm. Sau đại hội thể thao Dương Hạo cứ như là dư thừa rất nhiều thời gian, Dư Dương làm gì cậu ta cũng đi theo, căng tin thư viện giảng đường vân vân đều bám tới, thậm chí thỉnh thoảng ở trong phòng học của hệ kiến trúc cũng thấy Dương Hạo đang miệt mài xem sách quản lí công thương.

Dư Dương nghiêng đầu xem Dương Hạo hơi nhíu mày, hồi trước cũng đâu có thấy cậu ta rảnh rỗi vậy hử.

Tiếng gọi ngoài cửa phòng đã lâu, Dương Hạo lại phát hiện Dư Dương cạnh mình không định đứng dậy, xoay qua nhìn đã thấy cậu ngồi ngơ ngẩn cả ra, nhếch miệng cười lay lay cánh tay cậu, “Gọi em kìa.”

“Hả?” Dư Dương hoàn hồn mờ mịt hỏi.

“Kìa.” Dương Hạo chỉ ra cửa phòng học, “Người ta gọi em lâu lắm rồi ấy.”

Dư Dương nhìn ra đó, là nữ sinh lớp cậu, nói đây là phòng tự học ai cũng vào được sao nhỏ không vào tận đây gọi mình nhỉ, liền đẩy ghế đứng dậy đi ra ngoài.

“Dư Dương, cho ông này.” Cô nhỏ đưa một bức thư ra, biểu tình trên mặt hưng phấn lại giảm hoạt, “Chuyển gửi người khác nha, lúc nào không có ai thì xem đó.”

Ồ, Dư Dương chưa kịp nói gì nhỏ đã chạy biến, cúi đầu xem bức thư màu trắng, chính giữa viết bốn chữ thân gửi Dư Dương chỉnh tề.

Thư tình à?

Dư Dương nghi hoặc trở về chỗ, Dương Hạo liếc mắt nhìn liền thần nhiên hỏi, “Thư tình hả?”

“Ai biết đâu.” Dư Dương nhét thư vào cặp.

“Không mở ra xem sao?”

“Nhỏ nói khi nào không có ai mới xem.” Dư Dương gãi gãi hai má hơi ngứa ngáy, cầm sách trên bàn lên.

“Vây chắc chắn là thư tình rồi.” Dương Hạo dừng một chút, “Bây giờ con gái còn viết thư tình cũng không nhiều.” Ít nhất cậu biết đều là trực tiếp thông báo.

“Hâm mộ hả?” Dư Dương lật sách trong tay không nhìn cậu nói.

Dương Hạo cười cười, “Hâm mộ cũng vô ích, em biết anh không có cái phúc phận này mà.”

“Vây Chương Thạc kia thì sao?”

Dương Hạo không nghĩ cậu sẽ nhắc tới Chương Thạc, hơi sững sốt không nói tiếp, Dư Dương nghiêng đầu nhìn cậu ta, “Anh ta thích cậu mà đúng không?”

“Sao vậy? Có thể chấp nhận rồi à?” Dương Hạo một lần nữa nở nụ cười.

Dư Dương nhú mày, “Đừng có đánh trống lảng.” Cậu ta làm sao biết được ngày Quốc khánh cậu ở nhà lên mạng tìm thông tin về đồng tính luyến ái chứ.

“Ừm.” Dương Hạo ghé vào tai Dư Dương nói nhỏ chỉ hai người nghe thấy, “Nếu như anh nói không thích anh ấy, người anh thích là em thì sao?”

Dư Dương tách ra, trừng mắt nhìn cậu ta, “Cậu xác định cậu là gay mà không phải là tự kỷ chứ?”

Dương Hạo ngồi thẳng lại, cười như không cười nói, “Chúng ta giống nhau, nhưng em là em, anh là anh.”

Dư Dương trừng mắt vừa định nói thì di động của Dương Hạo kêu ngắt lời bọn họ, là Chương Thạc. Dư Dương thấy cậu ta cúp điện thoại sau đó đứng dậy nói, “Anh đi ra ngoài một chút, em ngoan ngoãn tự đến căng tin ăn cơm nhé.” Vỗ vỗ đầu cậu.

“Có chuyện gì thế?”

Dương Hạo đã rời khỏi chỗ ngồi không trả lời cũng không quay đầu lại chỉ đưa lưng về phía cậu phát phát tay.

Hết chương 21

Ồi cuối cùng cũng làm tiếp ^_____^

22. Chương 22

Chín giờ tối Dương Hạo về trường, trước khi về kí túc xá của mình thì gõ cửa phòng kí túc đối diện của Dư Dương, phòng bọn họ cũng chỉ có mỗi ‘cuồng online’ bên trong, vị nhân huynh này một ngày hai tư giờ sơ sơ mười bốn giờ đều ngâm mình trên mạng, cho nên có cái biệt danh như vậy.

“Dư Dương đâu rồi?”

“Bị tha đi rồi.” Cuồng online ngồi lại vào trước máy tính của mình.

“Tha đi?” Dương Hạo nhướng nhướng mày.

“Ồ, hình như là hotgirl nổi tiếng bên hệ tiếng trung ấy.”

“Ra ngoài lúc nào thế?”

“Ăn cơm xong là đi luôn.”

Vây là đã khoảng ba giờ rồi, Dương Hạo nhú chặt mày lại, có phải là cái người viết thư tình kia không?

“Khi nào em ấy về thì bảo tìm tôi nhé.”

“Ồ.”

Dương Hạo tới trước cửa phòng, giơ chân đạp mạnh vào chân tường, Chương Thạc chết tiệt!

Hành lang có người đi qua bị dọa, chủ tịch đại nhân đẹp trai nhả phong độ xuất chúng của bọn họ lại có thể có bộ mặt bạo lực như vậy à, mắt tui bị mờ rồi sao?

Dương Hạo thu lại cảm xúc, như không có việc gì lấy chìa khóa mở cửa, chậm rãi đẩy ra, nhẹ nhàng khép lại.

Ừm, vừa rồi quả nhiên là mắt mờ, chủ tịch đại nhân đẹp trai nhả phong độ xuất chúng của bọn họ vẫn là đẹp trai nhả phong độ xuất chúng thôi.

Dư Dương tận lúc sắp tắt đèn mới về, vừa bước vào phòng cường online liền nói Dương Hạo tìm cậu, vì thế quay đầu đi tới phòng đối diện gõ cửa, đi vào thấy Dương Hạo đang tựa vào đầu giường đọc sách, thấy cậu vào liền bỏ sách và kính xuống tùy tiện ném trên giường.

“Em qua đây với anh.” Nắm lấy tay cậu kéo ra ngoài.

“Đi đâu? Sắp tắt đèn rồi.” Dư Dương bị kéo đi, có chút lúng túng, “Này, cậu bỏ tay ra tôi tự đi.”

Dương Hạo không thèm để ý chỉ đi tiếp, hai người đi lên cầu thang, sắp đến tầng trên cùng thì tắt đèn, cầu thang liền tối om. Dư Dương nhất thời không quen, tay kia bắt lấy góc áo Dương Hạo, Dương Hạo dừng một chút sau đó đi chậm lại.

Cửa lên sân thượng bình thường đều khóa, đến chủ nhật mới mở ra để phơi chăn các loại vân vân, chìa khóa tất nhiên là quản lý kí túc cầm, cho nên khi Dương Hạo dùng chìa khóa kí túc của mình mở cái khóa này ra Dư Dương chỉ biết nói cậu không làm kẻ trộm thật là phí.

Dương Hạo lờ cậu đi, đẩy cửa ra, đi tới dựa vào lan can, Dư Dương cũng qua đó, “Có việc gì?”

Dương Hạo nhìn cậu một lúc, có chút dăm chiêu nói, “Tối nay em đi ra ngoài với ai thế?”

“Lê Thi Thi.”

“Hotgirl hệ tiếng trung, người viết thư tình cho em ấy hả?”

Dư Dương không trả lời anh, “Chương Thạc tìm cậu có việc gì?”

“Bệnh tâm thần của anh ta phát tác.” Giọng Dương Hạo hiếm khi có chút buồn bực, “Em chuẩn bị làm người yêu với Lê Thi Thi à?”

“Chương Thạc cũng không tệ, sao cậu không thích anh ta?”

“Dư Dương! Bây giờ là anh đang hỏi em mà!” Dương Hạo rốt cuộc không kìm được thấp giọng quát.

“Anh.”

Thanh âm của Dư Dương không lớn, còn mang theo tiếng thở dài.

Dương Hạo cứng đờ, Dư Dương lần đầu tiên gọi mình là anh, anh có linh tính không tốt.

“Em có thể chậm chạp nhưng em không phải là thằng ngốc.” Dư Dương đặt hai tay lên lan can, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm mờ nhạt không có ánh đèn chiếu tới. “Anh có biết giữa chúng ta còn có cái gọi là huyết thống không? Anh là anh trai em, dòng máu chảy trong người em và anh là giống nhau.”

“Trước tiên em nói cho anh biết,” Dương Hạo đút hai tay vào túi áo khoác, lấy lại giọng nói bình thường, “Em có biết mình thích con trai hay con gái không?”

Nói trúng tim đen. Dư Dương trong lòng thầm bất mãn, phản ứng nhanh như thế làm gì, trong tình huống này còn có thể sắc bén như vậy trong óc anh ta rốt cuộc là chứa cái gì thế?

“Em không biết.” Cuối cùng vẫn thành thật trả lời.

“Dư Dương em nhìn anh đi.” Dư Dương quay lại liền đón lấy môi của Dương Hạo, một lát sau tách ra, “Em có cảm thấy chán ghét hay ghê tởm không?”

Thời gian ngắn như thế có thể có cảm giác gì chứ? Dư Dương rất muốn nói như vậy, có điều cậu nghĩ nghĩ, những lời này nói ra thế nào cũng giống như muốn hôn tiếp. Ừa, cậu lấy tay sờ sờ mặt, sao lại nóng lên vậy trời? “Không đâu.”

Dương Hạo cúi đầu suy nghĩ một lúc, “Trước tiên em cứ thử yêu Lê Thi Thi coi, làm rõ xem em thích nam hay nữ rồi chúng ta sẽ nói đến huyết thống.”

“Ồ, nhưng mà như thế không phải là lợi dụng bạn ấy sao?”

Dương Hạo bỗng nhiên cười đến nham hiểm, “Đương nhiên anh cũng không ngại em thử làm người yêu anh xem có cảm giác hay không.”

“Hừ.” Dư Dương hất đầu, tay quạt gió ở hai bên má. Mặt lại nóng rồi, cũng may ở đây không sáng, nếu không để Dương Hạo nhìn thấy cậu mặt đỏ đến vậy không biết sẽ nghĩ đi đâu nữa.

“Đi xuống đi, sáng mai tiết đầu em có lớp đúng không?” Dương Hạo xoay người đi tới cửa.

“Anh, vì sao anh không thích Chương Thạc?” Dư Dương phía sau kêu lên.

Anh anh anh, nó gọi đến nghiện rồi chắc!

“Em nghĩ đồng tính nghĩa là thằng đàn ông nào cũng thích à?” Quay lại trừng mắt lườm cậu một cái.

Dư Dương sờ sờ mũi, ghê gớm như vậy làm gì chứ.

“Đưa tay đây.”

“Hử?”

“Không phải em không quen đi lại ban đêm à?”

“À.” Bị phát hiện rồi. Dư Dương không nhận ra miệng mình đang nhếch cao, trên mặt có ý cười rất nhỏ.

Cậu nhớ tới ở trên xe buýt từng bắt lấy tay của Dương Hạo, cậu nhớ tới tại sân thể dục trống trải ở T thị kia Dương Hạo nói, Dư Dương, không sao đâu, em còn có anh, cậu nhớ tới mình từng mình đã từng vui mừng vì có anh trai vẫn tốt hơn.

Cậu nghĩ mình có thể là đã thích Dương Hạo rồi, cho dù thích này là tình yêu hay là tình thân.

Dư Dương đương nhiên là chưa nhận lời Lê Thi Thi, tối hôm đó Lê Thi Thi tới kí túc tìm cậu, hai người ra ngoài được một chốc cậu đã nói rất xin lỗi, cô nhỏ cắn môi một lúc liền nói vậy anh giúp em một việc đi, hôm nay đi với em đến lúc tắt đèn hãy về. Dư Dương gật đầu đồng ý, cậu nghĩ đây chắc là vấn đề thể diện của nữ sinh.

Cậu cũng đã từng nghĩ mình rốt cuộc là thích nam hay nữ, lúc Dương Hạo nói đồng tính có di truyền cậu đã thấy nghi ngờ, vì sao đến giờ cậu cũng không có hứng thú với con gái? Nhất là khi mười sáu mười bảy là lúc mơ mộng về người khác phái nhiều nhất. Về nhà tìm tư liệu một nửa là vì Dương Hạo một nửa là vì chính mình, nhưng khi cậu nhìn thấy mẹ mình ở trong bếp đã nghĩ mình nhất định phải tìm bạn gái rồi kết hôn, cho dù không phải bây giờ. Cậu nghi ngờ Dương Hạo có thể đã thích cậu ngay từ đầu, sau đó nghe được câu kia của Dương Hạo chứng thực, sợ dĩ cậu trả lời Dương Hạo như vậy chỉ là vì nghĩ đến mẹ cậu.

Vậy thì rốt cuộc cậu có muốn biết mình thích nam hay nữ không?

Điện thoại bên cạnh rung lên, Dư Dương cầm lên xem, là tin nhắn, Dương Hạo gửi, chỉ có hai chữ, lại đây. Dư Dương nhìn đồng hồ, bảy giờ, muộn như này mới rời hội học sinh sao?

Đứng dậy, xuống giường, nhét di động vào túi, Dư Dương mở cửa đi ra ngoài, đăng sau cuồng online hỏi, “Dư Dương ông ra ngoài à?”

“Ồ.”

Hít sâu nhìn cửa phòng đối diện có chút lúng túng, mấy ngày nay cậu đều cố gắng tránh mặt Dương Hạo, bây giờ thấy hoảng hốt lại khó hiểu, cào cào tóc muốn gõ cửa, cửa lại mở ra.

Hai người đều sững sốt.

Dương Hạo nghiêng người để cậu vào, “Anh cứ nghĩ em không dám đến gặp anh.”

Thế nên định qua bắt người à? Dư Dương đi vào mạnh miệng nói, “Vì sao em lại không dám gặp anh.” Thấy cốc mì trên bàn, “Anh ăn mì gói à?”

“Căng tin hết cơm rồi.” Dương Hạo ngồi xuống ghế chỉ vào giường mình ở đối diện, “Ngồi đi.”

“Kí túc của anh không có ai à?”

“Em nghĩ thế nào?” Dương Hạo lườm cậu một cái, biết thừa rồi còn hỏi, thằng nhóc này không phải đang hỏi hộp đó chứ?

Dư Dương không nói gì, ngồi trên giường Dương Hạo tùy tiện nhặt quyển sách lật lật.

“Dư Dương, em không nhận lời Lê Thi Thi.” Anh dùng câu khẳng định, chứng tỏ rằng mình đã biết trước tất cả.

Dư Dương im lặng, biểu hiện thật sự nghiêm túc đọc sách.

Dương Hạo giật lấy sách của cậu, “Em căn bản là đọc không hiểu sách này, đừng có giả vờ.” Mậu dịch quốc tế, em hiểu mới là lạ. “Tóm lại là em đã biết mình thích nam hay nữ chưa?”

“Mặt anh trông được lắm.”

“Đừng có đánh trống lảng.” Đến tận đây rồi sao anh có thể để chú trốn.

“Anh à ~” Dư Dương dài giọng gọi anh.

“Gọi anh cũng vô dụng, trước giờ đâu có thể.”

Dư Dương nhìn vào mắt anh, “Mẹ phải làm sao bây giờ? Anh nghĩ nếu mẹ biết hai thằng con của mình là gay thì sẽ thế nào?”

“Ý em là em biết mình thích đàn ông hả?”

“Anh đừng có đánh trống lảng!” Lần này là Dư Dương kêu.

“Là em đánh trống lảng thì có!”

“Em không biết! Em cũng không muốn biết!” Cậu này đã có chút giận dỗi rồi.

“Vậy bây giờ em với anh làm người yêu đi.” Dương Hạo thản nhiên nói.

“Yêu hay không có khác gì nhau đâu? Thời gian rảnh của em đều bị anh chiếm hết còn gì?”

“Đương nhiên là có.” Ánh mắt của Dương Hạo trở nên thâm trầm, “Nếu là người yêu, anh sẽ làm như vậy.” Nghiêng người qua hôn lên môi cậu, “Hoặc là như vậy.” Nắm tay cậu lên, hôn lên các đầu ngón tay.

“Này!” Dư Dương đẩy anh ra không được đành lui ra sau, mặt nóng phừng phừng, ánh sáng lần này rất đủ, Dương Hạo nhìn khuôn mặt đỏ lựng của cậu không sót tí nào.

Anh bật cười nhẹ giọng dịu dàng gọi cậu, “Dư Dương.”

“Cút!” Dư Dương cảm thấy mình sắp cháy khét rồi, thế nhưng nửa người Dương Hạo đã đè lên người, cậu căn bản không đẩy nổi anh ra. Kì lạ là, mình rõ ràng đã từng luyện võ rồi.

Dương Hạo vùi đầu vào hõm vai cậu, thanh âm rầu rĩ bật ra, “Dư Dương, Dư Dương, Dư Dương...” Anh lặp đi lặp lại gọi cậu, giọng nói dịu dàng êm dịu. “Từ rất lâu rồi, lần đầu tiên anh nhìn thấy ảnh của em, biết anh còn có một đứa em trai sinh đôi, anh đã nói với chính mình, Dư Dương là của anh, của một mình anh, chỉ của một mình anh thôi, không có mẹ cũng được, không có ba cũng chẳng sao, chỉ cần có Dư Dương là tốt rồi, anh chỉ cần Dư Dương thôi.”

Người ôm cậu run rẩy rất nhẹ, Dư Dương lại nghĩ tới sân thể dục trống trải ở T thị kia, gió thổi vào lạnh lẽo, Dương Hạo chia một nửa khăn quàng cổ cho cậu, anh nói không sao đâu Dư Dương, em còn có anh.

Chậm rãi vươn tay ôm lấy thân thể đang run lên kia, cậu không biết cậu có nên nói rằng, không sao đâu Dương Hạo, anh còn có em.

Hết chương 22

Ngọt chết người chưa các tình yêu =))

23. Chương 23

Thật ra cũng không khác trước mấy, nói là yêu nhau nhưng vẫn giống như mọi khi, Dư Dương thỉnh thoảng trốn những tiết không quan trọng tiếp tục học lớp piano, nếu Dương Hạo rảnh rỗi sẽ đi giết thời gian cùng cậu, trong vườn trường, ở sân thể dục, hành lang, phòng học, đều có thể nhìn thấy hai người sóng vai đi với nhau, đôi lúc nói chuyện, còn lại đều tự làm việc của mình.

Việc này vẫn y như cũ, nếu nói đến chỗ khác biệt, thật ra vẫn có, khi chỉ có hai người, đương nhiên tình huống này rất hiếm xảy ra, Dương Hạo thỉnh thoảng sẽ tập kích môi Dư Dương, rất nhẹ rất nhanh chạm lên, thường làm cho Dư Dương chưa kịp phản ứng gì thì đã chấm dứt. Dương Hạo thích nhìn thấy Dư Dương trong tích tắc tim đập loạn, có chút ngơ ngác nhìn anh, điều này làm cho anh cảm thấy hài lòng đến khó hiểu.

Dương Hạo lúc mười ba tuổi đã hiểu đồng tính luyến ái là gì, mười bốn tuổi thì có người yêu đầu tiên, thằng nhóc kia lớn hơn anh hai tuổi, ở ngoài trường, hai người gặp nhau trong một lần giao lưu, sau đó qua lại thích nhau ở chung cãi nhau chia tay, một năm đã đi hết giai đoạn, mười lăm tuổi biết đến sự tồn tại của Dư Dương, trong tích tắc nhìn thấy ảnh của cậu liền tự nói với bản thân, Dư Dương là của Dương Hạo, của một mình Dương Hạo mà thôi.

Dương Hạo từ bảy tuổi đến mười lăm tuổi đều nhiệt tình đánh lộn, nhưng anh luôn luôn chú ý không để mặt bị thương, lại ở nội trú trong trường một thời gian dài, thành tích học tập cũng không tệ, Dương Tử Tân và Phương Kính căn bản không biết thời gian đó giáo viên nhưc đầu biết bao nhiêu.

Dư Dương không giống Dương Hạo, tuy trong nhà không có cha, nhưng hoàn cảnh của cậu rất bình thường. Dư Dương chưa từng đánh nhau, tuy có đi học võ, nhưng cậu rất nghe lời Dư Lan Lan, mọi người xung quanh đều rất yêu mến cậu, hơn nữa còn có Liễu Liễu cùng nhau lớn lên, so với Dương Hạo, cậu có thể nói là không biết đến đau khổ.

Có thể nói là may mắn, Dương Hạo chỉ nghĩ đến chiếm giữ mà không phải phá hủy. Có lẽ huyết thống cũng là một nguyên nhân, Dương Tử Tân ôn hòa và Dư Lan Lan cởi mở làm cho anh không đắm đầu vào góc chết.

Nhưng đau đầu là, anh Dương Hạo là từ lúc mười lăm tuổi đã có ý định đính ước với Dư Dương không phải cậu thì không được, mà Dư Dương thì lại không hề có hạng mục tình cảm trong kế hoạch cuộc đời trước ba mươi tuổi. Tuy là bây giờ không có phản kháng quá nhiều với chuyện làm người yêu Dương Hạo, nhưng đó là vì Dương Hạo và cậu ở cạnh nhau chưa khác gì lúc trước, ngoại trừ mấy nụ hôn trộm... Động tác hôn còn phải cực nhanh mới có thể hoàn thành trước khi cậu phản ứng, nếu không trời biết cậu sẽ làm ra chuyện gì.

Nhưng mà...

Chỉ có anh mới biết, anh muốn được ôm cậu hôn cậu, cảm nhận được cậu nằm trong lòng ngực mình biết bao nhiêu.

Mà phiền phức lớn nhất bây giờ, là Dư Lan Lan.

Dương Hạo thả bút xuống, day day huyết thái dương, đúng là anh chưa từng nghĩ cửa ải Dư Lan Lan này phải vượt qua ra sao.

Dư Dương bên cạnh đẩy ghế ra đứng dậy, Dương Hạo nhìn qua đó, “Làm gì thế?”

“Đi mua đồ uống. Anh muốn uống gì?” Nói xong lại tiếp lời luôn, “Cà phê đóng lon.”

Hai người đồng thanh nói, Dư Dương nhú mày, “Em biết ngay mà.”

Dương Hạo cười khẽ.

Sắp đến kì thi, trong phòng tự học liền có thêm nhiều người, Dương Hạo lướt nhìn qua một loạt cái đầu thấy Dư Dương ra khỏi phòng, sau đó chuyển sang xem sách của cậu, một quyển Đại cương thiết kế đặt bên cạnh, quyển mở ra thì là sách dạy đàn.

Dương Hạo nhớ ngoại trừ kết quả học kì một năm nhất của Dư Dương làm cho người khác ngạc nhiên ra thì sau đó đều thường thường, giữ nguyên trình độ không cao không thấp ở giữa lớp, thằng nhóc này cô lẽ vẫn không biết mình muốn làm việc gì, hay là đánh đàn piano?

“Nè.”

Một lon cà phê đưa ra trước mắt, Dương Hạo cầm lấy, “Cảm ơn.” Lắc lắc quyển sách đàn trong tay, “Chuẩn bị thi cấp tám à?”

“Ồ.” Dư Dương ngồi xuống cầm lấy sách đàn.

“Có định đi Viên không?” Dương Hạo bật nắp lon. [Thủ đô của Áo]

Dư Dương gật đầu, “Nhưng mà em chưa nói gì với mẹ.”

“Nói với mẹ sớm một chút, còn phải chuẩn bị nữa.”

“Ừ. Thế còn anh? Sau khi tốt nghiệp thì đi...” Dư Dương tạm dừng một chút, “Đến chỗ chú Phương à?”

“Anh định thi vào làm nghiên cứu sinh ngành quản lí công thương ở Harvard, nhưng cũng chỉ là tính toán thôi, cụ thể phải đợi đến lúc rồi xem sao.” Dương Hạo cầm bút một lần nữa viết viết vẽ vẽ.

Đây là lần đầu tiên hai người nói về tương lai, vì thế nhất thời đều im lặng.

Lúc nghỉ đông Dương Hạo và Dư Dương cùng về thành phố S ở chưa đến ba ngày lại đi nhờ xe về thành phố T, theo anh nói thì đã mấy tết âm lịch không ở cùng Dương Tử Tân rồi. Dư Lan Lan không nói gì được, nhưng khi sắp đến cuối năm thì bảo Dư Dương nhắn tin cho Dương Hạo nói tháng giêng anh và Dương Tử Tân cùng về mừng năm mới, nhắc nhở xong lại cau mày đắm vai lằm bằm là có phải mình đã già rồi không, đã bắt đầu nhớ đến người cũ rồi.

Dư Dương tựa vào khung cửa phòng mình bối rối một hồi, cậu nghĩ cậu nhất định không thể để mẹ biết tính hướng của mình.

Dương Hạo và Dương Tử Tân mừng hai tháng giêng về tới, khi người một nhà cùng ăn cơm Dư Dương nói việc cậu định tốt nghiệp xong thì đi Viên, Dư Lan Lan và Dương Tử Tân tất nhiên là đồng ý, hai người thậm chí còn bắt đầu thương lượng chuyện tiền bạc, hộ chiếu, còn cả vấn đề tìm giáo viên bên đó nữa. Còn một năm rưỡi nữa Dư Dương tốt nghiệp, việc này chuẩn bị cũng phải mất khoảng một hai năm, giờ nói đến vừa kịp lúc. Bàn bạc được một lúc, Dư Lan Lan hỏi Dương Hạo có kế hoạch gì không, Dương Hạo nói chuyên ngành quản lí công thương của trường hàng năm đều có hai suất lưu học nghiên cứu sinh, có lẽ anh sẽ cân nhắc, nhưng còn chưa quyết định.

Buổi tối Dương Hạo và Dương Tử Tân cùng về thành phố T, Dư Lan Lan bảo anh ở lại cùng Dư Dương về trường cũng bị anh lấy lí do còn để đồ đạc ở thành phố T mà từ chối.

Dư Dương vẫn cảm thấy anh có vẻ kì lạ, rồi lại không thể nói rõ là kì lạ như nào.

Vì thế khi hai người gặp lại thì đã là ngày khai giảng ở ký túc xá của trường. Mọi người ở hai khu ký túc hợp lại cùng nhau mang theo quà bánh đặc sản của nhà mình, còn mang cả bạn gái theo, một đám người ồn ào ào chen chúc trong ký túc của bọn Dư Dương, Dư Dương bị dồn vào một góc ở trên giường. Dương Hạo vào phòng liền xua người bên cạnh cậu ra sau đó ngồi xuống, đầu ngả vào vai cậu, dáng vẻ rất mệt mỏi.

Dư Dương nghiêng đầu hỏi, “Làm sao thế?”

Dương Hạo nhắm mắt lại sờ sờ mũi, “Không có gì.”

Dư Dương không hỏi lại, để anh tựa vào mình, dời chú ý qua đám người đằng kia. Tay đặt ở một góc kín đáo bỗng bị nắm lấy, Dư Dương không cần nhìn cũng biết là ai, trong lòng hơi cuống một chút sau đó miệng nhếch lên cười khẽ, có một cảm giác thật thỏa mãn chậm rãi lan ra trong cơ thể.

Mùa hè ở Thâm Quyển đến rất nhanh, học kỳ này Dư Dương mấy lần về thành phố S vì chuyện hộ chiếu. Màu da vốn trắng bị phơi nắng thành màu tiểu mạch nhàn nhạt, vì thế cảm giác dịu dàng nhã nhặn giảm đi, thoát nhìn hoạt bát lại đẹp trai, phòng ký túc bọn họ có người rảnh rỗi liền thống kê cho cậu, số con gái đến phòng tự học lúc có Dư Dương nhiều hơn bình thường ba phần trăm, Dư Dương đá cậu ta một cái kêu vớ vẩn, Dương Hạo bên cạnh nghe được lại vô cùng bản khoăn.

Một lần Dư Dương đến thành phố T, bởi vì một người bạn của Phương Kính ở Viên từng quen biết thầy giáo bên đó, vì thế cậu đi thăm hỏi người đó cùng Phương Kính và Dương Tử Tân. Khi ở trên xe Dương Tử Tân có chút áy náy nói với cậu, “Thật xin lỗi Dương Dương, lúc trước ba không nên đồng ý để Hạo Hạo tới tìm con.”

Cái tên Dương Hạo này lại dám âm thầm ngả bài! Dư Dương nghiêng răng.

“Dư Dương, nếu cháu không thể chấp nhận được Dương Hạo thì phải nói với nó, không cần lo lắng linh tinh gì cả.” Phương Kính cầm bánh lái thấp giọng nói, “Nói thế nào đi nữa thì các cháu cũng còn có quan hệ huyết thống với nhau.”

Cảm thấy hơi buồn cười, đồng tính có quan hệ huyết thống trong mắt người đồng tính cũng là không bình thường. Dư Dương chỉ im lặng,

Dương Tử Tân thử thăm dò cậu, “Dương Dương?”

Dư Dương nhú nhú mày, “Con chỉ mong mọi người đừng nói cho mẹ biết.”

“Đương nhiên rồi. Thế còn Dương Hạo, cháu định làm thế nào đây?” Phương Kính nhìn vào cậu qua kính chiếu hậu.

Dư Dương quay đầu ra nhìn bên ngoài không lên tiếng.

Hai anh em đều có cùng tính cách, lúc không muốn để người khác biết chuyện thì chết cũng không mở miệng.

Chuyện đầu tiên Dư Dương làm khi quay về trường học chính là đi tìm Dương Hạo, anh vừa làm xong việc của hội học sinh rảnh rỗi đến phát hoảng, liền hẹn mấy người đến sân bóng rổ của trường chơi. Dư Dương đứng ngoài sân lạnh lùng xem, Dương Hạo chơi xong mới cảm thấy sự bất thường của cậu.

Mấy người chơi bóng đều quen nhau, vì thế có người đi tới vỗ vai Dư Dương, “Vừa đúng lúc, Dư Dương, bọn tôi chuẩn bị đi ăn với nhau, ông đi không?”

Dư Dương gạt tay cậu ta ra, cậu luôn không thích người khác chạm vào mình, kể cả Vương Chí và Phạm Kỳ cũng thế, “Không, tôi tìm Dương Hạo có việc, các ông cứ đi đi.”

“Hai anh em các ông có chuyện quan trọng gì mà không để lúc khác nói.” Có người đùa cợt.

“Ngậm miệng ông lại mà ăn nhiều một chút đi!” Dương Hạo cười tròng mắt qua, khăn mặt vắt qua cổ, nhìn Dư Dương hất hất hàm, “Về ký túc trước đi, anh phải tắm cái đã.”

Dư Dương không nói gì quay đầu đi, hai tay nhét trong túi quần ngổ màu xanh lam, Dương Hạo có thể nhìn thấy cánh tay lộ khỏi áo phông trắng của cậu cứng đờ, đang kiểm chế cái gì sao, anh nghĩ.

Ký túc của Dư Dương không có ai, ngay cả ‘cuồng online’ cũng không biết đi đâu rồi, Dương Hạo tắm xong thay quần áo sạch sẽ đẩy cửa đang khép hờ đi vào, Dư Dương đang ngồi máy tính của ‘cuồng online’ chơi game, trò đào vàng rất đơn giản cũng rất nhàm chán, Dư Dương lại chơi rất tập trung. Dương Hạo ngồi trên giường Dư Dương, cầm quyển sách “Bình giảng Tam Quốc” cạnh gối cậu mở ra xem, anh và Dư Dương đọc sách rất nhiều, bình thường cảm thấy hứng thú liền mua về để đó, có thời gian thì đọc.

“Anh nói với mọi người rồi à?”

Mọi người? Dương Hạo hơi sững sốt, theo phản xạ hỏi, “Ai?” Hỏi xong lập tức phản ứng lại, “Em nói ba với chú Phương à?”

Dư Dương không nói tiếp.

“Em đang giận sao? Dư Dương?”

“Sao lại tự ý quyết định.”

“Bọn họ sớm muộn gì cũng biết thôi.”

“Đây là lí do à?” Dư Dương phì cười gật đầu xuống bàn phím. “Vậy anh cũng sẽ tìm lúc nào đó nói với mẹ sao?!”

“...” Dương Hạo không biết trả lời cậu ra sao, anh cũng đã nghĩ dù sao đều phải đối mặt với chuyện đó, sau này mới nói không bằng giải quyết sớm một chút.

Dư Dương xoay ghế qua đối mặt với anh lạnh lùng nói, “Không được nói cho mẹ!”

“Vậy em định làm thế nào đây? Tiếp tục lừa mẹ à? Lừa dối cả đời sao?” Dương Hạo buông sách trong tay ra cũng nhìn cậu.

Dư Dương hơi lắc đầu, cậu đúng là định như vậy, nhưng khi đối mặt với Dương Hạo lại không nói ra nổi, vì cái gì đến cậu cũng không biết.

24. Chương 24

Hôm đó Dương Hạo có tiết học, Dư Dương học đàn xong quay về trường thì ở ngoài cổng gặp Chương Thạc đã lâu không thấy, cậu thấy ánh mắt anh ta như đang nói là định vào tìm cậu, Dư Dương.

Rẽ khỏi cổng đại học Thâm Quyển sang trái 50 rồi quẹo vào một ngõ nhỏ, lại đi thêm 100 mét nữa có một quán bán cháo Quế Lâm, Dư Dương rất thích ăn cháo thịt bò ở đây, ngồi xuống gọi một bát to, sau đó dùng đũa chỉ chỉ Chương Thạc, “Anh ta trả tiền.”

Chương Thạc trừng cậu, “Sao lại là anh? Anh có nói là mời cậu đi ăn đâu?”

“Không phải anh đã đi làm rồi à? Một bát cháo Quế Lâm anh cũng không mời sao?”

“Tình tình giống hết anh của cậu.” Chương Thạc nhún nhó, lần đầu tiên gặp Dương Hạo cũng bị cậu ta chơi đùa, “Cho tôi một bát bún thịt.” Lấy ví ra trả tiền, dù sao cũng tốt hơn lần trước, chỉ có hơn mười đồng.

Năm rưỡi chiều còn chưa đến giờ ăn cơm, trong quán ăn trừ chủ quán với hai người phục vụ cũng chỉ có Chương Thạc và Dư Dương, hai người đều tập trung ăn món của mình không nói chuyện với nhau, ăn xong thì đi về, cứ như là Chương Thạc gã thật sự đến gặp Dư Dương chỉ để mời cậu ta ăn một bát cháo Quế Lâm.

Chương Thạc cười khổ trong lòng, gã không biết mình kích động chạy tới đây làm quái gì, giống như Dương Hạo đã ới, Dư Dương có thích anh không, có tình cảm gì với anh cũng là chuyện của Dương Hạo, không có một chút quan hệ gì với Chương Thạc.

“Nói đi, anh tìm tôi làm gì.” Dư Dương đứng ở bên đường, cách đó 50 mét là cổng trường, có ý anh không nói thì tôi đi về luôn.

“Dư Dương, cậu có cảm giác như thế nào với Dương Hạo cậu có biết không?”

Dư Dương suy nghĩ một lát, “Đây là chuyện của tôi mà, chẳng liên quan gì đến anh cả.”

“Vậy à?” Chương Thạc cười cười, bộ dáng có chút ngả ngớn, “Nếu cậu không thích thì còn giữ làm gì? Thứ vô dụng với cậu đối với người khác lại là muốn cũng không được.”

“Anh có chắc nếu tôi không thích Dương Hạo thì anh ấy sẽ thích anh không?” Dư Dương lấy tay quạt gió, dù đã sáu bảy giờ rồi nhưng đứng ở chỗ có ánh mặt trời vẫn nóng như thường.

Hai anh em mặc dù phong cách không giống nhau, trong một số vấn đề lại giống nhau đến kinh người, có lẽ là vì huyết thống sao? Hay cái Dương Hạo muốn chính là cái quan hệ huyết thống này? Chương Thạc nghĩ chắc là cả đời này mình cũng không có cơ hội. Thở ra một hơi, “Anh đi đây.”

“Không vào gặp Dương Hạo à?”

“Không.” Chương Thạc đã xoay người đi bỗng nhiên quay lại cười một cách kì lạ với cậu, “Các cậu chắc chưa từng hôn nhau thật sự đúng không? Thử xem có thể chịu được ba phút không, nếu cậu không đẩy cậu ta ra thì có lẽ cậu sẽ hiểu được cậu có thích cậu ta hay không.”

Dương Hạo, cảm ơn anh đi. Chương Thạc thoải mái vẫy tay gọi xe, thẳng tắp về nhà.

Dư Dương đứng tại chỗ hơi nhú mồm, ba phút à?

Khoảng thời gian buổi tối sau khi tắt đèn trước khi đi ngủ là lúc mỗi phòng ký túc nằm buồn chuyện với nhau, ký túc nữ thì tám quần áo trang điểm thần tượng con trai trong trường, ký túc nam thì bóng bảnh và con gái trong trường.

Ký túc của Dư Dương cũng không ngoại lệ, nói xong bóng rổ bóng đá thì chuyển qua gái gú, con gái hệ nào lớp nào đẹp, em gái mới vào trường có ai xinh. Đêm nay không biết ai bắt đầu, chủ đề đều là vấn đề thân thiết với người yêu.

“Cuồng online” ở trên giường cậu ta la hét, “Này này, các ông cũng phải để ý đến cái con người FA này chứ.”

“Dư Dương còn chưa nói gì ông nhảy lên cái gì.”

“Với cả, coi như là dạy trước cho ông, miễn cho sau này chân tay luống cuống, ông còn phải cảm ơn tui tui nữa.”

“Có cần tôi đập đầu tạ ơn không?” Cuồng online tức giận.

“Vây tốt quá.”

Một trận cười hi hi ha ha.

“Này, đừng có ồn ào, Dư Dương không nói gì có phải là ngủ mất rồi không.” Có người phát hiện ra.

“Không, các ông cứ nói chuyện của các ông đi.” Dư Dương đành nói một câu.

Cậu nằm ngửa, mở to mắt nhìn trần nhà xám xám mờ mờ, câu cuối cùng của Chương Thạc làm cậu cảm thấy trong mình có gì đó thay đổi, cậu nghĩ, con trai và con gái hôn nhau với con trai và con trai hôn nhau, có gì khác nhau không? Nhưng mà cậu cùng Dương Hạo cũng chưa tính là hôn nhau thật sự, Chương Thạc nói cứ như đúng rồi ấy.

Dư Dương trở mình, có chút buồn bực, trong ký túc không biết từ lúc nào chẳng ai nói chuyện, chắc là đã ngủ cả rồi. Cậu cầm lấy di động đặt bên gối nhằm chán bầm tối bầm lui, tới tên Dương Hạo, chọn rồi lại thoát, chọn rồi lại thoát ra. Không biết anh ta đã ngủ chưa nữa.

Thật ra mấy ngày nay hai người đang chiến tranh lạnh, tranh cãi hôm đó cứ thế mà tan, ký túc Dư Dương có người về, đẩy cửa ra liền thấy hai anh em mắt to trừng mắt nhỏ nghiêm trọng, vừa định pha trò Dương Hạo liền im lặng đứng dậy rồi đi, cửa sập lại thật mạnh, Dư Dương tiếp tục chơi trò đào vàng của cậu.

Lần đầu tiên Dương Hạo tức giận với cậu, Dư Dương nghĩ bơ vơ, nhưng cậu cũng không thể nhượng bộ được, bởi vì chuyện có liên quan đến Dư Lan Lan. Nhấn vào nút gọi đi, cậu chỉ là muốn xem anh ta đã ngủ chưa, không lí gì lại chỉ có mình cậu không ngủ được.

Tiếng tút mới vang lên đã có người tiếp máy.

“Anh đang định gọi cho em.” Giọng nói dịu dàng của Dương Hạo truyền qua điện thoại.

Dư Dương không kịp được nhếch khóe miệng.

“Em chờ anh một chút.”

Bên kia rời giường sau đó có tiếng mở đóng cửa, “Dư Dương, anh đợi em trên sân thượng.”

Di động tắt mất, cũng không chờ cậu trả lời, như thể khẳng định nhất định cậu sẽ đi lên. Dư Dương nằm một lát, cuối cùng vẫn đứng dậy, nhẹ nhàng xuống giường, lấy chìa khóa mở cửa ra ngoài.

Lúc đẩy cửa sân thượng ra Dương Hạo đang tựa vào lan can đợi cậu, nhìn thấy cậu tới thì cười cười, “Lại đây nào.”

Dư Dương đi qua đó, đứng bên cạnh anh, tay thả bên người lập tức được mười ngón tay Dương Hạo nắm lấy, “Dư Dương, anh đã nghĩ rồi, em không muốn cho mẹ biết thì đừng cho mẹ biết, có thể giấu được bao lâu thì giấu.”

“Ừm.” Dư Dương lên tiếng trả lời, cũng không nhìn Dương Hạo, nghiêng đầu nhìn ra ngoài lan can, trong lòng bàn tay thấm ra chút mồ hôi, không biết Dương Hạo có nhận ra không.

“Dư Dương?”

“Hả?”

“Em có chuyện gì à?” Dương Hạo là ai cơ chứ? Sao có thể không nhận ra cậu hơi lạ.

“Không có.”

“Nói dối.” Dương Hạo lấy tay nắm cầm cậu xoay qua, ánh mắt Dư Dương không ngoài ý muốn dừng lại trên môi anh, sau đó trên mặt nóng lên, vì sao cậu lại thật sự lo lắng về chuyện hôn môi Dương Hạo ba phút vậy trời?

“Dương Hạo, chúng ta hôn nhau đi.”

“Hử?” Lần này đến lượt Dương Hạo sợ run cả người, thằng nhóc này dùng giọng nghiêm trang nói cái chuyện kỳ quái như vậy có phải uống nhầm thuốc rồi không, giờ tay đặt lên trán cậu.

“Có muốn không thì bảo?!” Ngực khí có chút tức giận, hất cái tay trên trán ra.

Dương Hạo cười rộ lên, tay kia giữ lấy Dư Dương, môi dán lên dây dưa, mấy khi mở dăng đến miệng, tội gì không làm?

Đầu tiên nhẹ nhàng liếm, răng nanh khẽ nhay môi dưới của Dư Dương, Dư Dương bị đau bắt giác há miệng thở nhẹ, Dương Hạo liền thừa dịp tiến vào, đầu lưỡi linh hoạt lui tới cướp đoạt khoang miệng ẩm áp. Dư Dương bị dẫn dắt thụ động, đôi lúc ngốc nghếch bắt chước Dương Hạo hôn lại anh, mỗi khi cậu đáp lại Dương Hạo sẽ càng nhiệt tình hôn cậu.

Không biết đã được ba phút chưa, Dư Dương chỉ biết là cậu đã bị hôn tới sắp hụt cả hơi, thông thạo như vậy, đảm bảo là đã từng hôn Chương Thạc rồi, Dư Dương không phủ nhận trong lòng cậu có chút để ý.

Khi Dương Hạo buông cậu ra, anh có thể cảm nhận được sự lưu luyến của cậu, anh ôm lấy cậu, nhỏ giọng gọi, anh thích gọi tên cậu khi hai người ở cùng nhau, “Dư Dương, Dư Dương, Dư Dương...” Gọi vào tới tận đáy lòng của cậu.

Một lúc sau Dương Hạo vẫn ôm mình không hề động đậy, Dư Dương đẩy đẩy anh, “Này.”

“Dư Dương.” Dương Hạo vùi đầu vào hõm vai Dư Dương, thanh âm buồn rầu phát ra từ đó, “Không được rồi, anh phải về tắm nước lạnh.”

“Hử?” Dư Dương khó hiểu, Dương Hạo giật người một cái, cậu lúc này mới cảm thấy bên trong đùi mình bị một thứ cứng cứng chọc vào. Máu soạt một cái chảy dồn lên mặt, nhưng cậu vẫn cố giữ giọng bình tĩnh, “Vậy anh đi lẹ đi.”

“Bất công quá, sao em lại không có phản ứng chứ?” Dương Hạo ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Dư Dương hả hê cười trên nỗi đau của người khác, “Đáng đời.”

“Đồ vô lương tâm, cũng không biết là tại ai nữa.” Dương Hạo gõ đầu cậu.

“Đi đi!” Dư Dương mím môi đẩy anh xuống lầu.

Hôn môi quá ba phút mà cậu chưa đẩy anh ra, như vậy là cậu đã yêu anh ta rồi? Thích Dương Hạo không phải là tình thân mà là tình yêu?

Nói đi nói lại, cậu với Dương Hạo cũng làm gì có bao nhiêu tình thân, 17 tuổi mới biết mình có anh trai, dù có tình thân đi nữa chỉ sợ cũng ít đến thê thảm.

Thích đó, là tình yêu sao?

25. Chương 25

Hôm sau ở căng tin bọn họ gặp một cậu bạn trong ký túc Dương Hạo, ngồi xuống cùng nhau xong liền tỏ vẻ thân bí nói với Dư Dương, “Dư Dương, nói cho ông một bí mật nha.”

“Cái gì?” Dư Dương chỉ tập trung nhặt rau hẹ ra khỏi bát, không thèm liếc mắt nhìn cậu ta.

“Anh của ông có bạn gái đấy!”

“Thế à?” Ồ, cơm hôm nay cứng quá.

“Tối qua nửa đêm chạy ra ngoài, lúc về liền tắm nước lạnh. Đây không phải là có vấn đề sao?”

“Khụ!” Dư Dương suýt nữa sặc cơm chết, nhìn nhìn Dương Hạo ngồi bên cạnh, anh lại vẫn giữ nguyên bộ mặt thản nhiên.

Cậu bạn kia tự động lí giải việc Dư Dương bị sặc thành vô cùng kinh hãi trước cái tin này, vì thế rất cảm phần đập bàn, “Dương Hạo! Ông lại ngay cả em trai ông cũng lừa gạt!”

“Tôi không gạt ai.” Dương Hạo chậm rãi húp canh, “Bởi vì đúng là chẳng có bạn gái gì cả.”

“Vậy đêm hôm khuya khoắt ông ra ngoài ngắm cảnh chắc? Về còn tắm nước lạnh?” Bạn học tỏ vẻ không tin.

“Tôi nóng không được à? Ra ngoài hóng mát rồi về tắm là vì tôi rất nóng chứ sao?”

“Dương Hạo ông coi tôi là trẻ con ba tuổi đấy hả? Đừng có mà sĩ nhục trí thông minh của tôi nha!”

“Ăn ít đi ông ơi.” Dư Dương lấy đũa gõ gõ đồ ăn của cậu ta.

“Hả? Cái gì cơ?” Bạn học không kịp phản ứng.

“Miễn cho ông lại ăn no rửng mỡ.”

Bạn học buồn đến không nói nên lời, mãi mới nhả được một câu, “Dư Dương, ông ông ông, ông bị anh ông dạy hư!” Khóc chạy.

Dương Hạo giơ tay ôm cổ Dư Dương, “Dư Dương chính là người nhà của tôi nha.”

Dư Dương nhúu mày huých khuỷu tay ý bảo anh buông ra. Dương Hạo không chịu.

“Ôi ôi ôi, coi như tôi không chọc được vào anh em các ông, không dây vào tôi chuồn còn không được sao?” Bạn học cảm suất ăn chạy tóe khói.

“Bỏ tay ra.” Dư Dương đánh cái tay Dương Hạo một cái.

Dương Hạo rút tay về, trên tay một vết đỏ lừ, “Chắc, ra tay thật dã man tàn bạo.”

Dư Dương lườm cái tay anh, “Tại anh thân lừa ưa nặng.”

Dương Hạo nhếch miệng cười, ghé môi vào tai cậu thối hơi, “Em không tiếc à?”

Nếu anh muốn nhìn Dư Dương đỏ mặt thì coi như nhắm to rồi, Dư Dương nghiêng đầu khó hiểu nhìn anh, “Có gì mà phải tiếc?”

Dương Hạo vỗ vỗ đầu, “Ừ, không có gì.”

Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao đám con gái trong hội học sinh kia phải gọi Dư Dương là thiên chân vô tà.

Nghỉ hè Dương Hạo như thường lệ phải tới công ty của Phương Kinh giúp đỡ kiêm học hỏi, Dư Dương vì vướng chuyện hộ chiếu rồi một số việc khác ở lại Thượng Hải. Hai người không gặp nhau, Dư Dương thì chẳng sao, Dương Hạo lại thấy buồn rầu, rõ ràng là đã thành người yêu mà lại không được nhìn thấy người kia, muốn có bao nhiêu buồn thì có bấy nhiêu buồn.

Ban ngày Dư Dương đi học đàn, chiều khoảng sáu giờ về đến nhà, một lát sau Dương Hạo sẽ gọi điện, bảo Dư Dương login QQ, mở webcam, thật ra cũng không có gì nhiều để nói, nhưng cứ mở ra, sau đó làm gì mới làm.

Hôm đó bảy giờ rồi Dương Hạo còn chưa gọi điện, Dư Dương login cũng không thấy anh, gọi qua thì không ai nghe máy, tối nữa gọi thì tắt điện thoại, Dư Dương có chút bất an, lúc tập đàn đánh sai liên tục, Dư Lan Lan ở phòng khách gọi cậu, “Dương Dương, hôm nay con làm sao đấy? Đánh chán quá.”

Dư Dương đẩy nắp đàn rồi ra khỏi phòng sách vào bếp uống nước, “Chắc tại con hơi mệt.”

“Hôm nay hình như Hạo Hạo không gọi đến à?”

“Vâng, chắc là đi xã giao với chú Phương rồi.”

“Con với Hạo Hạo có vẻ càng ngày càng thân thiết.” Dư Lan Lan nửa vui mừng nửa than thở nói.

Dư Dương đi ra bếp ngồi cạnh mẹ, vươn tay ôm mẹ, “Mẹ mới là không thể thay thế.”

“Nịnh mẹ rất vui.” Dư Lan Lan cười vỗ vỗ cậu, “Vậy tối nay xem TV cùng mẹ, nhé?”

“Vâng.”

Dư Dương bỗng nhiên phát hiện, Dư Lan Lan quả thật đã không còn trẻ nữa rồi.

Dư Lan Lan trước khi đến công ty gọi cậu dậy, chín rưỡi sáng cậu còn có lớp học đàn. Mở mắt ra đầu tiên là vớ lấy điện thoại, trên màn hình ghi mới tám giờ, không có cuộc gọi nhỡ cũng không có tin nhắn mới. Dương Hạo này đang làm trò quái gì vậy. Xoa xoa thái dương vào toilet rửa mặt.

Chín giờ chuẩn bị ra khỏi nhà, vừa mở cửa một bóng người liền đổ về phía cậu.

“Dương Hạo?”

Dương Hạo dán dính vào người cậu rồi nắm tay cậu kéo về phía sofa, sau đó đổ phịch xuống, “Chờ anh ngủ một chút, em đừng có đi.”

“Này?!” Dư Dương thử tránh lại tránh không ra, sao lại khỏe thế cơ chứ. Lại nhìn Dương Hạo, anh đã ngủ mất rồi, phía dưới hàng lông mi thật dài có quầng đen, anh ta làm cái gì vậy hả?

Đầu đầu nhìn tay mình bị nắm thật chặt, thở dài với lấy điện thoại đặt cạnh sofa gọi cho giáo viên dạy đàn, chỉ còn cách xin nghỉ một buổi.

Dương Hạo tỉnh lại đã là bốn giờ chiều, một bàn tay Dư Dương vẫn còn bị anh nắm lấy, tay kia thì chống cằm nằm xem TV, kênh thể thao, thi đấu F1, âm lượng bật rất nhỏ.

Dương Hạo nâng đầu gối lên đùi cậu, “Đã ăn trưa chưa?”

“Anh nghĩ em có thể thoát ra mà ăn trưa chắc?” Dư Dương nâng cái tay vẫn bị anh nắm lên.

Dương Hạo cười cười, tách ngón tay ra ***g vào tay Dư Dương, “Muốn ăn gì nào?”

“Anh làm à?”

“Đi ra ngoài ăn, anh cũng đói lắm rồi, làm gì còn sức mà làm.” Dương Hạo dụi mắt.

“Không biết còn tưởng anh mới chạy nạn về.”

“Dư Dương.”

“Làm sao?”

“Mắt anh hình như có gì đấy lọt vào.”

“Để em xem.” Dư Dương cúi đầu, bỏ cái tay còn đang dụi mắt của anh ra, cẩn thận vạch mí mắt, “Làm gì có.”

“Thối một cái đi.”

Dư Dương nhẹ nhàng thổi, Dương Hạo bỗng nhiên cười cười, mặt hai người bây giờ gần như không có chút khoảng cách nào, anh nhẹ nâng đầu lên liền hôn Dư Dương một cái.

Im lặng hôn môi một lát rồi tách ra.

“Còn muốn ăn cơm không hả?” Dư Dương nhướn mày, cậu sắp chết đói rồi nè.

Dương Hạo thở dài, anh cũng không thể nói là anh còn muốn ăn cậu hơn nhỉ? Xoay người ngồi dậy, “Đi thôi.”

“Đúng rồi, anh làm sao mà trông như không ngủ cả đêm thế?”

“Ồ, nghỉ hè còn có mười lăm ngày anh muốn đến Thượng Hải sớm, tối qua tăng ca làm hết sạch việc rồi đi xe vé ngồi tới đây.”

Dư Dương cúi xuống buộc dây giày, “Đồ ngốc.” Dương Hạo chỉ tựa vào khung cửa cười.

Dương Hạo vốn định mười lăm ngày này đều phải ở cùng Dư Dương, cậu đi học đàn anh cũng đi theo ngồi nghe, chỉ tiếc anh trời sinh số đen, đến Thượng Hải chưa được hai ngày thì Dư Lan Lan bị cảm nặng, đúng lúc Trình Phượng lại đi Mỹ thăm con, vì thế Dương Hạo không thể không chịu trách nhiệm làm việc.

Thân thể Dư Lan Lan vẫn rất tốt, thỉnh thoảng bị cảm uống thuốc là không sao, lần này cũng vậy nhưng lại ốm tận một tuần, sốt cao thì đã bớt nhưng vẫn sốt nhẹ không dứt. Cô nằm trên giường thở dài nói mình đúng là đã già rồi, Dư Dương đưa nước đưa thuốc không cách nào nhìn vào mắt cô được.

Cửa hàng của Dư Lan Lan ở Thượng Hải có bảy cái, ở lân cận có sáu cái, giao dịch tiền bạc công việc linh tinh tuy không thể bằng được công ty Phương Kinh, nhưng chuyện cần xử lý lại càng nhiều hơn, hơn nữa chỉ có mình Dương Hạo lo liệu, bận rộn và áp lực không thể ít hơn ở bên kia.

Hôm nay Dư Lan Lan nghe xong báo cáo của Dương Hạo liền đau lòng sờ sờ mặt con, “Gầy quá, nếu không để Dương Dương học buổi sáng thôi, nửa ngày còn lại đến giúp con nhé?”

Dương Hạo cầm tay cô, “Con không sao đâu mẹ, Dư Dương cũng không biết gì nhiều, với lại em ấy còn phải thi cử để đi Viên, cứ để em ấy tập trung học đi.”

“Ăn cơm nào.” Dư Dương ở phòng bếp kêu lên.

Dương Hạo nâng Dư Lan Lan dậy, “Hiếm khi em ấy có hứng thú muốn làm gì đó, con cũng không muốn làm ảnh hưởng đến em ấy.”

Dư Lan Lan nhìn thấy ánh mắt mang ý cười của Dương Hạo có chút lo lắng nhíu nhíu mày, cô nghĩ rằng, hi vọng lo lắng của mình là thừa thãi.

26. Chương 26

Dư Dương gõ cửa phòng Dương Hạo không đợi anh lên tiếng liền đẩy cửa vào, đặt cốc cà phê hòa tan ở trước mặt anh.

Dương Hạo cười, cầm lên uống một ngụm, “Cảm ơn nhé. Tưởng em không cho anh uống mà?”

“Ai bảo là không cho? Là uống ít, uống, ít. Anh không hiểu tiếng trung à?” Dư Dương tựa vào bàn học trừng mắt nhìn anh.

“Chắc, nói năng thật là càng ngày càng gian xảo.” Dương Hạo xoay ghế dựa ngửa đầu xem cậu.

“Gần đèn thì rạng gần mực thì đen.”

“Ý em là,” Dương Hạo chỉ chỉ mình, “Anh là khối mực kia ấy hả?”

“Biết thế là tốt. Em ra ngoài đây, anh đừng ngủ muộn quá.” Dư Dương xoay người định đi, tay lại bị tóm lấy.

“Ồ đây với anh một lát.”

“Mẹ...”

“Anh sẽ không làm gì đâu.” Dương Hạo ngắt lời cậu, “Em cứ ngồi lại đây với anh một lúc đi.”

Anh không có áp lực công việc gì gì đó, chỉ bực nổi đừng nói vài động tác thân mật với Dư Dương, đến thời gian ở một mình với nhau cũng là vấn đề.

Dư Dương ngồi xuống giường, “Còn nhiều việc lắm không?”

“Bình thường, dì Phượng đã về rồi còn gì? Anh thu dọn một chút rồi mai giao lại cho dì ấy.” Dương Hạo quay lại bắt tay vào sắp xếp văn kiện, “Mẹ sao rồi? Vẫn còn sốt à?”

“Ừm.”

Dương Hạo nhăn mày, “Còn ba ngày nữa mình phải về trường rồi.”

“Em đã nói với mẹ là tìm một người giúp việc nhưng mẹ không chịu, em nghĩ mai anh nên nói lại với dì Phượng.”

“Cũng được.”

Di động của Dư Dương reo lên, “A lô? Ừ, anh ấy có ở đây, đợi một chút nhé.” Ngắc đầu nhìn Dương Hạo, “Tối mai còn việc gì không?”

“Chắc không đâu. Ai đấy?”

“Phạm Kỳ, bảo tối mai họp mặt một chút.”

Dương Hạo gật đầu.

Vì thế Dư Dương tiếp tục nói với điện thoại, “Được, tối mai cùng đi ăn. Sau đó à? Sau đó tính sau, bọn tôi không đi muộn quá được, mẹ tôi mấy hôm nay không được khỏe. Ừ, bye nhé.”

“Mấy hôm trước nghỉ em cũng chưa đi chơi với bọn họ à?” Dương hạo thuận miệng hỏi.

“Làm gì có thời gian.” Dư Dương gấp cái, ban ngày phải đi học, tối về còn chờ điện thoại của Dương Hạo, lấy đâu ra thời gian chứ.

“Em ngủ đi.”

“À, không sao đâu.”

Dương Hạo để kệ cậu, một lát sau cảm thấy yên ắng quay đầu thì thấy Dư Dương đã lăn ra ngủ trên giường.

Dương Hạo chỉnh điều hòa lên cao một chút, gỡ dép lê của cậu ra, nhấc hai chân cậu lên giường, làm xong những việc đó thì ngồi bên giường ngắm cậu một lúc, “Trẻ con không thức đêm thật hạnh phúc.”

Thở dài một lần nữa ngồi lại vào bàn, có hâm mộ cũng vô ích.

Gặp nhau cũng chỉ có Phạm Kỳ Vương Chí Dư Dương Dương Hạo, Tiên Quả đã về trường rồi, Vương Chí tuy vẫn có bộ dáng cẩu thả như cũ, nhưng bọn Dư Dương lại cảm thấy cậu ta không vui. Dương Hạo ngần lại chai bia thứ ba của cậu ta, “Vương Chí, ông có vấn đề.”

“Không có gì, Dương Hạo ông đừng có cần tôi.”

“Thôi đi ông, có phải người giấu được việc gì đâu.” Phạm Kỳ giật lại chai bia.

Vương Chí thoáng cái mất tinh thần, xoa xoa mặt, “Tôi chia tay với bạn gái rồi.”

“Không phải vẫn đang tốt đẹp sao?” Dư Dương hỏi, nhớ tới cô nhỏ Tứ Xuyên thẳng thắn kia.

“Nhà cô ấy coi như là gia đình cán bộ cao cấp, cô ấy lại là con một, cha mẹ cô ấy hi vọng sau khi tôi với cô ấy tốt nghiệp thì ở lại Thành Đô.”

Thành Đô là một thành phố thuộc tỉnh Tứ Xuyên

“Cha mẹ cậu nói thế nào?”

“Nói để tôi tự suy nghĩ, nhưng mà, nếu tôi bỏ lại cha mẹ nuôi ta hai mấy năm thì tôi có còn là đàn ông không?!”

Phạm Kỳ vỗ vai cậu ta, trả lại chai bia cho cậu ta, mở một chai khác ra, “Cạn chén.”

“Không phải ông cũng thất tình đấy chứ? Vừa mới qua lại một học kỳ mà?” Dư Dương nghi ngờ nhìn cậu ta.

“Gần như thế, học kỳ này chuẩn bị chia tay.” Phạm Kỳ vẻ mặt không sao cả.

“Cũng là vì ông phải ở rể à?”

“Không phải.” Phạm Kỳ cười khở, “Sắp hết năm bốn tốt nghiệp rồi, việc làm chưa tìm được, về sau sẽ ra sao cũng không rõ. Ra ngoài đời không giống lúc ở trường, chỉ cần nói chuyện yêu đương, so với về sau nhìn mặt nhau thấy ghét không bằng bây giờ buông tha cho nhau.”

“Quá thực tế.”

“Là thực tế xã hội. Không phải ai cũng giỏi giang hoàn hảo như hai ông.” Vương Chí thở dài, trong giọng nói không biết là hâm mộ hay đổ kị.

Hoàn hảo à? Dư Dương có chút dăm chiêu.

Nếu bọn họ biết cậu và Dương Hạo là đồng tính lại còn loạn luân, liệu có sửa hai chữ hoàn hảo thành biến thái không? Sau đó nhìn hai cậu bằng con mắt khinh bỉ và kì thị.

“Cho nên, hai ông không có người yêu ở đại học quả thật là quyết định đúng đắn.” Phạm Kỳ kết luận.

Dư Dương cùng Dương Hạo liếc mắt nhìn nhau, bọn họ không biết phải dùng biểu tình gì thì tốt nữa.

“Không nói nữa, tối nay không say không về!” Vương Chí vẫy tay, “Phục vụ, lấy thêm mười chai.”

Đưa Vương Chí và Phạm Kỳ về nhà xong Dư Dương với Dương Hạo mới quay xe về, hai thằng kia uống say đến không biết trời trăng gì nữa, báo hại họ đưa về tận cửa còn phải nói xin lỗi với cô chủ.

“Đáng ghét, không biết uống thì uống vừa thôi chứ.” Dư Dương bất mãn xoa tay, hai thằng cũng không bé nhỏ gì cho cam, uống say rồi nặng như là lợn ấy.

Dương Hạo trả tiền xe đuổi theo, “Vốn là cố ý muốn say, em còn mong bọn nó uống ít à?”

“Ngược lại tửu lượng của anh thật ra không tồi.” Dư Dương liếc mắt nhìn anh, Dương Hạo cũng uống không ít với hai ông kia. Có điều, cậu không biết thì ra anh lại uống tốt như vậy.

“Chú Phương nói đây cũng là một trong những kỹ năng trên thương trường, cho nên có đặc huấn.” Dương Hạo nhân ánh sáng mờ mờ trong khu nhà nắm lấy tay Dư Dương.

“Nói như đúng rồi ấy.” Dư Dương cười nhạo, sau đó cậu nhớ đến sinh nhật đầu tiên họ ở bên nhau, Dương Hạo nói chưa đủ mười tám tuổi phải đi cùng người lớn mới được uống rượu, so với bây giờ cậu bỗng cảm thấy buồn cười, cuối cùng cảm thán thì ra họ đã ở bên nhau nhiều năm như vậy.

Lúc này họ đã bắt đầu đi lên lầu, ở chỗ rẽ Dương Hạo dừng lại đối mặt với Dư Dương, “Dư Dương, chúng ta cũng sẽ phải xa nhau một thời gian.”

“Bây giờ là thời đại công nghệ thông tin.” Dư Dương còn đang cười, “Không phải anh bị lây bệnh của bọn họ rồi đấy chứ?”

“Sao thế được, anh tin vào chính mình mà, em đi đâu tìm được một người vĩ đại như anh chứ?” Dương Hạo cũng cười, nghĩ mình có thể là bị lây bệnh thật rồi, nếu không vì sao tự dưng lại thấy bất an.

“Đã gặp người tự dát vàng lên mặt rồi, chưa thấy ai dát một lớp vàng dày như vậy.” Ném cho anh biểu tình khinh bỉ, Dư Dương nhắc chân chuẩn bị lên lầu, sau đó bị tóm trở lại, Dương Hạo ôm lấy cậu, “Dư Dương, chắc chắn anh sẽ nhớ em đến điên lên mất.”

Dư Dương ôm lại anh, gác cằm trên vai anh, “Đồ ngốc.”

Khai giảng không lâu sau là sinh nhật 22 tuổi của hai người, ngày 21 đúng lúc là cuối tuần, đã hẹn với mọi người trong ký túc buổi tối đi ăn cùng nhau. Dư Dương phải đi học đàn, ra khỏi cửa thì nhận được tin nhắn của Dương Hạo, nói rằng có chút việc không thể đi cùng cậu. Cậu cũng không để ý nhiều, một mình ngồi xe đi.

Chiều về ký túc không thấy ai, Dư Dương đang buồn bực thì Dương Hạo đẩy cửa vào, “Về rồi à?”

“Ừ, bọn nó không có ở đây, sắp 6 giờ rồi.” Bọn họ hẹn nhau là 6 giờ 30.

“Chắc là đi mua đồ gì đó rồi, bảo là tập trung ở nhà hàng. Anh có một thứ cho em này.” Dương Hạo hiếm khi tỏ vẻ thần bí.

“Quà sinh nhật à?” Dư Dương kì quái nhìn anh, bởi vì cùng ngày sinh, họ chưa bao giờ tặng quà cho nhau.

“Ừ.” Dương Hạo lấy một cái hộp trong túi, mở ra đưa tới trước mặt Dư Dương, bên trong là một chiếc nhẫn nhỏ, kiểu dáng đơn giản, có ánh vàng sáng bóng, vẻ ngoài hơi thô ráp, có thể thấy là tự tay làm ra.

“Anh làm à?” Dư Dương cầm lên nhìn nhìn đẹp vào ngón áp út, vừa khít.

“Mất một ngày của anh đấy.” Dương Hạo cười, nắm tay Dư Dương nhìn, “Cũng may là trông không tệ.”

Ngón tay của Dư Dương thon dài, da lại trắng, đeo chiếc nhẫn vàng đẹp đến không nói nên lời. Chuyển mắt từ tay mình qua tay Dương Hạo, nhướn mày, “Anh không có à?”

Dương Hạo lắc lắc tay trái, “Chờ em tặng.”

“Vậy anh cứ từ từ mà chờ nhé.” Dư Dương rút tay lại, “Em không so được với anh, em là người nghèo.”

Dương Hạo cười, “Vậy thì tặng cái này cho anh làm quà cũng được.” Âm cuối biến mất khi hai môi chạm nhau.

Dư Dương nghĩ Dương Hạo càng ngày càng to gan, cửa hình như chưa khóa đúng không? Sau đó suy nghĩ dừng lại không thể nghĩ gì nữa.

Bốp!

Tiếng đồ rơi ở ngoài cửa làm Dư Dương và Dương Hạo hoàn hồn.

“Mẹ?!”

Dư Lan Lan mặt trắng bệch đứng ở cửa.

“Dương Dương, Dương Dương, thu dọn đồ đạc, về nhà với mẹ, về nhà với mẹ.” Cả người Dư Lan Lan phát run, ánh mắt rời rạc, đứt quãng nói.

“Mẹ...”

“Thu dọn đồ đạc ngay!!!” Cô bỗng nhiên cuồng loạn hét lên.

27. Chương 27

Dư Lan Lan đến Thâm Quyển chỉ là trùng hợp, mãi mới hết sốt trở về công ty làm việc, đúng lúc có một thương hội ở Thâm Quyển, Trình Phượng cho cô đi coi như là du lịch để giải sầu, nhân tiện có thể đến thăm hai đứa con. Dư Lan Lan nhớ khi thương hội kết thúc vừa vặn là sinh nhật hai đứa nó, vì thế muốn để chúng bất ngờ không nói cho chúng mình sẽ đến. Tới đại học Thâm Quyển hỏi ký túc xá ở đâu, quản lý ký túc thấy nói là mẹ của Dương Hạo và Dư Dương cũng không gọi người xuống nhận mà cứ thế cho lên, cuối cùng còn thêm một câu chị có hai đứa con rất tốt, phòng 313 chị lên đó đi.

Dư Lan Lan lòng đầy vui vẻ đẩy cửa phòng 313, sau đó cô nhìn thấy một cảnh tượng không hề dự đoán trước, cô không biết mình nên làm thế nào mới tốt, cô chỉ biết là phải tách chúng nó ra, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt.

Dư Dương lập tức bị đưa về Thượng Hải, Dư Lan Lan gọi điện cho Trình Phượng, bảo cô bằng mọi giá tốn bao nhiêu tiền cũng được nhanh chóng làm xong hộ chiếu cho Dư Dương. Cúp điện thoại rồi nhìn Dư Dương, “Dương Dương, nếu con còn coi mẹ là mẹ thì đưa di động cho mẹ ngay.”

Dư Dương nhìn Dư Lan Lan, trong mắt cô ngoại trừ mờ mịt thì không còn cảm xúc khác, đau thương vô cùng, cậu có thể cảm nhận chính xác khí tức tuyệt vọng của Dư Lan Lan, tuy rằng trông mẹ vẫn có vẻ bình tĩnh. Đưa di động ra, sau đó về phòng mình gỡ dây mạng ra mang tới phòng Dư Lan Lan. Cậu nghe thấy Dư Lan Lan gọi điện cho Dương Hạo, “Hạo Hạo, nếu còn coi mẹ là mẹ thì đừng tìm Dương Dương nữa.” Không đợi Dương Hạo trả lời liền cúp điện thoại. Dư Dương nhớ ra lúc đưa di động cho Dư Lan Lan trên màn hình hiện hai tin nhắn chưa đọc, Dương Hạo nhắn, nhưng cậu vĩnh viễn cũng không biết rốt cuộc là Dương Hạo muốn nói gì với cậu.

Trong thời gian đợi làm hộ chiếu Dư Lan Lan trông coi Dư Dương, ban ngày đưa cậu đến lớp piano học, về nhà bắt cậu đi ngủ. Cô không hề nhắc đến chuyện hôm đó, không nói đến Dương Hạo, cũng không hỏi Dư Dương có tình cảm gì với Dương Hạo. Cô cứ như vậy trông giữ, giống như bảo vệ lớp phòng hộ cuối cùng của mình.

Dư Dương bị giám thị như một phạm nhân, nhưng cậu không hề có ý định chống cự, như Dư Lan Lan đã nói, trừ khi cậu không coi cô là mẹ, mà cậu không thể từ bỏ mẹ mình được. Hiện giờ điều may mắn duy nhất là lúc trở về đã kịp nhét chiếc nhẫn vào túi, cái đồng hồ Dương Hạo tặng hồi trước và quần áo của anh đều bị Dư Lan Lan đóng gói gửi về Thiên Tân, người nhận là Dương Tử Tân, cô phải xóa sạch tất cả dấu vết của Dương Hạo trong cuộc sống của Dư Dương.

Nguyên văn là T thị, mình chỉ nghĩ ra mỗi Thiên Tân là pinyin bắt đầu bằng chữ T, không biết có phải không ==|||

Dư Dương không trách Dư Lan Lan, đồng tính vốn không được tiếp nhận, hướng chi lại còn là anh em, loạn luân, ghê tởm, biến thái, HIV, mọi người đầu tiên sẽ nghĩ như vậy, sau đó không ai có thể tưởng tượng được trong tình huống nào hai anh em mới có thể yêu nhau. Dư Dương ngày càng im lặng, ăn cơm ngày càng ít đi, cả ngày chỉ có đánh đàn, cậu không biết hiện giờ ngoại trừ đánh đàn mình còn có thể làm gì. Thỉnh thoảng nhớ tới Dương Hạo, không biết bây giờ anh như thế nào, lúc anh giữ lấy cổ tay cậu dùng hết sức lực toàn thân, làm cho cậu hầu như nghĩ tay mình sẽ bị anh cứ thế kéo đứt. Cậu gỡ tay anh ra, từng ngón từng ngón một, cậu thấy tay còn lại bên người của anh không nhận được run rẩy, cậu không còn cách nào khác nhìn vào mắt anh, cậu nói, “Dương Hạo, buông tay.”

Cậu nghe thấy giọng nói của mình phát run, cậu để ý tới Dương Hạo nhiều hơn cậu nghĩ lắm. Đàn piano bị nhấn thật mạnh phát ra thanh âm rất vang.

“Dương Dương.” Cửa bị đẩy ra, Dư Lan Lan lộ đầu vào, “Hộ chiếu ngày mai là có rồi, con thu dọn đồ đạc đi, ngày kia sẽ đi Viên.”

Bọn họ có phải là... sẽ không bao giờ gặp lại nữa không?

Khi Dương Hạo nhận được điện thoại của Dư Lan Lan thì anh đang ở thư viện tìm tài liệu, cô ngồi đợi con ở ghế bên hồ, Dương Hạo đến thấy cô đang hút thuốc, liền gơ tay lấy điếu thuốc ra ném vào thùng rác, “Hình như mẹ đã đồng ý với Dư Dương là cai thuốc rồi mà.”

Chỗ này Dương Hạo dùng từ “ngài” để gọi Dư Lan Lan, mình không biết dùng từ gì để diễn tả nên đành dùng “mẹ”

Dư Lan Lan nhìn anh một cái rồi lại quay ra nhìn hồ, Dương Hạo ngồi xuống bên cạnh cô, “Đến làm thủ tục thôi học cho Dư Dương ạ?”

“Ừ.” Dư Lan Lan nghĩ Dương Hạo biểu hiện bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

“Cho em ấy đi Viên sao?”

“Con biết à?”

“Nếu không mẹ cũng không tới tìm con.”

“Hạo Hạo, con cũng là mẹ sinh ra.”

“Con không hề nghi ngờ điều đó.”

“Vậy thì tại sao lại đi yêu chính em ruột của mình chứ?!” Dư Lan Lan nắm chặt tay thấp giọng kêu.

Dương Hạo im lặng, cuối tháng chín đầu tháng mười mặt trời ở Thâm Quyển vẫn sáng chói, gió thổi qua kẽ lá vào người đều là nóng nực.

“17 tuổi mới biết sự tồn tại của nhau, con không cho là giữa bọn con có bao nhiêu thân tình, ngay từ đầu con đã không coi Dư Dương là em trai.”

“Hạo Hạo, con để người mẹ này ở đâu vậy hả?”

“Con xin lỗi.”

“Mẹ không cần con xin lỗi!”

“Con xin lỗi!”

Dư Lan Lan hít một hơi, “Xem ra muốn con đồng ý không ra nước ngoài tìm Dương Dương là không thể.”

Dương Hạo không nói gì, anh cúi đầu nhìn ngón tay mình, nhớ tới động tác đeo nhẫn lên tay của Dư Dương ngày đó, anh không thể buông tha cho cậu khi mà cậu đã thừa nhận.

Dư Lan Lan mở túi mình lấy ra một bao văn kiện của bệnh viện đưa cho Dương Hạo, “Không phải lừa gạt, con có thể đến bệnh viện ở Thượng Hải xem.”

Dương Hạo hơi nhíu mày mở ra, là một tờ giấy khám sức khỏe, Dư Lan Lan, nữ, 48 tuổi, chẩn đoán chính xác bệnh máu trắng giai đoạn đầu.

Bệnh máu trắng?!!

Dương Hạo không kìm chế được đứng bật dậy.

“Là di truyền, ông ngoại con cũng mất vì bệnh này.” Dư Lan Lan bình tĩnh như là người bị máu trắng không phải cô vậy.

“Ba...”

“Ba con và Dương Dương cũng không biết.” Dư Lan Lan nhìn Dương Hạo, “Nếu mẹ lấy đó làm yêu cầu bắt Dương Dương kết hôn nhất định nó sẽ nghe theo.” Con mình đương nhiên là mình biết rõ nhất.

“Vì sao?”

“Vì sao mẹ không làm vậy à?” Dư Lan Lan vẻ mặt trở nên hoảng hốt, rồi lại lấy tinh thần lại, “Bởi vì mẹ cần con tốt nghiệp xong tới giúp mẹ, cũng không thể đến Viên được.

Cô muốn đích thân coi chừng nó, làm cho nó không có cơ hội đi tìm Dư Dương.

28. Chương 28

Khi Dư Dương biết bệnh tình của Dư Lan Lan thì bốn năm đã trôi qua, một buổi chiều bốn năm sau, tại một cái ghế dài trong sân học viện âm nhạc Viên, Dư Dương nhận được cuộc điện thoại đầu tiên sau bốn năm, anh nói, mẹ bị bệnh, đang ở bệnh viện, em hãy trở về đi.

Giọng nói nhỏ nhẹ, ngữ khí hơi hốt, nhưng Dư Dương biết chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

“Rất nghiêm trọng sao? Đây cũng là nguyên nhân anh không ra nước ngoài sao?” Nếu đã ra nước ngoài, chắc chắn anh sẽ đến tìm cậu mà.

Dương Hạo im lặng trong chốc lát : “Đặt được vé máy bay thì gọi cho anh, anh đi đón em.”

Ngày Dư Dương về mưa rơi đã lâu rồi cuộc cũng dừng, mặt trời ló ra khỏi mây chiếu xuống ảm áp, buổi sáng Dư Lan Lan làm hóa trị nên tinh thần có vẻ không tồi, cô để Dương Hạo đẩy đi quanh viện thật lâu. Dùng bữa trưa xong nhân lúc cô đi ngủ Dương Hạo lái xe đến sân bay đón Dư Dương, anh đã rất nhiều lần tưởng tượng đến cái cảnh mình gặp lại Dư Dương, phải nói cái gì, vẻ mặt như thế nào, động tác ra sao, chỉ có một điều duy nhất anh không nghĩ tới, gặp lại Dư Dương, cậu đã không còn một mình, người ở bên cạnh cậu, là Thẩm Tịch.

Khi bọn họ đi từ cửa ra, Dương Hạo hơi nhíu mày một cái, lập tức trở lại vẻ mặt bình thản, nhận lấy đồ trong tay Dư Dương xong liền gật đầu với Thẩm Tịch, “Đàn anh, đã lâu không gặp.”

Thẩm Tịch vô cùng kinh ngạc sau đó cười nói, “Phải nói là em có trí nhớ tốt hay ánh mắt tinh đây nhỉ?”

Hơn bảy năm không gặp tóc Thẩm Tịch đã sắp dài đến thắt lưng, dùng dây buộc tóc màu xanh lam đậm buộc lại gọn gàng, khuôn mặt đã không còn nét trẻ con, lại càng thêm tuấn tú.

Dương Hạo đẩy đẩy kính mắt, “Cảm ơn đã khen.” Anh không nhìn Dư Dương, anh không biết, liệu mình có thể kiềm chế ý muốn ôm lấy cậu ngay ở đây, không buông tay ra nữa hay không. “Xe ở bên kia.” Xoay người đi trước ra ngoài.

Dư Dương cùng Thẩm Tịch đi theo, cùng ngồi ở ghế sau, Dương Hạo tập trung lái xe, không nói chuyện hay tâm sự bất cứ gì cả.

Đưa Dư Dương và Thẩm Tịch đến bệnh viện rồi, Dương Hạo mang đồ của Dư Dương về nhà sau đó đến công ty, anh không những phải trông coi mấy cửa hàng của Dư Lan Lan, việc ở công ty Phương Kinh cũng gửi qua mạng cho anh, những lúc vội vàng ba ngày anh cũng không được chợp mắt.

Dư Lan Lan tỉnh dậy thấy Dư Dương, có chút bất mãn lắm bầm, “Dương Hạo, không phải đã nói chiều con cứ đến công ty không cần ở đây rồi, còn có Tiểu Cầm nữa mà.”

“Mẹ, là con đây.” Dư Dương ngồi bên giường cầm tay cô.

“Dương, Dương Dương?” Dư Lan Lan trợn trừng mắt, “Sao con đã về rồi?” Tay vô thức sờ lên mũ trên đầu.

“Mẹ còn muốn gạt con bao lâu nữa? Mẹ muốn để con áy náy cả đời sao?” Dư Dương cầm tay cô run rẩy, phải cố gắng lắm mới có thể đè nén cái mũi cay cay cùng hốc mắt ửng đỏ.

“Thằng ngốc này, mẹ chỉ là không muốn con lo lắng thôi.” Dư Lan Lan sờ sờ đầu cậu, liếc mắt thấy Thẩm Tịch liền nói sang chuyện khác, “Cậu này là ai vậy?”

“Con chào dì, con là Thẩm Tịch, học cùng học viện với Dư Dương.” Thẩm Tịch tiến lên, khoác tay lên vai Dư Dương.

“Chào con, Dư Dương nhà dì nhờ con chăm sóc rồi.”

“Vâng ạ, bọn con vẫn chăm sóc cho nhau.” Thẩm Tịch cúi đầu nhìn Dư Dương một cái.

“Con đã hẹn với bác sĩ ngày mai đi kiểm tra xem tủy có phù hợp không.” Dư Dương không để ý đến anh nói với Dư Lan Lan.

“Con cũng sẽ đi kiểm tra.” Thẩm Tịch nói tiếp.

“VẬY làm phiền con quá.”

“Đi không cần khách khí đâu ạ.” Thẩm Tịch cười đến vô cùng dịu dàng, mắt nhìn Dư Dương.

Dư Lan Lan có chút dăm chiêu.

Dương Hạo đến bệnh viện lúc tám giờ tối, Dư Dương đang ăn cơm cùng Dư Lan Lan, không thấy Thẩm Tịch.

“Dương Hạo, đã ăn cơm chưa?” Dư Lan Lan hỏi, “Ăn cùng mẹ đi?”

“Con không đói bụng, hai người cứ ăn đi, con đi tìm bác sĩ.” Dương Hạo sờ trán Dư Lan Lan thấy không sốt rồi mới đi khỏi phòng bệnh.

Một lát sau Dư Dương cũng đi theo.

“Ăn no rồi à?”

“Em cũng có quyền biết về bệnh của mẹ.”

“Anh cứ nghĩ ban ngày em đã hỏi rồi.”

Dư Dương mím môi không nói gì.

Dương Hạo thở dài, ở trong góc nắm cổ tay Dư Dương kéo cậu vào lòng, Dư Dương định giãy ra.

“Đừng động đây, để anh ôm một lúc.” Dương Hạo ghé vào tai cậu nói nhỏ.

Dư Dương không động đây nữa, mặc cho anh ôm, tựa như đã trở về bốn năm trước tại sân thượng trường học. Hành lang thật im ắng, có thể nghe thấy tiếng tim của người kia đập cùng một nhịp với mình, thời gian bỗng nhiên trở nên dài đằng đẵng, cứ như thể đã qua một đời người. Câu nói đó cũng không phải chỉ có trong tiểu thuyết, ở một số hoàn cảnh đặc biệt, có thể cảm nhận được nó một cách rõ ràng.

Tiếng giày cao gót nện xuống mặt đất truyền tới từ xa, Dương Hạo buông Dư Dương ra, vỗ vỗ vai cậu, “Đi thôi, đến phòng chủ nhiệm.”

Dư Dương không nhìn được rõ vẻ mặt của anh, cũng không nhìn được ưu tư trong đôi mắt anh. Dương Hạo vẫn là Dương Hạo, chỉ là làm cho người ta càng thêm khó nắm bắt.

Dương Hạo ở lại trông đêm, Dư Dương bị anh bắt về nghỉ ngơi. Giúp Dư Lan Lan nằm xuống, sửa lại góc chăn, tắt đèn, ngồi ở trên ghế đối diện giường bệnh mở máy tính tiếp tục làm việc, khuôn mặt ở sau màn hình lúc sáng lúc tối, Dư Lan Lan nằm trên giường nhìn anh, “Dương Hạo, con có hận mẹ hay không?”

Dương Hạo ngừng tay đứng dậy đi qua, “Mẹ lại nghĩ linh tinh gì vậy? Đi ngủ sớm chút, bác sĩ nói nghỉ ngơi rất quan trọng.”

“Không phải là mẹ không thể chấp nhận chuyện các con là đồng tính, cái này có di truyền mẹ đã biết từ lâu. Nhưng mà hai con là anh em ruột, có huyết thống giống nhau, là con ruột của mẹ, con bảo làm sao mẹ có thể chấp nhận hai đứa con chính mình để ra yêu nhau được?” Dư Lan Lan nói xong lại kích động, nhắm mắt thở dốc.

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ gì cả, bây giờ mẹ chỉ cần chăm sóc mình thật tốt là được rồi.”

“Thẩm Tịch là một chàng trai không tệ, con cũng có thể chọn những người khác.”

Dương Hạo chỉ vỗ nhẹ cô, không trả lời gì.

Dư Lan Lan thở dài dần ngủ thiếp đi.

Tỷ của Dư Dương không phù hợp, Thẩm Tịch cũng vậy, Dư Lan Lan lại an ủi họ nói tình huống này cơ hội phù hợp của anh chị em cao hơn.

Dư Lan Lan là con một, mẹ cô khó sinh, sinh cô xong thì qua đời, cha cô không lấy vợ nữa, năm Dư Lan Lan năm tuổi nhà họ nhận nuôi Dương Tử Tân, cha cô đến 42 tuổi thì qua đời, nguyện vọng của ông là để Dương Tử Tân cưới Dư Lan Lan.

Dư Lan Lan có đôi lúc cũng nghĩ liệu có nên nhân lúc này bắt Dư Dương kết hôn không, nhưng cô lại nghĩ, nếu vậy thì lại chỉ có thêm một Dư Lan Lan nữa trên đời mà thôi.

Mãi về sau này Dư Dương cũng không hiểu vì sao cuối cùng mẹ cũng không bắt cậu kết hôn, mẹ phải biết là chỉ cần mẹ nói chắc chắn cậu sẽ làm theo. Dương Hạo lại có thể hiểu được tâm tư của cô, cho nên anh kiên trì không đồng ý với Dư Lan Lan, buông tha cho Dư Dương đi tìm một người khác. Dương Hạo nghĩ thật ra cuối cùng Dư Lan Lan cũng chẳng buồn quản anh, bởi vì cô nghĩ Dư Dương đã có một người là Thẩm Tịch.

Ngày thứ ba Dư Dương trở về Dương Hạo đi công tác ở Bắc Kinh, chuyện kinh doanh của công ty Phương Kinh vẫn đều phải qua tay anh, vốn đã sớm phải đi ký kết, nhưng Dương Hạo không yên tâm về Dư Lan Lan vì thế còn chưa đi.

Lúc đi anh nói với Dư Dương sẽ lập tức quay về, nhiều nhất là hai ngày thôi. Cũng không để cậu đi tiễn, từ bệnh viện về nhà đổi bộ quần áo là lên xe ra sân bay luôn. Mà đêm trước ở bệnh viện anh còn vội nên đến buổi sáng mới chớp mắt được một lúc.

Dư Lan Lan nhìn ra ngoài cửa sổ, Dư Dương đang gọt táo cho cô, cô bỗng thì thầm như tự nói với mình, “Có lúc bận rộn Dương Hạo đến ba bốn ngày cũng không được chớp mắt.”

Động tác tay của Dư Dương ngừng một lúc rồi tiếp tục.

Dương Hạo vẫn không hỏi cậu với Thẩm Tịch có chuyện gì xảy ra, anh vốn có cơ hội nhưng lại không nói gì. Mỗi ngày Thẩm Tịch đều đến bệnh viện thăm Dư Lan Lan một lúc, có thể gặp Dương Hạo, cũng chỉ khách khí chào hỏi. Dư Dương không biết là anh đã đồng ý với Dư Lan Lan buông tha cho cậu, hay là chắc chắn giữa cậu và Thẩm Tịch không hề có chuyện gì nữa.

Sau khi Dương Hạo đi một ngày bệnh tình của Dư Lan Lan chuyển biến xấu, Dư Dương ngồi ngoài phòng cấp cứu vô cùng lo lắng bất an, nhưng cậu vẫn cố kiềm chế không gọi cho Dương Hạo. Buổi trưa Dương Hạo gọi điện về, hỏi tình trạng của Dư Lan Lan, Dư Dương cuối cùng không thể chịu được, Dư Lan Lan đã ở trong phòng cấp cứu tám tiếng rồi, đã đổi nhóm bác sĩ thứ hai đi vào.

Dương Hạo ngồi bảy may tối đó về, đến bệnh viện đã là hai giờ sáng. Dư Dương ghé vào giường Dư Lan Lan ngủ, Dương Hạo thở ra một hơi dài, ngã xuống ghế sofa.

29. Chương 29

Dư Dương tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên sofa ở phòng bệnh, một tấm chăn đắp trên người, điều hòa để 25 độ không quá lạnh cũng không quá nóng. Cậu nhắm mắt lại, bỗng nhiên lại mở ra, bật dậy lao tới giường của Dư Lan Lan, cô cũng đang ngủ say, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng hơi thở vẫn đều đặn, Dư Dương vịn tay lên giường thở ra một hơi dài.

Sau đó cửa phòng bệnh đẩy ra, Dương Hạo đi vào, trong tay là cháo và bánh mì.

“Dậy rồi à?”

“Ừ.” Dư Dương nhìn đôi mắt thâm quầng của anh, “Tối qua mấy giờ anh mới về?”

“2 giờ. Ra đây ăn đi.” Dương Hạo trả lời ngắn gọn, đặt bữa sáng lên bàn. Mãi không thấy Dư Dương động dậy liền ngẩng đầu lên nhìn cậu, “Chưa đánh răng hả em?” [nghe nó thốn nhưng mình thích thế =))]

Dư Dương nhăn mặt lại : “Xin lỗi nhé.”

“Xin mấy rở ?” Dương Hạo gỡ kính ra đặt một bên, bưng cháo lên húp, lơ đãng nói. “Đi rửa mặt, xong rồi ra ăn sáng.”

Dư Dương dừng một chút, cuối cùng vẫn đi vào buồng vệ sinh trong phòng.

Dư Lan Lan ở trong phòng bệnh loại A, có xô pha, có bàn trà, có điều hòa và buồng vệ sinh. Đợt trước Dư Lan Lan cảm thấy quá lãng phí không chịu nằm, Dương Hạo chỉ cười cười làm thủ tục rồi khiêng cô vào. Sự cứng rắn của anh giấu sau vẻ mặt ôn hòa, Dư Lan Lan biết thừa như thế, chỉ nói vài câu rồi thôi.

Dư Lan Lan ngủ đến tận chiều, tỉnh dậy thấy Dương Hạo đang ngồi trên xô pha mở máy tính bảng làm việc, “Về nhanh thế à?” Giọng nói khàn khàn rất nhỏ.

Dương Hạo đứng dậy lấy cốc nước ấm sau đó nâng cô dậy từ từ uống.

“Dương Dương đâu rồi?” Uống gần nửa cốc nước Dư Lan Lan đẩy cốc ra hỏi.

“Con để em ấy về nghỉ ngơi, ở cùng mẹ một đêm cũng chưa ngủ được.”

“Đêm qua con về gấp phải không? Đã ngủ chút nào chưa?”

Dương Hạo để cốc xuống, đẩy gọng kính, “Ngủ trên máy bay một lúc, đằng nào con cũng quen thức đêm rồi. Mẹ muốn nghỉ một lát hay gọi bác sĩ đến kiểm tra luôn?”

“Mẹ muốn ăn ít cháo.” Dư Lan Lan cảm thấy hơi đói.

Dương Hạo tắt máy tính đi, lấy áo khoác trên xô pha mặc vào, “Con đi mua cho mẹ, nhân tiện gọi bác sĩ đến xem luôn.” Nhẹ nhàng khép cửa, liền nhứu mày lại, vì phải hóa trị cho nên khẩu vị của Dư Lan Lan không tốt lắm, hôm nay tự dưng lại kêu đói.

Đến phòng trực gọi bác sĩ trước, sau đó chậm rãi đi đến thang máy ấn nút.

Nhấn xuống nút số tầng, Dương Hạo dút tay vào túi nhìn chăm chăm con số trên ô vuông lần lượt nhảy, tay nắm chặt di động trong túi.

Có lẽ là anh nghĩ nhiều rồi.

Nhưng mà, tốt hơn là vẫn nên gọi ba và chú tới đây thôi.

Ngày hôm sau Dương Tử Tân tới Thượng Hải, năm giờ chiều hôm đó Dư Lan Lan qua đời. Trước đó còn nói đủ thứ chuyện với Dương Tử Tân, sau lại nói hơi mệt để Dương Tử Tân đỡ cô nằm xuống, rồi không tỉnh dậy nữa.

Dư Dương cảm thấy cô rất bình an không hề đau đớn, bởi vì ngoại trừ không còn hơi thở không còn nhịp tim, Dư Lan Lan trông không khác gì đang ngủ cả. Cậu ngồi trên giường bệnh, giấu mặt trong lòng bàn tay, sau đó nước mắt liền chảy xuống theo khe tay.

Hầu như việc hậu sự đều là Dương Hạo xử lý, Dư Dương phần lớn chỉ ngồi ngẩn ra trên xô pha phòng khách. Nếu không có việc cần thiết Dương Hạo cũng không quấy rầy cậu, Thẩm Tịch thỉnh thoảng vẫn xuất hiện, ngồi cùng Dư Dương cũng không nói gì nhiều. Hôm lễ tang Liễu Liễu từ Thụy Sĩ về gấp, Liễu Liễu mặc quần áo đen cắt tóc ngắn trông rất thành thực, cô chào hỏi Dương Hạo Dư Dương và Thẩm Tịch. Dư Dương thấy ngón áp út trái của cô đeo một chiếc nhẫn bạch kim, không quá cầu kì, chỉ là một chiếc nhẫn bình thường. Liễu Liễu nói cô đã kết hôn, đi làm giấy chứng nhận kết hôn của chồng cô là Thụy Tịch người Hoa hơn cô năm tuổi, cô nói sang năm sẽ về nước thăm người thân cùng chồng, lúc đó sẽ giới thiệu cho bọn họ.

Dư Dương nhẹ nhàng gạt đầu, lúc gạt đầu liền liếc mắt thấy chiếc nhẫn vàng thủ công thô ráp đeo trên ngón tay trái của mình. Mấy hôm nay ở bệnh viện cùng Dư Lan Lan có lần cô đã nắm lấy tay Dư Dương tỉ mỉ quan sát rồi nói thật là đẹp, Dư Dương không biết cô nói tay cậu hay là chiếc nhẫn, hay là bàn tay có đeo chiếc nhẫn. Đã không còn cơ hội để biết rồi.

Tài khoản trong ngân hàng của Dư Lan Lan để lại cho Dư Dương, cửa hàng kinh doanh với Trình Phượng để lại cho Dương Hạo, Trình Phượng cũng nhận đó giao toàn quyền quản lý cửa hàng cho Dương Hạo, nói là muốn về hưu mà nghỉ ngơi, cô chuẩn bị ra nước ngoài cùng con mình.

Xử lý ổn thỏa mọi việc xong Dư Dương cũng chuẩn bị quay về Viên, cậu còn một năm học nữa ở học viện mới tốt nghiệp. Buổi tối trước khi đi thu dọn hành lý đầy đủ liền vào bếp pha cốc cà phê đi tới phòng Dương Hạo, quả nhiên anh vẫn còn đang xem văn kiện, gõ cửa vài cái xong Dư Dương bước vào.

Dương Hạo ngẩng đầu lên nhận cà phê nói cảm ơn, Dư Dương thản nhiên nói nghỉ sớm một chút rồi đi ra ngoài, tay lại bị nắm lấy.

“Ngồi lại với anh một lúc.”

Dư Dương quay đầu lại, Dương Hạo đang dùng tay kia đẩy gọng kính trên sống mũi, cậu bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, hình ảnh trong trí nhớ vượt qua bao nhiêu thời gian cách trở nhập vào cùng một chỗ, nhưng có rất nhiều thứ xung quanh cũng không giống như trước.

“Ngày mai mấy giờ máy bay cất cánh?” Dương Hạo thả bàn tay đang nắm, khẽ ngẩng đầu nhìn cậu.

“Ba giờ chiều.” Dư Dương tựa vào cửa, hai tay đút túi, mắt nhìn xuống nền nhà. Giống như là ở đó đột nhiên mọc ra vài cây nấm.

“Thẩm Tịch có về cùng em không?”

“Anh ấy về sau hai ngày.”

Đề tài cứ vậy chấm dứt, hai người nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Sau một lúc lâu, Dư Dương cuối cùng vẫn hỏi vấn đề hai hôm nay định nói.

“Vì sao anh không hỏi về chuyện của em và Thẩm Tịch?”

Dương Hạo xoay xoay chiếc cốc trong tay cười, “Em với anh ta có chuyện gì?”

Dư Dương nhíu mày, cậu không tin mẹ chưa nói với anh, nếu không sao anh lại biểu hiện như vậy trước mặt mẹ.

“Dư Dương, chúng ta là anh em sinh đôi.”

Dư Dương nhướn mày chờ anh nói nốt.

“Em sẽ không đeo chiếc nhẫn anh tặng rồi chạy đi yêu thằng khác.” Không ai hiểu cậu hơn anh, cả đời cũng vậy.

“Anh đây là tự tin hay tự đại đấy ?” Cậu chỉ là không thích nhìn thấy bộ dạng anh đây biết hết của anh, cũng có chút bực vì nếu mình không đeo nhẫn vào thì sẽ không yên lòng.

Dương Hạo cười buông chén xuống, Dư Dương tự nhiên thấy căng thẳng, nhưng Dương Hạo chỉ đặt tay lên vai cậu đẩy cậu ra ngoài, “Nếu anh nhớ không nhầm thì sáng mai Phạm Kỳ và Vương Chí đến gặp em, em đi ngủ sớm đi.”

Cửa nhẹ nhàng khép lại phía sau, bàn tay đút trong túi của Dư Dương nắm chặt lại, rồi buông ra, lại nắm chặt.

Đến cùng Vương Chí và Phạm Kỳ còn có bạn gái của Vương Chí, hay là vị hôn thê thì chính xác hơn, vẫn là cô bé ở Thành Đô kia. Vương Chí với cô cùng làm công chức ở Thượng Hải, ở lại đây chuẩn bị lập gia đình. Nhắc tới chuyện này về mặt Vương Chí thật cảm khái, khó khăn trong đó không cần nói đến, Dư Dương vì vậy mà thay đổi một chút cách nhìn về cô gái ấy. Phạm Kỳ đi làm ở Quảng Đông, đúng lúc này được nghỉ đông, cả người đều là một người tình anh tiêu chuẩn.

11 giờ 40 xe Dương Hạo đợi dưới lầu đón bọn họ đi ăn, coi như tụ họp một chút, sau đó về nhà lấy hành lý tiễn Dư Dương đến sân bay, trong khi Vương Chí, Phạm Kỳ nói lời tạm biệt thì Dương Hạo chỉ đưa túi cho cậu, cười cười nói, “Lên đường bình an, đến thì gọi cho anh nhé.” Sau đó đẩy cậu qua hàng rào an ninh.

Dư Dương vẫn cảm thấy có cái gì đó kì kì.

Cậu vốn nghĩ...

Đúng rồi, cậu nghĩ Dương Hạo sẽ có rất nhiều điều nói với mình chứ, rõ ràng là bốn năm không gặp, rõ ràng là trong tình huống chia tay lâm li bi đát thế này. Tối qua nói hai ba câu, hôm nay một câu lên đường bình an, cứ thế là xong đây à?

Đi qua hàng rào an ninh, đầu bên kia hành lí của mình chạy qua, mắt nhìn ra ngoài khu vực kiểm tra, bọn họ đã xoay người đi được vài bước. Dư Dương nhìn Dương Hạo, cậu càng ngày càng không hiểu được anh, ai nói là sinh đôi sẽ có thần giao cách cảm, nhầm nhí! Cậu hung hăng chửi bậy trong lòng. Dương Hạo đi phía sau bỗng quay đầu lại, ánh mắt hai người vừa chạm nhau Dư Dương liền đổ lạng lên như cà chua vội vàng quay đi. Làm bộ xoay người đi đến xách hành lí đã bị nhân viên công tác bỏ qua một bên đi lên máy bay.

Vì thế cậu không thấy được nụ cười của Dương Hạo.

Dư Dương, xoay người đi là một chân trời mới, nhưng hoàn toàn không phải là li biệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-dien-trang>